

Ước Mơ Xanh

Đỗ Huỳnh Châu

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương Kết](#)

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 1

Lâm Khang đứng tựa lưng vào thành xe, tức bực một cách bất lực, nhìn lộp trước bánh xe xẹp lên mà ngán ngẫm . Còn những bốn cây số đường nữa anh mới đến được nhà người bạn . Nắng buổi trưa gay gắt, oi nồng, con đường lộ đỏ hun hút dài không có lấy một bóng mát, chỉ ngút ngát mía và mì xanh ngắt một màu . Anh cầu mong sẽ có một chiếc xe nào đó ngang qua đây để anh được quá giang. Quả thực anh đang khát nước đến khô khốc miệng lưỡi.

Do... Dooo... Dooo...

Khúc cua cách đó không xa, vừa có một cỗ xe bò đang lọc cọc queo ra đường lộ . Lâm Khang không giấu được vẻ thất vọng . Xe bò ư ? Sao lại không là một chiếc xe có động cơ kia chứ, có lẽ sẽ dễ dàng đi nhờ hơn. Nhưng chẳng nhẽ cứ phải đứng mãi đây mà trông chờ . Lắc đầu anh lẩm bẫm :

- "Đành phải vậy thôi".

Chờ cho chiếc xe bò đến gần, anh bèn vẫy tay ra hiệu.

- Do... Dooo... Ngừng...

Giọng trong vắt của một người con gái cất lên :

- Chuyện gì đây ?

Lâm Khang đưa mắt nhìn "tài xế", cái mũ lưỡi trai đội ngược về sau, mái tóc không biết dài hay ngắn đã được ém kỹ trong lòng mũ, chiếc khẩu trang che kín gương mặt, chỉ còn chừa lại mỗi một đôi mắt đen tròn.

Lâm Khang thầm nghĩ :

- "Giống y chang Ninja".

Lại nữa, còn thêm một "phụ xế" nhóc tì khoảng mười hai, mười ba tuổi . Tóc ba phân đỏ hoe màu nắng gió, nước da đen nhém như than hầm, gương mặt đầy tinh nghịch đang ngồi bên cạnh tài xế giương mắt nhìn Lâm Khang đầy tò mò.

Lâm Khang bước đến gần hai người khẽ khàng mở lời :

- Xe tôi bị bế bánh giữa đường, xin cô làm ơn cho tôi được quá giang đoạn đường ngắn.

- Ông về đâu ?

- Về biệt thự Thùy Dương . Chắc cô biết nơi đó phải không ?

Đôi mắt "tài xế" như tối xâm lại :

- Gia đình địa chủ đó mọi người trong làng này ai mà không biết.

- Cô cho tôi quá giang chứ ?

- Cho hay không thì nãy giờ ông cũng đã đứng án ngữ giữa đường để chặn tôi rồi . Lên đi !

Lâm Khang bước lên ngồi một bên thành cộ, nhưng rồi anh lại ái ngại nhìn về xe của mình . Như đọc được ý nghĩ của anh . "Tài xế" đưa khủy tay thúc nhẹ vào hông "phụ xế".

- Ê nhóc ! Ở lại trông chiếc xe con này giùm sư tử đi. Khi nào ông này đến kéo xe về, sư tử chắc chắn ông này sẽ trả tiền giữ xe cho em thật hậu hĩnh đấy.

Thằng nhóc cười toe toét, nhảy phóc xuống đất nhìn sư tử nói :

- Tuân lệnh sư tử.

- Có đói bụng gặm tạm vài cây mía đi nha.

Nhóc chạy về chiếc xe, chỉ cần một cái nhún người, nó đã ngồi gọn ghẽ trên đầu xe:

- Sư tử nhớ nói cho má em biết ghen.

- Rồi.

Đánh nhẹ cây roi tre trên tay vào mình chú bò, miệng lại tiếp tục "Dooo... Dooo... " Chiếc xe bò từ từ lăn bánh . Lâm Khang thây thích thú theo từng nhịp xe lốc cốc, lốc cốc... gõ nhịp đều trên đường.

Đôi mắt cô "tài xế" nhìn thẳng về phía trước, nhưng miệng thì gọt chuyện với Lâm Khang :

- Lát chiều khi ông kéo xe về thì nhớ lì xì cho thằng nhóc hồi nãy phân nửa ngày công làm việc nhe.

Ngồi phía sau nên Lâm Khang chỉ thấy được cái dáng nhỏ nhắn, thon gầy của cô gái.

- Phân nửa ngày công là sao hả cô ?

"Tài xế" bật cười :

- Ôi chào ! Tôi đăng trí thật, dân thành phố như ông biết quái gì đến sự sinh hoạt ở nông thôn chứ, chỉ cần trả cho hẳn đúng sáu ngàn là được rồi.

Lâm Khang ngạc nhiên :

- Sao ? Giữ xe giữa trưa trời nắng chang đến cả nửa ngày trời mà chỉ nhận có sáu ngàn thôi sao ?

"Tài xế" trả lời tinh bơ:

- Vậy đã là quá tốt so với lúc vật lộn khi chặn thả cả đàn bò trên đồng khô cỏ cháy.

Nói vừa dứt câu, "tài xế" khom người ra sau. Đưa tay vào chiếc giỏ xách đang bằng sợi lác đã sờn cũ, lấy ra một bình tông nước, mở nắp và ngửa cổ uống thật ngon lành.

Và trong khoảng khắc ngắn ngủi giữa lúc "tài xế" mở tung khẩu trang để uống nước ấy, Lâm Khang đã kịp nhìn thấy một khuôn mặt đẹp đầy hoang dại.

Ánh nhìn của Lâm Khang chưa no đầy đôi mắt, thì "tài xế" đã lại tiếp tục giấu kín khuôn mặt sau làn vải khẩu trang. Lâm Khang đang còn tiếc ngẩn, tiếc ngơ thì "tài xế" đã xoay đầu qua anh đưa bình tông nước:

- Tôi biết ông khát nước lắm, nếu không sợ bị lây lan hơi hướng quê mùa thì uống đi.

Đón nhận bình tông nước từ tay "tài xế", Lâm Khang mừng thầm, quả thật anh đã như muốn cháy cổ từ lâu rồi, nhưng uống theo kiểu nhà binh giống như "tài xế" đã uống lúc này, anh thấy nó làm sao ấy.

Thấy Lâm Khang cứ cầm bình tông hoài mà không dám uống, "tài xế" liền gắt nhẹ :

- Cứ mở nắp tu đại đi, việc quái gì mà phải ngượng ngập . Hãy để dành tính cách tiểu tư sản ấy về đến biệt thự Thùy Dương mà sử dụng.

Câu nói ấy làm chạm nọc tự ái Lâm Khang. Anh khẽ nhúu mày, nhìn trân trân vào gương mặt chỉ còn chừa mỗi đôi mắt của cô "tài xế" . Chất giọng anh có kèm theo mùi vị chút bất mãn :

- Cô đừng vội nhìn người theo kiểu ấy.

Chỉ thấy cái nhún vai khinh bạc và đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng về con

đường phía trước mặt . Cử chỉ ấy làm Lâm Khang thấy khó chịu . Anh đưa trả bình tông nước về cho chủ :

- Gửi lại cô đây, tôi không khát.

"Tài xế" bật cười, kèm theo chất giọng châm biếm :

- Dễ tự ái vật thể nhỉ, nên nhớ tôi thật lòng mời mà ông không uống đấy nhé.

Đưa tay nhận bình tông nước về mình, cô "tài xế" thản nhiên mở nắp, trút đổ hết phần nước còn lại trong bình xuống mặt đường.

Thêm một cái mím môi về đậu trên cửa mặt Lâm Khang, anh cảm thấy bất mãn thầm về độ trêu người của cô "tài xế". Nhưng đành thôi, đã lỡ bộ xin quá giang rồi, dù có bị coi thường như thế nào, thì cũng mang tiếng là người chịu ơn. Nghĩ thế nên Lâm Khang im lặng và dỗi mắt nhìn ngắm phong cảnh hai bên đường để quên đi bức dọc.

Cộ xe bò vẫn đều đặn lộc cộc... lộc cộc... Những âm thanh khô khốc vang trên đường vắng ban trưa và thỉnh thoảng tiếng dooo... dooo. của cô gái điều khiển con vật lại cất lên. Cuối cùng chiếc cộ bò dừng lại ngay một cánh cổng sắt sơn xanh, đề chữ "Biệt thự Thùy Dương". Con người mà Lâm Khang chịu ơn bấy giờ mới cất tiếng :

- Tới rồi, xuống đi.

Vẫn chứng tỏ mình là người biết điều, Lâm Khang sau khi bước xuống đất liền cất tiếng chào :

- Xin cảm ơn cô rất nhiều vì đã cho tôi quá giang về đến đây.

- Cảm ơn quá gì, không cần phải thế.

Lâm Khang sượng sùng trước ngữ điệu đầy cục mịch báng bổ của cô gái . Lần đầu tiên trong đời mới gặp phải người khó gần đến thế.

- Do... Do... Dooo...

Ngọn roi vung lên đập vào lưng con bò, chiếc cộ từ từ đi tiếp . Lâm Khang nhìn theo một lúc rồi mới đưa tay bấm chuông của ngôi biệt thự.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 2

Cô gái bước vào nhà lật bỏ khẩu trang, áo mặc ngoài, bao tay quăng vào góc giường và lên tiếng gọi :

- Má ơi, đói bụng quá, chắc xiu...

Tiếng "xiu" của cô kéo dài nghe rất hài, có một giọng nói dịu ấm từ nhà sau vọng lên :

- Ốc Tiêu về đó hả, sao bữa nay về trễ vậy ?

Ngồi vào chiếc bàn con, đưa tay gỡ chiếc lồng bàn đập thức ăn, cô gái nhìn vào rồi cười lớn :

- Buổi sáng rau muống luộc ăn với nước mắm đậm hột vịt, buổi chiều hột vịt dầm nước mắm ăn với rau lang. Hoan nghênh món ăn muôn thuở.

Cô xới cơm và chén và ngồi ăn ngon lành . Từ nhà sau một người đàn bà trung niên, có gương mặt đẹp, buồn bước lên ngồi xuống chiếc ghế đôi diện với cô gái, cất giọng dịu dàng hỏi :

- Kỳ nghỉ hè đã gần xong, bao giờ con vô Sài Gòn học tiếp hả Ốc Tiêu ?

Gắp rau chấm vào chén nước mắm, cô gái đưa lên miệng nhai ngon lành, vừa ăn cô vừa trả lời :

- Lo quái gì má, bốn tây nhập học, ba tây đi cũng còn kịp chán.

Vẫn từ tốn người mẹ nói với cô gái :

- Nói như con vậy mà nghe được sao ? Còn phải chuẩn bị đủ thứ nữa chứ.

- Có gì để chuẩn bị, ngoài sách vở và vài bộ đồ che thân không đầy một va ly con. Má khéo lo.

Câu trả lời chỉ là một ngẫu nhiên vô tình, vậy mà vẫn gieo vào lòng người mẹ nỗi xót xa vô bến bờ . Bà nói như tự trách bản thân mình :

- Má nghèo quá, không lo cho con được như những đứa con gái đồng trang, đồng lứa, điều này cũng lỗi nơi má mà ra Ốc Tiêu à.

Và nốt miếng cơm cuối cùng vào trong miệng xong, Ốc Tiêu gác đĩa lên chén, nhìn mẹ nhú mày nói :

- Đã trăm ngàn lần rồi, con nói với má là không được để tâm những chuyện

đã qua nữa . Con lớn rồi, đã biết đánh giá đúng sai mọi việc mà . Con đâu thèm để ý đến mấy chuyện nghèo giàu . Mình nghèo nhưng mình sống trong sạch, có ý nghĩa, đó cũng là điều nên tự hào nữa là đằng khác.

- Nhưng có nghĩ đến đâu cũng vẫn khiến lòng má không vui, khi cứ nhìn con gái của má thiếu thốn trăm bề.

- Nữa... nữa... Lại rầu rĩ nữa . Nói má hoài . Má mà nói nữa, con nổi khùng đi ra đồng đến nửa đêm mới về cho coi.

Nổi giận dỗi như có tác dụng, khiến người mẹ cười gượng, giả lả cùng cô gái :

- Thôi thì má không nói nữa.

Gởi cho mẹ cô một cái liếc mắt tinh nghịch, Ốc Tiêu tùm tùm cười :

- Má nè ! Hỏi má chuyện này chút nghen.

- Hỏi má chuyện gì đây ?

- Hỏi má mang thai con, má có uống cà phê nhiều không vậy má ?

- Sao hôm nay trở chứng hỏi má kỳ cục vậy ?

Ốc Tiêu cười khúc khích, giọng tinh nghịch :

- Bởi vì sao nước da má trắng trẻo như tiểu thư mà nước da con lại màu bánh mật thế này.

Người mẹ bật cười mắng yêu con gái :

- Cha mầy.

Cô gái cũng cười, dù lòng đau xót không nguôi, mỗi khi bất chợt nhìn thấy trên gương mặt của mẹ, đang khoác lên nỗi sầu muộn cam chịu một cách âm thầm . Vì thấy một nụ cười, dù là hiếm hoi trên môi mẹ, cũng giúp cô nghe ấm lòng . Ôi thương mẹ biết bao mẹ Ơi, mẹ Ơi.

Nhìn âu yếm vào gương mặt mẹ, giọng cô gái thật từ tốn hỏi :

- Thuốc con hốt cho má uống có đỡ không ?

- Má thấy ngủ được nhiều, ăn cũng khá hơn trước nhiều.

Gật gật đầu ra vẻ hài lòng, cô nói tiếp :

- Vậy thì má cứ uống tiếp đi, hết con sẽ đi hốt thêm cho má.

Bà mẹ khẽ thở dài buồn rười:

- Thời con gái của người ta thì dật mọng ươm mọng Còn thời con gái của con má sao lại cứ phải sương sớm nắng trưa thế mãi . Cũng là con, cũng cùng

một dòng máu tạo thành, thế mà...

Câu nói bị bỏ lửng lửng chừng, trong đôi mắt rưng rưng lệ của người mẹ . Ốc Tiêu nhìn mẹ lòng chột nghẹn, nhưng chỉ một thoáng mềm yếu ấy vụt tan nhanh, cô thở hắt một cái rõ mạnh, như rũ bỏ điều không vui và nói ráo hoảnh :

- Đừng nhắc đến họ nữa có được không má ?

Người mẹ cúi đầu im lặng, và không thấy được đôi mắt con mình đang ánh lên tia nhìn sắc lạnh, thả trôi vào nơi xa xôi nào đó.

Anh thấy phong cảnh ở đây thế nào hả Lâm Khang ?

- Đẹp và nên thơ lắm.

- Em nghĩ đến chuyến đi này anh sẽ có rất nhiều cảm hứng để sáng tác nhạc đó.

- Tất nhiên rồi.

Một nam, một nữ ngồi gần bên nhau trên một phiến đá to, hướng mắt nhìn ra biển . Biển của sớm mai tươi non màu nắng, tiếng sóng rập rờn từng đợt lẫn tăn. phía sau lưng họ là điệp trùng của màu xanh núi đồi.

Chàng trai đang chứa căng đôi mắt nào là biển, nào là núi, cùng với một lồng ngực đầy hơi hướng trong lành, tinh khiết của đất trời mênh mông nắng gió.

- Em thật sung sướng Kim Sa à.

Cô gái cười hỏi :

- Sao vậy ?

Nhặt một vỏ ốc nhỏ đặt nằm trên lòng bàn tay, Lâm Khang cho nó hướng lấy ánh nắng mặt trời, trông lấp lánh và đẹp mắt . Anh nói vui vẻ :

- Vì có được một miền quê yên tĩnh tuyệt vời như vậy chứ sao.

Kim Sa dài giọng :

- Không dám đâu. Tự lâu lâu anh thay đổi không khí nên thấy thích mà nói vậy, chứ ở lâu như em thì mới thật sự chán chường.

Mắt Lâm Khang vẫn đăm đăm nhìn ra biển rộng :

- Anh thì đảm bảo với Kim Sa là sẽ không bao giờ có chữ chán đâu.

Một chút ngỡ ngàng điệu cợt đùa trên môi Kim Sa:

- Nếu vậy thì đăng ký ở rể nơi này đi anh Khang.

Lâm Khang cười đáp trả :

- Một đề nghị hay Kim Sa thấy anh có đủ tiêu chuẩn làm rể đất này không ?
Ném cho Lâm Khang một tia nhìn nồng nàn, cô trả lời rất thật :

- Ca sĩ nổi tiếng như anh thì quá thừa khả năng để chọn cho mình một người vợ đúng như mình mong ước.

- Nếu đơn giản như em nghĩ, thì sao anh lại phải độc thân đến giờ, vẫn chưa có mảnh tình nào cho ra hôn, để mà góp nhớ, gom yêu.

- Đó chẳng qua vì anh quá kén chọn mà thôi.

- Thế à ? Vậy mà anh không biết chứ ?

Câu nói không đâu vào đâu của Lâm Khang làm cả hai cùng bật cười.

- Lâm Khang, mình xuống biển chơi đi. Ra xem người ta đậm ghẹ vui lắm.

- Vậy thì đi. Thích thật.

Hai bàn tay đan lấy nhau, họ chạy ào ra biển . Buổi sáng thủy triều lớn . Biển ngát xanh màu ngọc bích, gió cợt đùa trên những tán cây thùy dương đầy yếu điệu . Vì không biết bơi, Lâm Khang đành đi dọc theo mép nước không dám ra xa bờ, đôi mắt anh như ganh tỵ khi nhìn những người khác tung tăng trên sóng nước . Đi chơi biển mà không thể tắm biển thì quả là điều hết sức thiệt thòi.

Từ ngoài biển có một chú bé đang đi vào bờ, trên tay đang xách một xâu ghẹ lớn . Kim Sa nhìn thấy chú bé, bèn quay sang Lâm Khang nói :

- Mình mua ghẹ về luộc, chấm muối ớt chanh ăn nghen anh Khang, ghẹ tươi, thịt ngọt lắm.

Lâm Khang đồng tình :

- Anh nghe mà phát thèm đây.

- Được, vậy thì mình mua.

Chú bé đã đi đến gần hai người, Kim Sa giơ tay vẫy gọi lại :

- Ê nhỏ ! Ghẹ bán không ?

Chú bé dừng lại trước mặt hai người, trả lời :

- Bán chứ.

Kim Sa hỏi trống không :

- Bao nhiêu ?

Chú bé ngược mặt lên. Lâm Khang chợt nhận ra chú bé hôm nào mình gặp

khi lần đầu về đây. Nhìn thấy "ân nhân" của mình, anh bật cười khi trông vào bộ tướng ở trần trùng trọc, độc duy nhất cái quần sà lòn, có đến một trăm lẻ tám miếng vải vá đủ màu, nước da đen nhem, tóc cháy đỏ . Anh gợi chuyện :

- Chú nhỏ ! Nhớ anh không ?

Chú bé nhìn lên và tròn mắt :

- A... ! Nhận ra rồi...

Chỉ nói được có thế, rồi bỗng chú im bật, khi bắt gặp cái chau mày khó chịu của Kim Sa nhìn mình . Lâm Khang không thấy, không hay cử chỉ không bằng lòng của Kim Sa, nên vẫn cứ cười hỏi :

- Chú vẫn khỏe chứ ?

- Khỏe.

- Một mình chú mà dậm được nhiều ghe như thế này thì giỏi quá.

Chú nhỏ lắc đầu trả lời :

- Không phải của em, của sư tỷ đó.

Bất giác Lâm Khang nhìn dáo dác :

- Sư tỷ ở đâu ?

Thằng bé chỉ tay ra biển :

- Chỉ còn ở ngoài kia.

Hướng mắt theo ngón tay thằng bé, Lâm Khang đã thấy được cái dáng nhỏ nhắn của cô gái ở xa xa Trong đầu anh dần hiện nguyên vẹn gương mặt đẹp một cách hoang dại, mà anh bất chợt nhìn thấy trong phút giây ngắn ngủi thoáng qua.

Kim Sa này giờ vẫn không thôi quan sát Lâm Khang, cô thầm bực mình vì thái độ sởi lởi, xuề xòa của anh. Cô không muốn anh có cái nhìn hòa đồng với loại người không cùng chung tầng lớp với mình . Ở vùng biển này, khi nhất tên dòng tộc "Hồ Khắc" thì người ta sẽ nghĩ đến một danh gia giàu có nổi tiếng bậc nhất với một sự kính nể và cả kiêng dè . Sự hòa đồng nơi Lâm Khang tạo cho thằng bé sự xem thường, cố ý không còn nhận biết cô là tiểu thư của thế gia Hồ Khắc.

- Sao hỏi bao nhiêu tiền mà không trả lời ?

Tiếng gắt nhỏ của Kim Sa làm thằng bé e dè :

- Chị mua hết hả ?

- Mua hết.

- Vậy thì chờ em gọi sư tử vào đã . Ghẹ của chị, em không biết giá bán bậy bạ chỉ dựa em te tua.

Kim Sa lâu bầu :

- Gọi nhanh lên.

Chụm tay làm loa, chú bé hít một hơi dài rồi cất tiếng gọi to:

- Chị Ốc Tiêu ơi... Có người mua ghẹ đây nè . Vô bờ nhanh lên, chị Ốc Tiêu ơi.

Ốc Tiêu. Cái tên gọi nghe là lạ, kỳ kỳ đã khiến Lâm Khang phì cười . Ngoài xa cô gái hình như nghe được tiếng gọi, nên anh thấy cô gái giơ tay ra hiệu và bắt đầu đi vào bờ . Lâm Khang lại tiếp tục bắt chuyện với thằng bé :

- Chú nhỏ nè ! Nhà em ở gần đây không ?

Thằng bé cười, khoe hai chiếc răng cửa bị sún :

- Nhà em ở gần nhà sư tử, chỉ cách nhau một hàng dâm bụt.

Vò đầu thằng bé, Lâm Khang cười to:

- Chú trả lời nghe huề trất, vì anh đâu có biết nhà của sư tử chú.

Thằng bé gãi đầu cũng cười theo :

- Ờ há, em quên mất . Anh cứ đi hết bờ thành rào của biệt thự Thùy Dương là sẽ thấy nhà em.

Kim Sa hỏi chen vào :

- Bộ tính làm bạn với nó thật sao ?

Lâm Khang có vẻ ngạc nhiên :

- Có gì không ổn hả Kim Sa ?

Kim Sa nhăn mặt :

- Bọn họ không thuộc tầng lớp đáng cho anh giao thiệp . Tội lệ gì anh phải làm vậy ?

Lâm Khang ngẩng mặt lên nhìn Kim Sa, lời nói của cô làm anh phật lòng .

Tuy nhiên anh vẫn trả lời đầy tế nhị :

- Anh cảm ơn những lời nhắc nhở của Kim Sa.

Định nói tiếp câu gì nữa nhưng anh lại im lặng khi trông thấy "sư tử" của

thằng bé đã đi đến gần.

Bộ đồ bà ba đen ướt nước, bó sát cả thân hình thiếu nữ thanh tân, mái tóc vẫn trùm kín trong chiếc mũ đội ngược và khuôn mặt lại giấu kín sau làn vải che mặt . Lâm Khang tự hỏi mái tóc cô dài hay ngắn ? Màu đen tuyền hay cháy hoe vì nắng gió ? Ước gì cô bỏ khăn che mặt ra nhỉ.

Lâm Khang nhìn cô gái , miệng nở nụ cười hoan hỉ :

- Chào cô Cô còn nhớ tôi không ?

Chỉ thấy được đôi mắt cô gái nhìn xoáy vào khuôn mặt anh một thoáng, rồi trả lời thật gọn :

- Một khuôn mặt quá ư đẹp trai, đầy quyến rũ như ông, chỉ cần gặp một lần khó có thể quên.

Lâm Khang như bị bất ngờ trước cách trả lời của cô gái . Anh chưa gặp một cô gái nào có cách nói táo tợn, thẳng thật như cô gái này, trường hợp thứ nhất gặp là đây.

Giữa lúc Lâm Khang đang bị động, thì cũng giọng nói ấy lại trở về âm vực đều đều, bình thản như trước đó cô không hề biết mình đã nói gì :

- Xâu ghẹ này tôi bán ba chục ngàn đấy.

Kim Sa nhìn cô gái cười nửa miệng :

- Đâu phải khách du lịch mà chị định "cắt cổ" vậy chị hai.

Giọng cô gái lạnh tanh:

- Có mua thì trả tiền, không mua thì tôi đem ra chợ bán, thế thôi.

Lâm Khang bằng lòng một cách dễ dãi :

- Mua chứ . Tôi sẽ trả tiền đây.

Ngửa lòng bàn tay chìa ra trước mặt Lâm Khang, cô gái hăng giọng :

- Được rồi, tiền đây.

Kim Sa đưa tay chặn ngang túi áo của Lâm Khang, giọng cô xẵng xớn :

- Hai chục ngàn chị chịu thì bán.

Nghiêng nghiêng cái đầu hóm hình một cách cố tình và cuối đuôi mắt ánh lên cái nhìn trêu chọc, cô gái nói với Kim Sa:

- Thế à ? Vậy thì tiểu thư Hồ Khắc Kim Sa chịu khó đánh xe ra chợ mà mua về ăn nhé . Cu Đen, về thôi nhóc.

Tay cầm xâu ghẹ lắc lư qua lại, tay phải cặp lè bả vai thằng bé, cô kéo đi.

Lâm Khang lật đật kéo lấy tay Cu Đen ghịt lại :

- Đừng nóng nảy thế . Tôi mua mà Ốc Tiêu.

Nhìn Lâm Khang, cô bật cười :

- Ông mua hờ ?

- Tôi mua.

Đôi mắt đen liếc nhanh sang Kim Sa đầy thú vị, cô gái nhỏ từng tiếng châm chọc :

- Vậy thì ông chịu khó trả tôi bốn chục ngàn vậy.

Kim Sa đỏ bừng mặt, găng lớn :

- Ba chục ngàn tôi không muốn trả, giờ lại đòi bốn chục, chị định giở trò gì vậy ?

Vẫn cái giọng châm chọc tiếp lời :

- Xin thưa quý tiểu thư, mua hay không là quyền của người mua, tôi đâu có ép ông.

- Đúng là loại người thấy tiền là hípcả mắt.

Mới thoáng giễu cợt đầy thối, giờ ngữ điệu của cô gái đã trở sang lạnh lùng in tảng băng miền bắc cực :

- Tiền bạc mà ai lại chẳng quan tâm, nhất là đồng tiền có được làm ra từ công sức lao động lương thiện, thì dù tôi có bán với giá "cắt cổ" lòng tôi vẫn thanh thản . Chỉ khinh là khinh loại người có nhiều mưu ma, chước quỷ, uốn vài ba tấc lưỡi xảo lừa, hại người hiền lành, để hưởng lợi tiền tại kìa . Thưa quý tiểu thư, loại người đó mới thật đáng sợ.

Mặt Kim Sa tái xanh, tái xám, tức tối cướp lời :

- Chị không có quyền ám chỉ này nọ . Chị rõ chưa ?

- Sao, sợ à ?

- Chị là đồ...

Vụt cười lớn, cô gái cắt ngang lời Kim Sa:

- Định gây sự với tôi à ? Không có lợi cho một tiểu thư quý phái như cô đâu, đừng để gương mặt kia lại biến dạng, xấu xí trước một người con trai như ông đây. Nếu muốn gây sự thì vẫn còn nhiều dịp gặp nhau mà, phải không ?

Quay sang Lâm Khang, cô nói tiếp :

- Sao còn đứng trơ người ra nhìn vậy, ông đổi ý định không mua nữa hả ?
Lâm Khang móc tiền đặt vào tay cô mà không hiểu vì sao. Những mẫu đổi thoại giữa hai người con gái kia, hình như không được bình thường . Giữa họ như có một mặt xích cần nguyên nào đó, mà kẻ ngoài cuộc như anh không sao hiểu được.

Cuộn tròn bốn tờ giấy bạc mười ngàn trong tay, cô gái chưa thôi bỏ giọng trêu tức Kim Sa:

- Xem ra ông mau như vậy là làm buồn lòng phật ý tiểu thư rồi đó, ráng mà ngọt giọng năn nỉ nghe. Ông không đến đổi keo kiệt lắm . Xin chào . Cu Đen, sư tử với nhóc ra quán bà hai ú ăn bánh canh chả cá đi. Đói bụng quá. Thằng bé Cu Đen xem ra có vẻ lưu luyến Lâm Khang, chân nó bước theo sư tử, nhưng đầu thì ngoảnh ngược nhìn anh hỏi với :

- Anh ghé nhà em chơi nghen, được không ?

Lâm Khang vui vẻ trả lời :

- Chú yên chí, anh sẽ đến nhà chú.

Chú bé nhoẻn miệng cười, rồi vụt lôi sư tử của nó chạy đi. Lâm Khang đứng nhìn theo, không hay Kim Sa đang bực bội nhăn mặt nhíu mày.

Tại sao Lâm Khang lại có thể thích chung đụng với hạng không ra gì ấy nhỉ, thêm nữa anh còn dễ dãi với cả con Ốc Tiêu "oan gia", mà cô ghét đến tận xương tủy kia chứ.

Tuy vậy, nhưng cô vẫn không dám có lời lẽ quá khích với Lâm Khang, sẽ bất lợi cho cô trong việc chinh phục trái tim anh.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 3

Vai đeo ba lô con cóc trong ấy đựng thức ăn, nước uống và cuốn bản thảo có những dòng kẻ nhạc, tay ôm cây đàn ghi ta, Lâm Khang cứ thế lững thững đi dạo quanh hết một dãy dài những cội già của bãi Thùỵ Dương. Cuối cùng anh mới hài lòng với chỗ mình chọn, một nơi thật trữ tình, khi phía trước mặt là biển xanh, nơi anh ngồi là những phiến đá xếp chồng xen kẽ vào nhau như tình nhân dựa vai tình nhân, còn sau lưng anh là những cồn cát mịn màng trắng xóa, xa xa nữa thì bạt ngàn cây mè, cây mía.

Cởi bỏ ba lô, anh treo nó lên một cành dương và ngồi xuống ôm đàn nghêu ngao hát . Hát hồi lâu xem chừng đã thấm mệt, anh lại cầm lặng rồi đưa mắt ngắm biển . Buổi trưa con nước cạn, bờ bãi phơi đầy rong rêu và xác vỏ ốc, vỏ sò, biển đầy im lìm, tĩnh lặng, sóng như cũng buồn không vờn bãi . Thế đấy, biển cũng có khi đăm chiêu tư lự như người thiếu phụ cô đơn.

Giữa lúc Lâm Khang đang thả hồn, yêu trời, mến đất, thì bỗng nhiên chợt vọng lên một giọng hát rất gần, anh lắng tai nghe. Bài hát như sau:

"Cóc chết, nàng Nhái mờ côi bấy lâu, chàng Hiu nó bèn đi hỏi, Cóc lắc đầu, nàng lại chẳng ưng, nàng lại chẳng ưng. Con ếch ngồi ở trong hang, nó kêu là kêu cái ọ, biểu ưng là ưng cho rồi . Bậu chờ ai, chứ ai chờ Bậu, Bậu chờ ai.

Cóc chết nàng Nhái để tang, thở than, chàng Hiu nó bèn an ủi, Nhái ngỡ ngàng, lòng dạ ngổn ngang cái mà xốn xang. Con Ếch ngồi ở trong hang nó kêu là kêu cái ộ, biểu ưng là ưng cho rồi, cái ưng cho rồi . Bậu chờ ai chờ ai chờ Bậu, Bậu chờ ai... "

Lâm Khang bất giác bật cười, trước làn điệu dân ca đầy dí dỏm, dễ thương và đầy chất phóng khoáng . Cứ thế anh lắng nghe một cách thích thú và kỳ thực tiếng hát ấy đang dìu những bước chân anh đi lần theo nó . Khi tiếng hát ngừng, thì anh cũng đã nhìn thấy được người đã tạo ra những tiếng hát ấy . Thì ra cách chỗ anh không xa, một cô gái đang nửa nằm, nửa ngồi trong một hốc đá rộng . Cô gái đang lim dim ngủ . Lâm Khang cảm thấy

nhói tim, khi bất chợt cái xoay người nhẹ của cô đã khiến cho toàn bộ gương mặt được phơi bày ra trước mặt anh : Cũng vẫn bộ đồ bà ba bạc màu, mái tóc dài đen mượt được buộc hờ hững bằng cọng cỏ dại, lông mày đậm vòng nguyệt, chiếc cằm thon thả, đôi mắt to nòng nòng, lông mi dày cong vút, nước da mận mà.

Một nét đẹp đầy gợi cảm pha lẫn sự bướng bỉnh cao ngạo đi kèm theo cái trán hơi dô. So với những người con gái anh đã gặp , anh vẫn tưởng Kim Sa là người vượt hẳn lên trên tất cả . Thế nhưng giờ đây chạm mặt rõ ràng và cái nhìn thật sự với cô gái này, anh biết suy nghĩ của mình còn sai lệch nhiều trong cách đánh giá về đẹp phái yếu . Cứ thế Lâm Khang mãi đứng trân mắt nhìn cô đến thần thờ.

Đang mơ màng mê tỉnh, bỗng nhiên Ốc Tiêu có cảm giác như ai nhìn trộm mình, cô vụt mở mắt và phát hiện ra cái dáng sừng sững của Lâm Khang đang đứng im trước mặt cô từ bao giờ . Cô nhìn anh bằng đôi mắt hơi khó chịu :

- Bàn chân ông có bọc nhung hả, việc quái gì mà nhìn tôi như người từ hành tinh lạ lạc đến vậy ? Ý gì mà không lên tiếng nói ?

Lâm Khang lại bị xốc trước lời lẽ cộc cằn của cô, nên chỉ biết im lặng.

- Sa ông không trả lời ?

- Tôi đang sắp xếp xem nên trả lời cô câu nào trước, câu nào sau.

- Vậy thì ông từ trên trời bay xuống, hay từ đất chui lên ?

- Không từ trên trời mà cũng chẳng từ dưới đất . Tôi ở gần đây thôi, tôi đi ngắm cảnh.

- Sao không tiếp tục ngắm cảnh mà lại ở đây ?

- Tại vì bài hát dí dỏm của cô mà ra cả.

- Miệng lưỡi ông luôn lách còn hơn cá chình biển.

- Cô có giọng hát truyền cảm lắm . Tôi có mang theo đàn đây. Tôi đàn cho cô hát nghe.

Cô cười lắc đầu , gương mặt khó đăm đăm lúc này giờ đã giãn nở đôi phần, dù giọng nói cô vẫn trống không cục mịch :

- Hát với hò làm quái gì, có hát chẳng là hát với mấy con dông đất này đây.

Vừa dứt câu, cô nghiêng người cầm lấy cả một xâu dông đất, đặt nơi hốc đá

gần chỗ ngồi, chìa ra trước mặt Lâm Khang. Phản xạ tự nhiên vì sợ sệt, anh nhảy lùi về sau mất mấy bước chân, mặt tái xám như tàu chuối héo khi nhìn những con vật đầy màu sắc sặc sỡ bị kết trùm vào nhau bằng một sợi dây đồng mảnh mai. Anh thở hắt lấp bắp nói :

- Cô bắt loại tắc kè, tắc kè này để làm chi vậy ? Thấy ghê quá Ốc Tiêu ơi.

Vẫn đứng đưa xôi đông trước mặt Lâm Khang, cô cười dòn tan:

- Có gì đâu mà ông phải sợ thế.

- Đừng có cầm như thế, nó mà cắn thì dầu trời gầm cũng chưa nhả đâu. Cô bắt nó làm gì ?

Ốc tiêu trả lời tinh bơ :

- Bắt để ăn chứ làm gì.

- Trời đất ! Cô là con gái mà sao ăn toàn thứ độc địa không vậy, tắc kè mà cũng không từ.

- Độc quái gì mà độc, đây không phải là tắc kè, đây là con đông, chỉ những vùng biển miền ngoài mới có thôi. Ông nên biết thịt của nó còn ngon ngọt hơn cả thịt gà nữa kìa.

Lâm Khang hỏi giọng như chưa tin tưởng lắm :

- Ăn ư ?

- Thì ăn, thịt nó đem nướng với lá lốt, đem xào lăn, hoặc nấu cháo . Đảm bảo món nào cũng ngon tuyệt.

- Sao tôi nhìn bộ da của nó thấy ớn quá . Ăn làm sao vô.

- Trời ơi, ông thật ngốc, nếu cứ để nguyên vậy mà nấu thì cho vàng tôi cũng không dám nuốt nữa là.

- Vậy làm sao ?

- À, thì phải chặt đầu, lột da, bỏ ruột chứ.

- Vậy thì nó sẽ thế nào ?

- Thì nó ngủm củ tỏi chứ sao nữa . Không lẽ sau cuộc hành trình thời trung cổ như vậy mà nó còn sống được.

Hai người bật cười . Lâm Khang nhìn cô, cất giọng thân tình :

- Mấy buổi sáng liền tôi không thấy cô và Cu Đen ra biển dậm ghẹ nữa.

- Vì biển buổi sáng con nước đã thay đổi . Anh không biết đó thôi, nước ròng làm gì có ghẹ mà đi dậm chứ.

- Ồ, vậy mà tôi không biết.
- Biết quái gì mà biết khi ông không phải là dân biên thực thụ.
- Cô có đông anh chị em không ?

Ốc Tiêu nhìn xoáy vào Lâm Khang, câu hỏi thật tréo ngoe, không ăn nhập vào câu chuyện mà hai người đang nói này giờ và hình như đã gây cho cô sự khó chịu . Thoáng chốc cô lại trở về trạng thái lăm lỳ, khó gần . Tuy vậy cô vẫn trả lời :

- Tôi đang sống với một mẹ già.
- Còn cha cô và những anh chị em khác ?

Ánh mắt cô đùng đục sự Oán hờn :

- Chết rồi.

Lâm Khang nghe bàng hoàng . Giọng nói anh không còn tự nhiên nữa, có gì như là một xúc động, thương cảm.

- Xin lỗi cô vì đã khơi gợi nên nỗi thương tâm của cô.

Giọng Ốc Tiêu trả lời từng tiếng đầy lạnh lùng :

- Tôi là loại người không thích kẻ khác thăm dò đời tư của mình . Xin chào. Chỉ có thế, cô quay ngoắt người, cầm xâu đông bước đi. Thái độ và giọng nói của cô như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Lâm Khang, khiến anh chỉ biết bất động nhìn đăm đăm theo dáng cô gái đang đi xa dần.

Sao vậy ? Anh đâu có nói sai quái điều gì, đến nỗi cô phải hăn học bỏ đi như vậy . Mới vừa cười mở vui vẻ là thế, rồi bỗng dưng quay sang trạng thái nguội lạnh, giá băng. Người đời thường bảo con gái khó hiểu và có lẽ trong số người khó hiểu ấy, cô là người đứng ngoài hàng bậc nhất . Ờ hay! Sao mà lạ thật đấy Lâm Khang, việc gì mà bỗng dưng cứ thần người suy nghĩ ngợi về cô ta nhiều thế, chỉ vào lần gặp mặt, có gì đâu để gọi là thân, chỉ đôi ba mẩu chuyện không đâu, không đũa gọi là tán ngẫu... Ngoài ra đâu có gì nữa để gọi là... Nhưng sao trông mà như thấp thoáng bóng dáng của nỗi xao động, băng khuâng. Chỉ vừa mới đó thôi, sao mà lại mong trông thấy gương mặt đẹp hoang dại của cô ta rồi.

Lâm Khang quay người bước đi về hướng cũ, anh nghe môi mình lẩm bẫm :

- Quái nhỉ ? Mới đó mà đã nhớ !

Đứng nhìn cô con gái đang cặm cụi bổ từng gộc củi lớn ra từng thanh củi nhỏ, bà mẹ dịu dàng nói :

- Được rồi con gái, bổ cả một đống lớn vậy rồi còn gắng chi nữa . Nghỉ thôi con.

Đưa tay quệt những giọt mồ hôi trên trán, cô ngẩng lên nhìn mẹ thật tươi :

- Chỉ còn một chút nữa là xong rồi má ơi.

- Sao phải làm gắng vậy, con không biết mệt sao Ốc Tiêu ?

- Con ráng tranh thủ bổ cho hết đống củi lớn này để má xài được lâu. Vài ngày nữa con nhập học rồi.

Người mẹ thầm xúc động, nhưng vẫn kìm nén tâm trạng mình bằng câu nói vui:

- Nếu sợ má cực nhọc, thì khiến về cho má một cậu con rể đi.

Ốc Tiêu đỏ mặt :

- Má !

Người mẹ vẫn lên tiếng nửa đùa, nửa thật :

- Ở làng chài này, vào tuổi con, đứa nào cũng tay bồng, tay bế cả rồi, con cũng thấy mà.

Ốc Tiêu cười xuề xòa :

- Nhưng má thừa biết có ma nó thèm ửng con gái của má.

- Vậy chứ thằng Hưng con bác Bảy, thằng Út Thiên con cô Ba Quang từng có ý...

Biết mẹ định nói gì, cô liền chặn ngang :

- Con không quan tâm đến mà.

- Sao lại không quan tâm ?

- Vì con không định lấy chồng.

- Sao lại không định lấy chồng ?

Cô mỉm miệng cười buồn :

- Con sợ mình phải là phiên bản thứ hai như cuộc đời của má.

Đôi mắt người mẹ thoáng ngỡ ngàng, bà không ngờ bi kịch đời bà lại gieo vào tâm hồn nóm ruột của bà một cái nhìn bi quan với cuộc sống đến vậy .

Mười mấy năm rồi còn gì, vậy mà nó vẫn không quên được, cũng như bà không thể nào quên được . Làm sao có thể quên kia chứ, khi mà nổi cay

đăng trong sổ phận bà, đã góp phần làm ảnh hưởng đến cuộc sống nghèo khó, chật vật và mồ côi cho con gái bà . Thật là cay nghiệt đau lòng.

- Đừng mang ý nghĩ không hay đến vậy Ốc Tiêu, đâu phải ai cũng giống nhau. Má thấy thằng Hưng, thằng Út Thiên đứa nào cũng rất tốt với con.

Xếp lại những thanh củi cho ngay ngắn, thứ tự Ốc Tiêu trả lời, giọng có vẻ cay đắng :

- Không phải ngày xưa ông ấy cũng rất tốt, rất yêu má và hứa hẹn chung thùy đầy ụ Để rồi sau đó thì sao ? Chỉ toàn là ngoa ngụy dối trá.

Bà mẹ nuốt nghẹn . "Ông ấy", tiếng gọi để thay thế cái từ thiêng liêng của tình phụ tử, đã được con gái gắn chết trên môi, từ khi nó bước chân ra khỏi ngôi nhà ấy, biết rằng đó là điều lỗi hiểu, bất đạo, nhưng bà cũng không thể nào cất lời bảo ban nó, phải tỏ lòng tôn kính người đã tạo ra vóc hình của nó . Bởi vì chính "ông ấy" chẳng đã tự đẩy xô nó ra xa vòng tay của mình một cách tàn nhẫn đó sao.

Nhìn thấy sự nín lặng đau thâm của mẹ, cô gái chột đâm hồi cho những lời không tự chủ của mình, cô bước đến nắm nót bàn tay mẹ chậm rãi nói :

- Xin lỗi má, con đã nhắc về ông ấy . Con đã từng nhắc nhở mình rằng phải quên bỏ những chuyện không vui ấy đi. Con đã không muốn má phải nhớ điều đau lòng đã quạ Vậ mà bây giờ chính con lại...

Cô thở nhẹ thay cho lời kết vừa bỏ dở, bà mẹ nở nụ cười gượng, mà nghe giọng mình mềm sũng, rưng buồn :

- Đừng tự trách mình con gái à . Hiện giờ má đã quên mất những gì đã xảy ra trong quá khứ rồi . Bây giờ cái mà má yêu quý nhất là con gái của má . Con hiểu không ?

Cô gật đầu để trấn an lòng mẹ, dù cô thừa hiểu, đó là lời nói dối mà mẹ thốt ra để giấu che tâm hồn đau thương của mình.

Ngại không khí trầm quá sẽ gieo sự nặng nề tạo cơ hội cho nỗi buồn về chiếm ngự, Ốc Tiêu đổi giọng ranh mãnh, giễu cợt cùng mẹ :

- Má biết vì sao con không dám ưng anh Hưng con bác Bẩy không ? Đố má biết.

Nghĩ ngợi một thoáng người mẹ nói :

- Có phải nó là con trai lớn mà còn đông em nên con ngại làm dâu chứ gì .

Má nói má bắt rể cơ mà.

- Trật lất má ơi. Má không thấy là anh Hưng đã đen như cột nhà cháy, con thì có gì để gọi là trắng, hai người mà kết hợp lại với nhau, mai một sẽ cho ra đời những sản phẩm nhọ nồi sao ?

Tự đắc ý với câu phán gọn của mình, cô bật cười lớn . Bà mẹ mím môi, cố kìm chế tiếng cười bằng một giọng nói nghiêm túc :

- Lớn rồi mà ăn với nói.

- Con nói thật đấy.

- Vậy còn thằng Út Thiên con cô Ba Quang thì sao đây ?

Cô lại tiếp tục cợt đùa :

- Anh Út Thiên ấy hả . Càng nguy to má ơi.

- Con chê nó nữa sao ? Con trai một, gia đình khá giả . Con gái xóm này đều mong mới làm vợ nó . Còn con thì cứ thế này, thế nọ là sao.

- Anh Thiên thì cao to như hộ pháp, còn con lại nhỏ con ốm yếu . Đi chung với nhau có khác gì thằn lằn ôm cột dừa . Ha... ha... ha...

Tiếng cười oà vỡ của Ốc Tiêu làm bà mẹ cũng phải bật cười theo. Tuy nhiên bà cũng trách nhẹ con gái :

- Rốt cuộc thì con vẫn lừa qua, lách lại để trốn tránh việc lập gia đình thôi. Thật chẳng thể nào hiểu con nổi.

Lầm bầm thêm vài tiếng gì đó Ốc Tiêu nghe không rõ, rồi bà lững thững trở vào nhà . Cô gái cũng lót tót vào theo.

Bước lại giá treo quần áo, cô đưa tay lấy khăn che mặt, vừa nói với mẹ.

- Con đi đây má ơi.

- Lại đi đâu nữa ?

- Cô Ba Quang nhờ con đến chở giúp cho cô ấy một cộ bò rơm ngoài đồng về nhà, xong con sẽ về nhà . Má nhớ nấu cơm...

Câu nó bị bỏ lửng, khi đôi mắt cô bất chợt nhìn thấy một gói giấy vuông nửa trong, nửa ngoài nơi túi áo bà ba của mẹ . Cô tò mò mở ra xem, khi biết được tờ giấy bọc thứ gì, gương mặt cô thoáng nét đăm chiêu nghĩ ngợi hồi lâu. Và như tìm ra được đáp số đúng cho điều thắc mắc của mình, cô cầm nguyên gói giấy ấy, đưa ngay trước mặt mẹ, giọng khó chịu căm căm :

- Tiền này của ông ấy đúng không má ?

Bà mẹ tránh ánh mắt tối sầm của con gái và trả lời nhẹ :

- Ông ấy sai người làm đem đến lúc sáng nay, bảo rằng cho con đóng học phí...

Ốc Tiêu cố dịu giọng lại để nén nỗi bức tức đang trào dâng trong lòng . Cô cướp lời :

- Má có biết là con không cần mà.

Giọng bà mẹ vẫn cam chịu :

- Má biết.

- Má biết sao vẫn còn nhận ?

- Má không nhận, nhưng họ vẫn để đấy rồi đi về . Má biết làm sao đây.

- Họ để đấy thì cầm tiền này quăng vào mặt họ . Má không làm được à ?

Bà mẹ thở dài đánh thượt rồi chậm rãi nói :

- Ốc Tiêu à ! Người cầm tiền đến đây cũng chỉ là người làm công cho ông ấy, má làm sao có thể nói nặng họ được . Nợ có đầu, oan gia có chủ . Ông ấy là người cho mình cảm giận, chứ đâu phải người làm công kia.

Ốc Tiêu im bật trước lời mẹ nói đầy tình lý, nhưng không vì thế mà cô thôi giận dữ . Chụp cái nón kết lên đầu, cô nói ráo hoảnh :

- Con đi đây.

Bà mẹ hỏi giọng lo sợ :

- Con đến nhà đăng ấy hả ?

- Con không muốn xài tiền này.

- Trả lại tiền rồi về liền nghe con, đừng âm ỉ gì hết nha Ốc Tiêu.

Ốc Tiêu đỏ bừng mặt vì giận :

- Má lúc nào cũng vậy, lặng lẽ cam chịu, lặng lẽ nín nhịn một cách thụ động . Má có biết vì má quá hiền lành, nên bao giờ cũng gánh chịu thiệt thòi thua kém về mình hay không ?

Không để tâm đến lời con gái nói, bà mẹ vẫn níu cứng tay con, giọng năn nỉ :

- Nghe lời má nghe con, đến đó đừng cãi vã gây gỗ như bao lần trước.

Ốc Tiêu cười kẩy, cứng giọng :

- Con hứa với má nếu họ đừng chạm nọc đến con.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 4

Cô gái bước vào đứng sững giữa phòng một cách đột ngột, làm mọi người đang tán gẫu vui vẻ đã phải ngừng lại trăn mắt nhìn cô.

Nở nụ cười nửa miệng, cô cất giọng mỉa mai:

- Thật là đầy đủ hạnh phúc.

Cô liếc nhìn từng người . Ông Thái, bà Kim Lan, Quốc Việt, Kim Sạ Đồi mắt cô dừng lại trên gương mặt Lâm Khang hơi lâu và đôi mắt của Lâm Khang cũng nhìn sững cô đầy ngạc nhiên.

Ông Thái nhìn cô gái bằng đôi mày chau lại, giọng hỏi trầm, nghiêm lạnh :

- Con đến đây có việc gì ? Ngồi xuống hãy nói.

Đặt xấp tiền lên bàn con trước mặt ông Thái, cô cất giọng lạnh lùng :

- Tôi đến trả lại ông số tiền này.

Bà Kim Lan vừa thấy xấp tiền, đã quắc mắt nhìn ông chồng đay nghiến :

- Tôi đã nói rồi, ông có nghe đâu, đã tốn của dưng tận miệng cho nó, vậy mà nó còn lên mặt vênh váo đem tiền dãn mặt ông đó . Sáng mắt chưa. Đây đâu phải lần đầu.

Kim Sa dẫu môi cong cớn :

- Hay là tiền ba cho chị chê ít ?

Phớt lờ trước những lời xóc họng đang chĩa về mình, cô vẫn nhìn ông Thái nói :

- Tôi muốn đây là lần cuối cùng, ông đừng nên làm phiền má con tôi nữa . Tôi không cần cái đồng tiền vô lương tâm này đâu.

Ông Thái tái xám mặt quát lớn :

- Mày là gì của Hồ Khắc Thái này mà lại quá sức hỗn hào vậy hả ?

Cô nhếch môi dè bieu :

- Là gì à ? Tôi quên mất rồi.

Bà Kim Lan xía xói :

- Bà ấy thật khéo dạy con gái.

Ốc Tiêu đớp chát lại ngay:

- Bà nói đúng đấy . Má tôi đã dạy khôn tôi rất nhiều . Nhưng có một điều bà không bao giờ dạy tôi là cái môn học cướp chồng kẻ khác.

Nói xong cô tự thưởng cho mình một giọng cười đắc ý.

Bà Kim Lan run giọng tức tối :

- Đổ lỗi cho người khác vì không dám thú nhận sự yếu kém về nhan sắc, yếu kém về trí tuệ là lẽ thường tình của kẻ bị bỏ rơi mà thôi.

Kim Sa đệm thêm vào :

- Được chồng quý, chồng yêu cũng là một nghệ thuật đấy chị Hai à.

Ốc Tiêu cười kháy :

- Tôi cười vào mũi cái nghệ thuật vô đạo đức của mấy người.

Ông Thái nhìn xoáy vào mắt Ốc Tiêu :

- Mà không bao giờ bỏ được cái tính ưa nhiều sự, hay gây chuyện với người khác . Tại sao vậy ?

Ốc Tiêu cất giọng hàm ơn một cách giả tạo :

- Bởi vì gia đình này luôn tạo cơ hội cho tôi được phát huy nó đấy chứ . Thành thật cảm ơn.

Ông Thái giận đến run giọng :

- Mà hãy cầm tiền mà về đi. Tao không muốn dòng dõi Hồ Khắc rơi rớt lại một đứa con nào phải dở dang trong học vấn cả.

- À, ông sợ miệng người dị nghị, thói đời dèm pha về sự bạc bẽo của chính mình ư ? Số tiền này ông bỏ ra để bịt kín miệng đời, hay cốt để lương tâm mình bớt cắn rứt ?...

Chiếc gậy ông Thái đang để tựa đứng sát thành ghế sa lon, gần chỗ ông ngồi vụt quật tới tấp theo câu Ốc Tiêu vừa nói dứt.

Chiếc gậy đến đúng ngang lưng Ốc Tiêu nhanh như làn chớp . Lạ lùng sao gương mặt cô vẫn căm căm một nỗi chai lì bất định . Cô không né tránh, cũng không hề phản ứng, chỉ có giọng nói vẫn như từng giọt axít rót vào lòng người nghe :

- Ông đánh tôi vì tôi đã dám nói thẳng, nói thật tâm trạng của ông. Vì thế nên mượn roi đòn hòong áp đảo tôi ư ?

Một cái tát nữa tiếp tục giáng thẳng vào má trái Ốc Tiêu, kèm theo câu hét lạch giọng của ông Thái :

- Mày câm miệng lại không, đồ hỗn xược, mất dạy.

Ốc Tiêu vẫn đánh giọng :

- Ông có thể trút nỗi giận vào da thịt tôi một cách thoải mái thì cứ việc, nhưng không thể cấm tôi câm họng được.

Chiếc gậy vùn vụt quất vào da thịt của cô, nhưng tuyệt nhiên cái thân hình mảnh mai, gầy yếu ấy đã hóa đá, không động đậy.

Gương mặt của bà Kim Lan, Kim Sa, Quốc Việt mang ngợp sự thỏa mãn, khoái trá không cần giấu diếm . Duy chỉ có Lâm Khang là cảm thấy đau lòng . Thoạt đầu anh còn thụ động đưa mắt nhìn sự chịu đòn của Ốc Tiêu. Nhưng đến khi thấy cơn giận hóa rồng của ông Thái và những ngọn roi quất tới tấp vào người Ốc Tiêu, thì anh hầu như không còn chịu đựng được nữa . Lâm Khang đứng bật dậy, bước dẫn tới chộp tay ông Thái, chỉ một cái xoay tay, chiếc gậy đã bật khỏi tay ông Thái :

- Bác nên ngừng tay . Bác đánh cô ấy quá nhiều rồi, bác không thấy sao ?

Kim Sa trông thấy sự can ngăn của Lâm Khang, liền lên tiếng nói :

- Định làm Lục Vân Tiên cứu Kiều Nguyệt Nga hử Khang ?

Không thèm để ý đến câu nói Kim Sa móc họng mình, Lâm Khang vẫn giữ cứng tay ông Thái, thấp giọng can ngăn :

- Cháu xin bác, đừng để cơn giận mình trước đốc nữa . Dù sao thì cô ấy cũng là con của bác . Đánh cô ấy đến thế bác cũng thấy đau lòng mà.

Ông Thái như đã dịu lại đôi phần, nhưng cơn giận vẫn chưa bay hơi hết :

- Cháu đừng nên bênh vực nó . Nó có bao giờ xem ta là cha nó đâu.

Ốc Tiêu cộc cằn lên tiếng:

- Bởi vì có bao giờ ông xem tôi là con ông.

- Mày...

Tưởng ông Thái lại lần nữa đánh cô, nhưng chỉ thấy gương mặt ông co rúm lại và thả mạnh người xuống ghế ra dáng mệt mỏi.

Không khí trong phòng chợt trầm xuống một cách nặng nề . Lâm Khang bước đến nắm tay Ốc Tiêu như đã thân thiết từ lâu :

- Tôi đưa cô về.

Kim Sa khó chịu trước sự ân cần của Lâm Khang :

- Anh cần gì phải quan tâm, đến được thì về được.

Bà Kim Lan đệm thêm :

- Kim Sa nói phải đó Lâm Khang . Thì giờ cháu bỏ ra chỉ vô ích thôi, tốt hơn hết nên cùng Kim Sa ra biển dạo mát còn có lợi hơn.

Đáng lý ra Ốc Tiêu đã hất tay Lâm Khang và khước từ thiện chí của anh, để tự mình ra về, thế nhưng giọng điệu mẹ con bà Kim Lan làm cô đâm thay đổi ý định.

Thông minh lên Ốc Tiêu ạ ! Nguyên nhân của cảnh chồng bỏ vợ, con mồ côi cha là đây, nó khiến cho má mày phải sống trong héo hon, khắc khoải, buồn phiền . Nó làm cho mày trở thành gai góc, bụi bặm, chai sạn với cuộc đời . Vậy thì có gì mày lại giúp cho họ được tự đắc và hoan hỉ trong niềm mất mát của mình chứ.

Sau màn độc thoại thầm . Ốc Tiêu giả vờ lão đảo thân mình . Đưa tay vịn vào vai Lâm Khang như để được đứng vững . Và vẻ tự nhiên, Lâm Khang cũng đưa tay choàng qua vai cô như sợ cô sẽ ngã :

- Cô không sao chứ ?

Giọng Ốc Tiêu giả vờ mà như thật :

- Chỉ choáng váng một chút thôi.

- Tôi đưa cô về . Đừng ở đây nữa, bác trai vẫn còn giận cô lắm đấy.

Ốc Tiêu ậm ừ chiếu lệ :

- Tôi sợ làm phiền ông...

- Đừng khách sáo.

Chỉ có thể, Lâm Khang cúi đầu chào mọi người và nắm tay Ốc Tiêu kéo đi. Anh lo sợ nếu cô vẫn còn ở lại, sẽ có thêm cơn thịnh nộ thứ hai sẽ xảy ra nữa giữa hai cha con cô.

Chỉ có Ốc Tiêu là hiểu rõ cô đang làm gì . Quay bước đi, cô liếc mắt về Kim Sa và giấu nụ cười giấu cợt khi thấy gương mặt Kim Sa xám ngắt . Cô ta đang ghen muốn bể phôi chứ chẳng chơi. Thật là thú vị làm sao.

Vừa ra khỏi cổng biệt thự "Thùy Dương", Ốc Tiêu đứng chững lại nhìn Lâm Khang, cất giọng ngang phè :

- Vào đi, tôi đi một mình được.

Lâm Khang ngơ ngác :

- Cô đã đến nhà đâu ?

- Nhưng tôi muốn đi một mình.

Chiều thẳng tia nhìn vào đáy mắt cô, anh khẽ khàng nói :

- Cô sợ đi chung nhau như thế này, tôi sẽ dễ dàng khám phá ra bản chất thật của cô chứ gì ?

- Anh nói điên khùng gì thế ?

Ánh mắt anh vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô :

- Cô có biết gương mặt cô đang tái xám vì đau không ? Chịu đựng đòn để được nói thỏa thích đó cũng không phải là việc hay.

Ốc Tiêu hừ nhỏ trong miệng, dăm dăng nói :

- Tôi không cố ý tìm thầy giảng đạo đâu.

Lâm Khang mỉm cười nhẹ, không trả lời, cứ lặng lẽ đi bên cạnh cô cả một lúc lâu. Hai người cứ thế mà sóng đôi, cho đến khi về đến nhà cô Dù không buồn hờ môi mời Lâm Khang vào nhà nhưng cô cũng chẳng tỏ thái độ phản đối anh như lúc này . Thật sự cô đã quá sức mệt mỏi rồi, thân thể cô đau như từng xéo da, gọt thịt . Ngọn roi dành cho thể xác cô đau đớn bao nhiêu roi dành cho tâm hồn là không thể dễ dàng tẩy rửa và thôi đau.

Căn nhà vắng tênh, có lẽ má cô đi lòng vòng quanh nhà mấy người hàng xóm rồi thì phải . Đưa tay chỉ vào chiếc ghế tựa kê bên bàn học của mình, cô nói với anh giọng trống không :

- Ngồi đi.

Rồi chẳng thềm biết khách ra sao, cô ngồi bệt xuống nền nhà, vòng tay ôm gối, mắt mở trừng nhìn vào khoảng không trước mặt, môi ngậm kín tiếng nói.

Lâm Khang ngồi xuống bên cô và cũng im lìm, anh đang tôn trọng phút giây muộn phiền của cô Ngắm nhìn gương mặt nghiêng của cô, anh cố kìm nán cái ước muốn được đặt vào đôi môi cô một nụ hôn khát cháy . Anh tự hỏi rằng cô có biết mình có một nét đẹp vô cùng quyến rũ không nhỉ ? Cứ một lần gặp cô, là anh lại thấy mình bị cô cuốn hút một cách kỳ lạ, đến không sao hiểu được . Khi thì cô vui nhộn, trẻ con. Khi thì cô lại lạnh lùng, bất cần . Khi thì cộc cằn, thô lỗ . Và bây giờ đang dăm chiêu, tư lự.

Ốc Tiêu ngồi thế chẳng biết bao lâu, đến khi nghe tiếng đăng hăng của Lâm Khang, cô mới giật mình, trở hồn về với hiện tại . Nở nụ cười gượng, cô

thấp giọng :

- Tôi thật bất lịch sự, khách đến nhà mà...

- Cô thật lạ Ốc Tiêu à.

- Là gì ? Sao vậy ?

- Tôi không giải thích nổi, tính tình, con người và cả cái tên cũng lạ.

Giọng Lâm Khang không sáo ngữ, đầy chân thật, khiến cho cô thoáng thấy mình có lỗi, khi mới vừa nãy thôi, cô đã cố tình kéo anh vào cuộc chơi ân oán của mình . Cô thật đáng xấu hổ.

- Má tôi kể lại rằng lúc sanh tôi ra, tôi chẳng khác nào như con mèo ướm, lại đen đũi xấu xí . Đã vậy cứ bệnh đau liên miên, nuôi hoài không thấy lớn . Ngoại tôi thì mê tín, cho rằng tôi là con của cõi tiên, nên đem tôi cho thầy tướng số xem xét và đặt tên lại . Cái tên Ốc Tiêu cũng từ đó mà có , bà bảo cái tên xấu xí như vậy sẽ làm cho mẹ sanh, mẹ độ không còn dòm ngó tôi nữa . Thật là buồn cười phải không ông.

- Vậy là cô còn một cái tên nữa trong giấy tờ ?

Ốc Tiêu bỗng nghe mình mang giọng nói mềm dịu :

- Rất dễ thương, đầy vui tính nữa là đằng khác.

- Tôi có thể biết được không ?

- À ờ... Mà nè, ông là sao của đảng ấy vậy ?

Cách nói chuyện rề trái đột ngột của cô, làm Lâm Khang chưng hửng, hình như cô không thích nói nhiều về bản thân mình thì phải ?

- Ba mẹ tôi là bạn thân của bác Thái mấy mươi năm rồi.

- Ra là thế . Ông về đây nghỉ mát à ?

- Hôm bị bế lốp xe giữa đường, may mà đã có cô cho quá giang. So với lần đầu gặp mặt thì cô bây giờ dịu dàng hơn nhiều.

Ốc Tiêu nhún vai buông thông :

- Tôi luôn có ác cảm với tất cả những ai có quan hệ với "đảng ấy".

- Thế còn bây giờ, cô còn có mang ý nghĩ ấy với tôi nữa không ?

Cô đáp không hề do dự :

- Hình như vẫn còn đôi chút.

Một ánh buồn vừa thoáng qua đôi mắt làm Lâm Khang. Tuy thế anh vẫn điềm đạm nói lảng sang chuyện khác :

- Tôi không ngờ cô là con gái lớn của bác Thái . Kim Sa thật tệ . Mấy lần gặp cô, vậy mà cô ấy không hề nói gì với tôi hết.

- Đó là chuyện thường tình trong trời đất, đi đâu cũng có thể bắt gặp.

- Cô có cái nhìn bi quan về cuộc đời quá.

Ốc Tiêu chỉ cười trừ không hề thanh minh. Cô chống tay lên đầu gối đứng dậy và không khỏi bật lên tiếng rên khẽ, trận đòn ở đằng ấy giờ đã nghe thấm . Lâm Khang trông thấy thế cũng đâm lo lắng, thương cảm :

- Nhà có dầu không để tôi xúc giùm cô ? Cô xem, hai bên cánh tay thâm tím hết rồi.

Đôi mắt cô đùng đục vắng xe và giọng nó hờ hững buông xuôi:

- Không cần đâu. Nghĩa lý gì mấy vết roi hằn, có những thứ còn đau hơn thế nữa mà tôi còn chịu đựng được nữa là.

Lâm Khang thở dài :

- Bị roi đòn ngàn này, mà cô không có lấy một giọt nước mắt để khóc vì đau, quả thật tôi không tài nào hiểu nổi.

Cô cười buồn :

- Tôi đâu phải mang da thịt sắt đồng đâu mà không biết đau. Chỉ có điều, nước mắt có phải là nước lã đâu mà dễ dàng cho không hay thả rơi nước mắt những người đạo đức giả ấy chứ.

- Vậy chưa một ai làm cho cô khóc được ư ?

Bỗng nhiên cô bật cười đến vô tư :

- Hiện giờ thì chưa, nhưng ngày xưa thì có.

- Ngày xưa là bao lâu ?

Mặt Ốc Tiêu có vẻ tươi tắn lên đôi phần :

- Hồi còn bé thơ thắt bím đuôi gà ấy mà, chỉ có "hắn ta" là dễ dàng làm cho tôi khóc thôi.

- Bây giờ "hắn ta" đâu ?

Cô lắc đầu cười cười :

- Không biết nữa, mười mấy năm rồi đâu còn gặp lại . Mà dẫu có gặp cũng không còn nhận ra nhau nữa.

- Hắn ta bao nhiêu tuổi ?

- Hắn ta lớn hơn tôi sáu tuổi.

- Vậy cô bao nhiêu tuổi ?

- Hai mươi hay hai mươi mốt gì đó.

Anh phì cười, quả thật cô không chú tâm đến bản thân mình rồi . Một điều hiếm thấy ở những người con gái, có lẽ cô là trường hợp duy nhất .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 5

"Cóc chết nàng Nhái buồn hiu, bấy lâu . Chàng Hiu nó bèn đi hỏi . Nhái lắc đầu nàng lại chẳng ưng . Con ếch ngồi ở trong hang, nó kêu là kêu cái ọ, biểu ưng là ưng cho rồi, ưng cho rồi . Bậu chờ ai, chứ ai chờ bậu . Bậu chờ ai.

Cóc chết nàng Nhái ngồi than, để tang... "

Đang mở hết volume để hát, Cu Đen bỗng "ui da" lên một tiếng rồi nín bật khi bị một viên sỏi nhỏ bay vèo vào ngay giữa trán . Sư tử nó đang từ một hốc đá lớn đang lộ đầu lên :

- Đen ca hay đến nỗi lũ đông chạy biến mất, không có lấy một con nào dính vào bầy sư tử hết á.

Thằng bé xì ì ì ì... một tiếng dài ngẵng, rồi mới đùng đùng trả lời :

- Chứ không phải tại sư tử dở òm.

- Còn khuya đó nhóc ơi, xem đây nè.

Vừa nói Ốc Tiêu vừa đưa cao râu đông lên và chỉ vài bước nhảy cô đã đến bên Cu Đen. Thằng bé tròn to đôi mắt xuýt xoa :

- Trời ơi, nhiều dễ tè . Hôm nay xem như sư tử trúng mảnh ghen.

Thấy râu đông đánh bịch xuống đất, Ốc Tiêu nói tiếp :

- Lựa vài con mập mập chừa lại nhà ăn, còn bao nhiêu chiều chị mang bán cho cô ba Quang. Cô ấy dặn chị chiều hôm qua.

- Em thấy lúc này, hờ một chút là cô ấy hú chị, chở cát cũng gọi cộ bò của chị, mua đông cũng chỉ mua của chị mà thôi. Còn nữa, đám giỗ, đám cúng gì cũng là chị . Tóm lại là hằm bà lằng chuyện, đều réo tên chị . Chỉ còn có mỗi chuyện chưa bắt sống chị cho anh Út Thiên thôi.

Ốc Tiêu bật cười trước ngữ điệu bắt chước người lớn của Cu Đen :

- Đen nè ! Anh Út Thiên cũng được đấy chứ ?

Thằng bé trề môi :

- Sư tử mà làm dâu cô ba Quang kể như là tàn đời.

- Sao lại nghĩ vậy hả Đen ?

- Nội cái chuyện sáng sớm cầm cây chổi quét hết một vòng quanh nhà cũng đủ còn lửng sớm, ngày nào cũng lo cơm nước cho mấy chục công nhân làm ruộng, rồi chuyện heo, gà, bò, dê... Làm dâu nhà giàu kiểu đó có sướng gì.

- Đen nghe được ở đâu vậy ?

- Anh Hưng nói chuyện với anh Hai em như vậy đó.

Đưa tay véo vào vành tai chú bé, Ốc Tiêu hóm hỉnh giải thích :

- Dĩ nhiên anh Hưng làm sao mà nói khác đi được, anh ấy cũng muốn cưới chị kia mà . Sao em ngốc thế hả Đen ?

Thằng bé gãi gãi đầu giả lả :

- Ờ hén ! Em đúng là ngốc hi... hi...

- Đen có đem diêm quẹt theo đó không ?

Vỗ vỗ vào túi áo của mình, thằng bé nói :

- Luôn luôn có mặt trên từng cây số.

- Vậy Đen quơ và lựa củi khô đi, sư tử đi kiếm khoai lang về nướng ăn, đói bụng quá.

- Ở đâu còn khoai mà chị tìm.

Nheo mắt với thằng bé, Ốc Tiêu có vẻ bí mật :

- Bớt tò mò đi nhóc, ở đâu miễn có ăn được rồi.

Dứt tiếng nói, cô gái đã nhanh chân chạy đi. Còn lại một mình, Cu Đen cũng lụi cụi đi tìm củi.

Chuyện gì thì khó, chứ chuyện củi lửa thì quá dễ dàng với nó, chỉ cần dạo quanh vài gốc cây Thùy dương thôi thì đã có hàng tỉ để chụm rồi.

- Chào chú nhỏ !

Tiếng nói làm nó giật mình nhìn lại sau lưng.

Lâm Khang đang từ một gốc cây dương lớn lững thững đi về phía nó .

Thằng bé ngớ người rồi thốt gọi :

- A, anh...

Không biết gọi ra sao vì mãi đến giờ nó vẫn chưa biết tên anh. Lâm Khang thân mật nói với nó :

- Ốc Tiêu là sư tử của chú, thì chú vẫn có thể gọi anh là sư huynh được vậy.

Thằng bé gật gù ra chiều thích chí . Thấy Lâm Khang đi có một mình, nó hỏi :

- Sao chỉ có một mình sư huynh vậy, còn cái chị đẹp đẹp kia đâu ?

- À, cái chị đẹp đẹp ấy ở nhà rồi.

Trả lời xong, Lâm Khang đảo mắt nhìn chung quanh, rồi nhại tiếp câu hỏi của thằng bé :

- Còn chú sao chỉ có một mình, còn sư tỷ xấu xấu đâu rồi ?

Thằng bé giãy nảy :

- Chị Ốc Tiêu mà xấu xấu hả ? Có biết là trong làng chài này chị ấy đẹp nhất không ? Chỉ có một mình anh là nói thế thôi.

Lâm Khang quay mặt sang hướng khác để thằng bé không thấy được nụ cười thích thú của mình . Muốn tìm hiểu nhiều về Ốc Tiêu, thì Cu Đen là một thông tin tốt đây.

Lâm Khang vuốt mũi nó giọng nửa đùa, nửa thật :

- Chú không hiểu ý sư huynh rồi, xấu xấu đây là cái tên rất ư buồn cười của sư tỷ chú thôi.

Thằng bé như vẫn chưa tin :

- Vậy còn chị ấy ?

- Chú có biết nữ diễn viên điện ảnh Việt Trinh không nhỉ ?

- Em không biết . Có được coi phim bao giờ đâu.

- À, sư tỷ chú có một nét đẹp như thế đấy.

Nó nhoen miệng cười, khoe cái răng cửa bị sún :

- Anh Hưng với anh Út Thiên đi hỏi chị mà chị không có chịu ửng đó.

Lâm Khang biết mình đã rà trúng tằm số :

- Chắc chỉ đã thương một anh nào khác rồi chứ gì ?

Ra chịu nghĩ ngợi một chút, Cu Đen nói :

- Chị Ốc Tiêu đi học ở trường trong Sài Gòn thì có thương ai em không biết, nhưng ở đây em chắc chắn là chỉ chưa có thương ai hết á.

Lâm Khang ghệt mặt ra trước khám phá này :

- Ốc Tiêu học ở Sài Gòn hả ? Học ở trường nào chú biết không ?

- Em hông biết . Chỉ nghe má của chị ấy nói mai mốt ra trường chị ấy làm cái gì gọi là sư... sư... em không nhớ nữa.

- Luật sư, kỹ sư, giáo sư.

Đen búng tay đánh "trốc" :

- Đúng rồi . Kỹ sự Chắc chắn là vậy đó.

Tâm hồn Lâm Khang xôn xao một cách kỳ lạ, anh liên tưởng đến khuôn mặt đẹp của Ốc Tiêu đang hòa lẫn trong dòng người tấp nập trên phố xá Sài Gòn . Vậy là anh vẫn còn có cơ hội được thấy lại cô nếu mai này anh xa rời nơi đây.

Nhìn gương mặt mơ màng và đôi môi cười mỉm của Lâm Khang, thằng bé trở chứng tò mò :

- Sao sư huynh lại cười một mình vậy ?

Lâm Khang nói thật mà như giả vờ :

- Từ ngày gặp sư tỷ của chú, sư huynh bỗng sinh tật cười một mình vậy đó .
Lạ lắm hả ?

Không ngờ nó cũng thông minh ra vẻ :

- Bộ sư huynh để ý thương chị Ốc Tiêu hả ?

Câu hỏi thẳng thừng của Cu Đen làm Lâm Khang ngớ người.

Chết rồi, nói chơi chơi vậy mà thằng bé cũng tinh ranh ra phết, cẩn thận miệng lưỡi lại đi Lâm Khang. Kinh thường trẻ nít coi chừng hồng việc, nó mà học lại với Ốc Tiêu là kể như chuyện "xích lại gần nàng" xem bộ khó lòng thực hiện.

- Em hỏi sao sư huynh không trả lời ?

Lâm Khang ngắc ngứ :

- Cái này thì... À, mà chú hỏi gì ?

- Em hỏi bộ sư huynh để ý thương sư tỷ hở ?

Lâm Khang trả lời nước đôi :

- Thì thương mến như sư huynh thương mến chú vậy, biết chưa ?

- Làm sao được khi em còn nhỏ mà chị Ốc Tiêu là người lớn . Chắc chắn sư huynh cũng thương mến chị ấy như anh Hưng, anh Út Thiên thương mến vậy.

- Nè, đừng có bắt bí sư huynh như vậy được không ? Sư tỷ chú nghe được có lẽ khó khăn cho sư huynh không ? Sẽ không cho sư huynh đến chơi với chú nữa . Lúc ấy chú buồn không.

Câu dọa này xem ra có "ép phê" nên Cu Đen cười gượng giả lả.

- Thì ở đây chỉ hỏi riêng với sư huynh thôi chứ bộ . Em không có ngu mà

nói lại sự tở đầu.

Lâm Khang phì cười nhưng vẫn "hăm dọa" :

- Vậy thì nhớ mà giữ mồm đấy nhóc con. Nết giận của sư tở chú thì sư huynh biết rồi từ khuya.

- Em thừa biết mà.

Nhường nhường đôi mắt lên, nó nhìn về hướng rẫy, miệng lẩm bẩm :

- Bộ khoai lang ở bên miệt "chắc cà dao" hay sao ấy.

- Chú lải nhải gì vậy ?

- Em không biết sư tở đi kiểm khoai ở đâu mà đến giờ chưa thấy gì gọi là về hết.

Tiếp theo tiếng căn năn của thằng bé là chất giọng vang to cất lên :

- Hú... Hù... Hu... Đen ơi...

Đinh hướng được tiếng gọi, thằng bé rộng miệng cười thành tiếng :

- Sư tở về rồi . Đi hướng nào mà sư huynh và em không thấy vậy kìa . Hì... hì... hì...

Quay sang Lâm Khang, nó cười mở :

- Sư huynh ăn khoai lang lủi tro chưa ? Đi với em không ?

- Sao lại không, thích quá đi chứ.

- Vậy thì theo em.

Ôm gọn lọn củi khô vào mình, Cu Đen bước đi. Lâm Khang lủi thủi theo sau.

Buổi trưa trời nắng nóng như đổ lửa, vậy mà lòng anh có một nỗi dịu êm, mát rượi tựa trời vào thu.

"Bộ sư huynh để ý thương chị Ốc Tiêu hả " ? Câu hỏi thật là hay đấy chú em ạ.

Nằm xoải người trên một phiến đá to, chân gác chữ ngũ, mắt ngóng lên trời, đôi tay kê đầu làm gối . Nghe tiếng chân đi đến gần, Ốc Tiêu không ngóc đầu dậy để nhìn, giọng cô căn năn :

- Đen đi tìm củi hay đi tìm trầm vậy, sư tở về đây lâu rồi đó.

Cu Đen lên tiếng nói :

- Em tưởng sư tở chưa về nên cứ đứng ở bãi dương mà chờ.

- Thôi đừng lải nhải nữa . Khoai ở trong hốc đá kia. Bốn phận của em là

làm cho khoai chín . Mau lên đi, sư tử đói thấu trời rồi đây.

Cô vẫn nằm im và không hay sự có mặt của Lâm Khang.

Cu Đen vừa nhúm lửa vừa nói với Ốc Tiêu :

- Em đi kiểm củi lúc này đã gặp sư huynh.
- Có sư tử rồi, còn sư huynh nào nữa ?
- Thì cái anh hôm mình cho ảnh quá giang cộ bò đó.
- Gặp rồi sao ?
- Em nói chuyện với ảnh lâu lắm.
- Ủa, rồi sao nữa ?
- Em hỏi anh có muốn thưởng thức khoai lang luộc tro không ?
- Ủa, rồi sao nữa ?
- Ảnh bảo thích.
- Ủa, rồi sao nữa ?
- Vậy là ảnh theo em đến đây.
- Ủa, rồi sao...

Câu hỏi lơ đãng vụt tắt ngang giữa chừng khi cái hồn bất chợt trở về nơi cái xác và đã chợt hiểu được đầy đủ câu chuyện . Đôi mắt Ốc Tiêu vụt mở lớn, cô ngượng chín người khi bắt gặp cái nụ cười mỉm chi của Lâm Khang dành cho mình . Thằng Cu Đen nó hại cô rồi, khi không mời mọc, rủ rê đến đây chi chẳng biết . Không biết này giờ tư thế nằm của cô có "chương khí" không nữa . Ốc Tiêu nhủ thầm và không thể cười nổi nên đành phải làm mặt tỉnh nói giọng khách khí :

- Xin chào ông, rất vui khi gặp lại nhau.

Nhìn vẻ mặt không tươi lắm của Ốc Tiêu, Lâm Khang cũng chẳng thèm ngạc nhiên như cái ngày đầu anh trông thấy cô, bởi giờ anh đã quen với tính khí thất thường kia rồi, gì cũng được miễn là cô không tỏ rõ sự lạnh lùng, căm ghét với anh, chỉ vì anh thân quen với "đăng ấy".

- Tôi cũng rất vui khi gặp lại cô.

Ngồi dậy dựa lưng vào vách đá, cô nhịp nhịp lòng bàn tay xuống nền đá gần chỗ mình, thấp giọng :

- Ngồi đi.

Lâm Khang gật đầu, nhưng thay vì phải ngồi vào chỗ Ốc Tiêu chỉ, thì anh

lại bước đến bên Cu Đen và ngồi sà xuống xem nó nướng khoai.

Ốc Tiêu nhìn thấy bèn châm chọc :

- Ông lê la với dân nhà lá tụi tui không sợ sao ?

Lâm Khang trả lời :

- Điều đó có gì gọi là quan trọng, với tôi, mọi người ai cũng như ai, hơn nhau hay không là ở sự chân tình.

Cô vẫn không cười :

- Nói thì hay đấy nhưng cần có thời gian để xem xét lại

- Hình như cô luôn luôn nghi ngờ mọi người.

- Không phải mọi người, chỉ vài người thôi.

- Và tôi là một trong số ít đó ?

Cô nhún vai không trả lời, thái độ của cô bỗng dưng làm anh thấy buồn buồn :

- Có phải vì tôi là người có quan hệ mật thiết với cha cô không ?

Bất giác Ốc Tiêu tái mặt, giọng trở nên cộc cằn, thô lỗ :

- "Ông ấy" không phải cha tôi. Hừm...

Đôi chân mày chau lại, đôi mắt đùng đục u uất, cắn chặt môi, cô bước nhanh rời khỏi hốc đá.

Thằng Cu Đen này giờ đang lụi cụi nướng khoai. Trông thấy sư tử nổi giận bỏ đi nó liền lên tiếng :

- Sư tử đi đâu vậy, khoai chín rồi nè.

- Không ăn nữa.

- Nhưng hồi này chị nói đói mà.

- Giờ no rồi.

- Nhiều quá ai ăn hết.

- Ăn không hết quăng xuống biển.

Chỉ vậy thôi, Ốc Tiêu quày quả đi thẳng . Cu Đen nhìn theo một hồi lâu, rồi quay sang nói với Lâm Khang:

- Sư huynh đừng để ý giận hờn chỉ ghen, lâu lâu là chỉ lại man man vậy đó.

Mim cười gượng, Lâm Khang gật đầu rồi cũng đứng dậy dợm bước đi. Cu Đen nín lấy tay áo anh :

- Anh tính đi đâu ? Bộ theo chị Ốc Tiêu hả ?
- Ừ . Tự anh chộc chị ấy đồ khùng, giờ phải ra xin lỗi chị ấy vậy.
- Lần sau anh đừng có nhắc đến những người của biệt thự Thùy Dương nữa . Chỉ không thích đâu.
- Anh không biết.
- Năn nỉ chị ấy xong, kéo chị ấy về ăn khoai nghan, em chờ . Chỉ xấu tính thôi lắm.
- Dặn dò gì nữa không chú em ?

Thằng bé cười :

- Hết rồi.

Lâm Khang bước đi nhưng vẫn nói với lại :

- Nướng khoai nhiều nhiều nghan, lát nữa anh về đảm bảo sẽ ăn sạch đấy.

Đáp lại lời nói Lâm Khang là giọng cười vô tư của Cu Đen và mùi khoai lang đã chín bay thơm lừng .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 6

Lưng tựa vào thân cây Thùy Dương, chân xoãi thẳng trên mặt cát, đưa tay gát hờ trên đùi, mắt cô nhìn xa xăm ra ngoài biển rộng.

Không gian như cũng cảm lạnh trước cái dáng ngồi bất động của cô.

Mặt trời đang đi dần về hướng tây, biển đang bắt đầu nước lên, xanh ngắt một màu, nắng đang trải mình thành vàng nhạt, hiu hiu ngủ buồn trên những ngọn Thùy Dương . Không biết cô đang nghĩ gì, mà thỉnh thoảng mắt phát ra những tia lạnh lùng lẫn đau xót.

Cô ngồi như thế rất lâu... rất lâu... thời gian chùng thấp xuống nặng nề.

Lâm Khang cũng vẫn im lặng ngồi bên cạnh cô, cho đến khi đôi môi cô cất lên tiếng nói :

- Xin lỗi ông, tôi không cố ý bất lịch sự đến thế . Nhưng quả thật tôi không chịu đựng nổi mỗi khi có người nào đó bảo "ông ấy" là cha tôi.

- Tôi cũng không cố ý làm cô nổi giận, tôi chỉ vô tình thôi. Xin cô hiểu cho.

Ốc Tiêu xoáy ánh nhìn vào gương mặt Lâm Khang thấp giọng :

- Ông Lâm Khang này, ông có bất mãn tôi không ?

- Bất mãn ư ? Về chuyện gì ?

- Về sự quá đáng của tôi đối với những người "đằng ấy", về cái nhìn không mấy thiện cảm mà tôi luôn dành cho ông... v... v...

- Tôi làm sao dám đánh giá cô thế này, thế nọ khi vẫn còn chưa hiểu rõ về cô Nhưng tôi nghĩ phía sau thái độ của cô phải có một nguyên nhân sâu xa nào đó.

- Ông không hiểu được tôi đâu, cũng như làm sao ông có thể hiểu được nguyên nhân nào dẫn đưa tôi trở thành người dễ bất mãn với cuộc sống này đến thế.

Lâm Khang thấy lòng mình mềm như tơ khi nghe tiếng thở hắt ra của cô Chẳng hiểu sao nữa, từ cái ngày đầu tiên gặp nhau, cô đã mang cho anh một cảm giác lạ, cái cảm giác mà anh không thể tìm thấy ở những người con gái khác . Đó là sự kiêu bạc, coi khinh và cô đơn đến kiêu dũng, hơn là

sự ngỡ ngàng giả vờ nai tơ của người sỏi đời, trong lớp ao giàu sang quý tộc mà anh luôn luôn bắt gặp trong giao tiếp vì nghề nghiệp cùng danh phận của mình.

Không lẽ đây là định mệnh của anh ư ? Không trả lời được khi nó vẫn còn nằm trong sự mơ hồ, chưa hiện rõ dáng hình khi lời giải đáp còn đang hện thềm phía trước.

Nhìn Ốc Tiêu bằng ánh mắt cảm thông, anh cất giọng chân thành :

- Cô có thể xem tôi là một người bạn được không Ốc Tiêu ?

Ốc Tiêu ngạc nhiên :

- Bạn ư ? Ông nói thật lòng không ?

- Tôi không quen gian dối.

Cô lắc đầu :

- Tôi không tin.

- Cô hãy tin tôi !

- Nhất định tôi không tin. Làm gì mà một người đàn ông có dáng vẻ lịch thiệp, hào hoa như ông lại có thể dễ dàng muốn kết bạn với một đứa con gái tính tình chướng khí, thất thường trong vui buồn, ăn nói chẳng phải trái là gì như tôi.

- Còn gì nữa cô cứ nói hết đi.

- Bao nhiêu đó cũng đủ làm người ta sợ hãi lánh xa rồi, ông còn muốn thêm điều gì nữa.

- Lạ thật, thế mà tôi vẫn thích nghe về cô mới lạ chứ.

- Ông thật là kỳ quái.

Mặt Lâm Khang vẫn không thôi rời khỏi gương mặt cô :

- Vậy cô tin rằng tôi muốn làm bạn với cô một cách thật tình rồi chứ ?

- Vì sao ông lại muốn làm bạn với tôi ?

Anh bồng phèng để cố xóa nhòa trong cô sự đa nghi, thắc mắt :

- Bởi vì tôi là người thật "kỳ quái" nên phải cần tìm đến một người bạn có tính tình như cô mới hợp với đạo lý chứ.

Ốc tiêu nhăn mặt, nhưng môi lại cười :

- Xem ra cái lưỡi của ông phải vừa dài, vừa nhọn, vừa dẻo đấy.

Biết cô đã quên trôi những bức tức, lòng Lâm Khang như nhẹ nhàng ra.

Anh tìm cách lái câu chuyện sang đề tài khác cho cô được vui. Sao anh thèm thấy được nụ cười tươi tắn trên môi cô quá, một nụ cười nguyên vẹn tươi vui, gương mặt cô lúc ấy sẽ thế nào nhỉ ? Chắc cô càng quyến rũ.

Anh nhìn cô nói một cách thật lòng :

- Tôi rất mến cô Ốc Tiêu à.

Cô bật cười, lần này thì cô cười thật và đúng như anh nghĩ . Trời ạ, quyến rũ đến chết người.

- Chà . Xem chừng câu nói này lọt vào màng nhĩ của tiểu thư Kim Sa thì ông khô đời.

- Sao vậy ?

- Chỉ mới có sơ ngộ tôi sơ sơ mà cô ta đã ghen tuông đến nám phổi . Nếu biết ông thực sự mến tôi, thì cô ta sẽ lớn tim mà chết thôi.

Lâm Khang phì cười trước một câu nói đùa mang đầy đủ ý nghĩa và anh cũng không cần thanh minh.

Anh lảng sang câu hỏi khác ;

- Cô thường hay ngồi một mình trước biển như thế này lắm sao ?

Ốc Tiêu ngửa mặt nhìn trời trả lời :

- Rất thường xuyên . Vì sao ông có biết không vậy ?

- Vì sao ?

Đôi mắt cô lại mang máng ánh nhìn xa xăm về phía trước, ở đây chỉ còn trời với nước gặp nhau.

- Vì trên đời này chỉ có biển mới thực sự là bao dung và đa nghĩa . Biển luôn luôn tiếp nhận người tốt cũng như kẻ xấu, ôm trọn những niềm vui, cũng như nỗi buồn . Khi vui thì vỗ sóng dạt dào, khi buồn thì yên bình, trầm lặng, lúc giận dữ thì cuồn cuộn phong bạo Biển luôn sống đúng với tâm hồn mình, không cần che giấu lọc lừa như con người . Vì thế bao giờ một mình trước biển, tôi cũng tìm thấy sự thanh thản trong tâm tư.

- Cô nói hay như một nhà thi sĩ . Nếu không có câu chuyện hôm nay, thì tôi sẽ không biết được tâm hồn cô phong phú đến vậy.

- Tôi chỉ nói theo suy nghĩ riêng mình, còn với người khác, họ cũng có cái nhận định riêng vậy.

Cô lại cười . Bất giác Lâm Khang buột miệng.

- Dễ thương thật.
  - Sao, ông nói cái gì dễ thương ?
  - À... tôi chỉ nói biển có màu thật dễ thương, "màu xanh nước biển".
  - Thường thì là thế thật, nhưng nếu sống lâu cùng với biển, có thật sự hiểu biển, có cảm nhận đúng về biển, thì ông sẽ thấy biển không có một màu xanh nhất định như người ta thường gọi.
  - Tôi rất thích nghe lời giảng nghĩa của cô.
  - Khi biển hiền hòa dịu êm, thì mặt biển có màu xanh ngọc bích . Khi biển dạt dào niềm vui thì mặt biển có màu xanh ngọc thạch . Khi biển giận dữ, cuồn cuộn thì mặt biển lại có một màu xanh đen.
- Cô kết thúc sự say mê về biển của mình bằng một câu hỏi dễ thương dành cho Lâm Khang :
- Với tôi biển không có màu xanh nhất định . Thế còn ông ?
- Lâm Khang cũng trả lời một câu thật dễ thương cho Ốc Tiêu nghe :
- Tôi đã thấy được điều cô nói trong đáy mắt có màu xanh của cô rồi.
- Không nghe cô phản ứng gì . Chỉ thấy đôi má cô ửng hồng và đôi môi điểm thêm một nụ cười xinh .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 7

Lâm Khang về đến biệt thự Thùy Dương thì trời đã nhuộm màu hoàng hôn, khi cánh cổng vừa mở ra, anh chạm phải gương mặt lạnh nghiêm của Kim Sa, kèm theo câu hỏi hoài nghi:

- Anh đi đâu cả ngày nay ?

Lâm Khang bình thản trả lời :

- Anh đi dạo biển.

Vẫn chăm chú nhìn anh, Kim Sa hỏi tiếp :

- Sao anh không rủ em đi cùng ?

- Lúc ấy em đã ngủ trưa, anh không tiện gọi.

- Có phải đó là lý do hay vì anh không muốn em đi theo bên cạnh anh.

Lâm Khang bắt đầu khó chịu với kiểu tra xét như hỏi cung phạm nhân của Kim Sa :

- Em làm bảo mẫu anh bao giờ vậy Kim Sa ? Không lẽ anh không có quyền tự do của riêng mình ?

Kim Sa đỏ bừng mặt, bực dọc nói :

- Tất nhiên anh có quyền tự do chứ . Nhưng anh là khách trong gia đình em, chí ít anh cũng đừng quá xem thường em.

- Em nói chuyện kỳ lạ vậy . Sao lại xem thường em ? Bỏ ý nghĩ đó đi, từ trước đến giờ anh luôn tôn trọng tình bạn giữa chúng ta mà.

- Đó là chuyện lúc trước, còn bây giờ thì không còn nữa . Em biết anh giấu em mà.

- Giấu chuyện gì ? Đi dạo biển mà cũng gọi là giấu giếm ư ?

- Anh có đi dạo biển thật, nhưng mà cốt yếu là đi tìm kiếm Ốc Tiêu. Em nói có đúng không Lâm Khang ?

- Anh quen với cô ấy thì có gì không ổn ?

Sự thú nhận thản nhiên của Lâm Khang làm Kim Sa thây tức ngực :

- Anh sao lại hạ mình kết thân với hạng người đó chứ ?

Thầm bất mãn lời Kim Sa nói , anh nghiêm giọng :

- Em cho Ốc Tiêu là loại người gì ?
- Không thuộc tầng lớp của anh và em.
- Đó là suy nghĩ của em, còn anh thì khác . Em nhìn sự hào nhoáng bên ngoài để đánh giá, anh thì lại cần cái tâm mà nhận định.

Kim Sa đầy bướng bỉnh :

- Nhưng dù sao anh cũng phải giữ sĩ diện cho em chứ . Anh có biết anh qua lại với Ốc Tiêu là làm bề mặt em không ? Làm tổn thương em không ?
- Nghiêm trọng đến mức như vậy à ?

Lâm Khang nhìn Kim Sa một hồi lâu rồi tiếp :

- Xin lỗi vì anh đã làm cho em bị thương tổn dù đó là do em phán đoán . Nhưng anh không thể xuôi theo ước muốn của em. Giữa em với cô ấy là chuyện ân oán cá nhân, không can hệ đến anh, vì thế em không thể cấm cản anh không quan hệ với Ốc Tiêu.

Kim Sa như lạc giọng :

- Anh nói thật ?

Lâm Khang gật đầu, Kim Sa nhìn xoáy vào mặt anh vẻ là lạ :

- Anh xem cô ta quan trọng hơn em à ? Anh làm em đau lòng, anh có biết không ?

Lâm Khang thấp giọng :

- Nếu anh làm em phiền muộn đến thế, thì đành vậy . Có lẽ...

-...

- Có lẽ anh nên kết thúc chuyến nghỉ mát của mình sớm hơn dự định ban đầu vậy.

Câu nói làm Kim Sa khựng hẳn người :

- Anh...

- Anh cần nghỉ ngơi, anh không muốn mình bị lệ thuộc vào sự vô lý của em. Anh vào trước đây.

Lâm Khang bước đi đầy kiên quyết.

Kim Sa đứng lạng bên cổng đau đáu nhìn theo. Tại sao anh vẫn cứ vô tình không chịu thấu đáo trái tim cô chứ ?

Ba năm hơn rồi, vậy mà khoảng cách giữa hai người vẫn như không thay đổi, vẫn thân thiết trong tình bạn, gần gũi vô cùng nhưng dấu hiệu của tình

yêu thì không hề hiện hình.

Vậy mà vài lần Lâm Khang đối mặt với Ốc Tiêu, thì anh đã như bị cô ta quyến rũ, cuốn hút.

Mà cô ta có gì kia chứ ? Không có gì ngoài chữ nghèo nặng gánh trên vai và sự thô thiển bần hàn . Không, cô không tin là Lâm Khang có thể yêu được cô ta, có lẽ là do cô quá đa nghi, nên chạm nọc vào tự ái đàn ông của anh. Lâm Khang chỉ nhất thời nóng nảy thôi. Có lẽ là thế, có lẽ là thế.

- Chị Ốc Tiêu ở i i... Ở i i... Chị Ốc Tiêu... Ở i i...

Vừa gọi, Cu Đen vừa chỉ tay về cái dáng một người con gái, đang tung tăng bơi lội trên biển phía xa xa :

- Chị ấy đó, sư huynh thấy chưa ?

Lâm Khang mỉm cười gật đầu, không cần Cu Đen điềm chỉ, thì anh vẫn nhìn thấy cô từ nãy giờ, hình như bóng dáng ấy, tự bao giờ đã trở nên quen thuộc với anh.

Nhìn đôi bàn tay xoải đều, nhẹ nhàng bơi trên mặt biển xanh, đôi mắt ánh lên vẻ thán phục, anh buột miệng thốt :

- Thật tuyệt vời.

Cu Đen quay lại nhìn anh hỏi :

- Anh nói gì thế, sư huynh ?

Mỉm cười Lâm Khang bưng lửng :

- Anh bảo biển đẹp tuyệt vời.

- Vậy mà em tưởng anh khen sư tỷ.

- Chú cho là sư tỷ chú cũng tuyệt vời ư ?

- Sư tỷ là nhất nhất ở đây mà.

- Anh cũng thấy như chú.

Ốc Tiêu đã bơi vào bờ và đang đi dần về phía hai người . Bộ quần áo ướt sũng nước biển, bó sát lấy một vóc dáng căng tràn sức sống tuổi thanh xuân. Giọng cô cần nắn :

- Làm quái gì mà Đen hú chị như ma đuổi vậy ?

Thấy Lâm Khang, cô không hỏi chỉ gật đầu chào . Anh không nhìn rõ được gương mặt cô khi đã bị bịt kín, chỉ còn chừa mỗi đôi mắt . Thăng Cu Đen đón lấy râu ghẹ từ tay Ốc Tiêu rồi nói :

- Dì Út biểu em kêu chị về.

- Có nghe gọi về chi hông Đen ?

Đen lắc đầu :

- Em hông biết chuyện gì, nhưng thấy có cả cô ba Quang ở nhà chị nữa.

Ốc Tiêu hằng người giây lâu rồi nói :

- Chị hiểu rồi.

- Chuyện gì vậy chị ?

Liếc Cu Đen bằng cái nhìn răn đe cô nạt nhỏ :

- Không được tò mò, rõ khi.

Cảm thấy không được bị mắng oan một cách vô lý, thằng bé cụp mắt xuống giọng hờn mát :

- Không muốn nói thì thôi, vậy mà cũng...

- Nói gì vậy Đen ?

Giọng nó cụt lùn :

- Không !

Nhìn thấy gương mặt bí xị của Cu Đen, bất giác Ốc Tiêu phì cười :

- Đen sanh tật hờn mát hồi nào vậy ta ? Điều này sư tỷ phải xem xét lại coi Đen bị lây lan từ một người nào cái bệnh "dễ ưa" này đây.

Thay vì phải được "dễ ngọt" bằng một câu êm ái, thì thằng bé lại bị thêm một câu "xỏ ngọt" của sư tỷ, nên nó đâm trở chứng "ghét" lây sang cái người nhờ nó đi tìm sư tỷ, cái người này giờ cứ đứng nhìn nó mà cười như tán đồng mấy câu trêu chọc của sư tỷ . Nhìn người đó, nó dẫn dỗi :

- Anh còn đứng đó mà cười à ?

Lâm Khang lên tiếng :

- Chứ anh làm gì bây giờ đây ?

Nó xằng xớn :

- Biểu em dẫn đi tìm sư tỷ giúp anh, giờ tìm thấy rồi đó, nói gì thì nói đi.

Trời đất ơi ! Thằng nhỏ thiệt tình đã giận cá chém thớt rồi . Khi không nó "hoạch tẹt" ra chuyện anh nhờ nó một cách "trắng trợn" trước mặt Ốc Tiêu, chẳng khác nào nó tố giác anh đang "đề ý" đến cô Có chết anh không chứ.

Ốc Tiêu hết nhìn Lâm Khang rồi nhìn sang Cu Đen :

- Hai người bày trò gì đây ? Đen !

- Sư tỷ hỏi gì ?

- Rốt cuộc thì ai gọi chị, má chị hay là sư huynh của Đen ?

Cu Đen vòng vo Tam Quốc :

- Má chị gọi cũng có, mà anh Khang biểu em dẫn anh ấy đi tìm chị cũng có . Tóm lại cả má chị và luôn anh Khang nữa, hai người ai cũng có phần.

Ốc Tiêu làm mặt nghiêm :

- Đen thày lay lăm nghen.

Cu Đen cãi lại giọng nhỏ rí :

- Hồng có à nghen.

- Đen về nhà đi.

- Còn sư tỷ ?

- Hồng về.

- Má chị kêu mờ.

- Nói là tìm hồng thấy chị.

- Sao kỳ dzậy ?

- Dzậy cái mốc xì, biểu sao thì cứ theo thế mà làm đi, con trai, con lúa gì mà hay tò mò vậy không biết nữa . Nè, má chị có hỏi gì thì cứ trả lời "không biết" nghe chưa ?

- Dạ !

- Đi nhanh đi.

Liếc nhìn Ốc Tiêu và Lâm Khang một cái, xong nó quay lưng cầm xâu ghẹ chạy đi, những bàn chân tung tăng in dấu trên mặt cát vàng vẫn còn để lại .

Ốc Tiêu nhìn Lâm Khang giây lâu rồi hỏi thẳng :

- Ông gặp tôi có chuyện gì không ?

Lâm Khang tránh ánh mắt sắc sảo của Ốc Tiêu bằng cách nhìn ra biển rộng . Đó cũng có lẽ là cách anh muốn che giấu tâm trạng mình . Không lẽ anh thú nhận với cô rằng, chỉ mới có hai ngày không được nhìn thấy cô, mà anh đã nhớ đến cồn cào cả tâm tư ư ? Nếu thế thì xấu hổ chế mất . Tìm một lý do thích hợp, anh trả lời cô :

- Tôi muốn nhờ cô chỉ cách bắt bẫy con dông.

- Ngay sáng nay ư ?

- Ngay bây giờ.

Ốc Tiêu bật cười giòn tan :

- Trời ơi ! Muốn bẫy dông, người ta phải đi vào buổi trưa ông biết không ? Buổi sáng mát trời như vậy, ông có tìm đở con mắt cũng không có đến một con nữa là.

Lâm Khang bắt chước câu hỏi của Cu Đen lúc nãy :

- Sao kỳ dzậy ?

Ốc Tiêu giải thích :

- Bởi vì ban trưa trời nắng gắt, oi nồng, mấy chú dông không chịu nổi cái nóng, buộc phải rời khỏi hang ra ngoài tìm nước . Lúc ấy là kể như tự đưa đầu vô bẫy đã được đặt sẵn ngay miệng hang trước đó.

- Hèn chi tôi thấy cô hay đi vào buổi trưa.

- Nói và chỉ dẫn cho ông như thế, nhưng khi vào cuộc rồi, cũng không dễ dàng bắt được dông đâu. Mấy con vật ấy cũng tinh ranh ra phết lắm.

- Sao tôi thấy cô lần nào cũng bắt được rất nhiều vậy ?

Cô cười khúc khích :

- Bởi vì tôi là sát thủ mà.

Ốc Tiêu ngồi xoải dài trên cát, vẫn không buồn cởi bỏ chiếc khăn che mặt ra. Sự lười biếng của cô làm Lâm Khang đâm sốt ruột . Cô có biết rằng anh mong mỏi được nhìn ngắm khuôn mặt cô lắm không ?

Ngồi xuống bên cạnh cô, anh bông đùa :

- Làm sát thủ của mấy chú dông thì được, chỉ mong cô đừng làm sát thủ của chuyện trái tim.

Ốc Tiêu có vẻ không hiểu :

- Là sao ?

- Nghĩa là đừng đang tâm giết chết những người lỡ trao tim yêu cho cô ấy mà.

Đưa tay vọc từng nắm cát rắc đầy trên người, cô nói tình bơ :

- Có ma nó thèm yêu tôi ..

Lâm Khang cười cười :

- Tôi tin đó là lời nói dối.

Ốc Tiêu hỏi gặng :

- Sao ông biết đó là lời nói dối ?

- Tôi đã nghe Cu Đen kể nhiều về cô.

Ốc Tiêu rửa thềm "đồ gián điệp" . Tuy vậy cô vẫn cãi lý :

- Ông thật là người dễ tin, kể cả tin vào lời nói của một đứa con nít.

- Con nít có được những sự trong sáng và hồn nhiên mà người lớn không có, vì thế lời nói của trẻ nít tôi tin là thành thật . Tôi nói vậy có đúng không ?

- Đó là suy nghĩ riêng ông thôi.

- Vậy còn suy nghĩ của cô ?

Ốc Tiêu nhún vai:

- Tiếc quá ! Tôi không có ưu điểm thích phơi bày suy nghĩ của mình cho người chưa gọi là quen thân nghe.

- Nhưng tôi cũng đâu còn xa lạ với cô.

Ốc Tiêu vẫn tỉnh queo :

- Bạn nửa vời thì càng nguy to.

Lâm Khang đâm cụt hứng, không còn biết đề tài gì để hỏi chuyện với cô nữa . Lúc nào cô sao cũng khó gần và thờ ơ, vì thế muốn tìm hiểu về tâm tư của cô không phải là chuyện dễ dàng.

Vẫn không để ý thấy gương mặt lúng túng của Lâm Khang, cô tiếp tục câu chuyện mà mắt thì nhìn đăm đăm ra biển :

- Ông có thích biển không Lâm Khang ?

Câu Ốc Tiêu hỏi, vô tình giúp cho anh thoát khỏi sự trông trãi ngượng ngập . Cũng nhìn ra biển như cô, anh trả lời thật tâm :

- Tôi không thích biển, mà tôi chỉ yêu biển thôi.

Ốc Tiêu bật cười . Lâm Khang quay mặt sang nhìn cô, nhưng không thấy được gì ngoài tấm khăn che mặt . Quái nhỉ, cô làm sao có thể chịu đựng được sự bít bùng như thế nhỉ . Bất giác anh đâm trở chứng, thềm ghét cay ghét đắng kẻ nào đó đã đưa ra sáng kiến làm nên loại khẩu trang che mặt như thế này.

- Ông nói chuyện thật buồn cười, thích biển và yêu biển thì có gì khác nhau đâu.

Nước vẫn còn tiếp tục lớn . Những con sóng vỗ bờ đã lần lần lấn gần đến chỗ hai người ngồi :

- Khác nhau rất xa là đấng khác.
- Thế thì ông giải thích tôi nghe đi.
- Thích có nghĩa là vẫn còn ở trạng thái chùng mức, không nghiêng hẳn hết, không đặt để hết vào nó.
- Vậy còn yêu ?
- Yêu thì lại là sự pha trộn giữa đam mê cùng say đắm . Tôi nói thế cô hiểu không ?

Ốc Tiêu gật gật đầu :

- Tôi vẫn có thể hiểu, dù ngôn ngữ ông diễn đạt nghe là lạ.
- Cô có thích biển không Ốc Tiêu ?

Lâm Khang lập lại câu hỏi của cô và cô đã dí dỏm trả lời câu anh vừa nói lúc nãy :

- Tôi không thích biển, tôi chỉ yêu biển thôi.

Cô không biết rằng với câu trả lời đó, vô tình cô đã vẽ đường cho anh rút ngắn khoảng cách xa lạ giữa hai người, và dĩ nhiên làm sao Lâm Khang có thể bỏ qua những cơ hội như thế này :

- Cô có thấy là hai chúng ta đã có chung một điểm giống nhau rồi đó không ?

Chất giọng Ốc Tiêu vẫn đều đều, không hề hững hờ nhưng cũng không gần gũi :

- Cũng không có gì gọi là lạ.

Thêm lần nữa Lâm Khang thấy mình rơi vào thế việt vị . Anh không thể hiểu nổi được cô là người như thế nào và cô đang nhìn, nghĩ về anh ở góc độ nào nữa . Không phải đã có lần Ốc Tiêu khen anh quá ư đẹp trai, đầy quyến rũ, chỉ gặp một lần khó có thể quên ư ? Vậy mà sao như anh chẳng mang đến cho cô được một ấn tượng nào cho ra hồn, để cô bớt xa cách với anh hơn.

- Anh Lâm Khang.

Suy nghĩ của anh đã bị cắt ngang bởi tiếng gọi đầy ngọt ngào và đôi bàn tay thon mềm con gái bịt kín đôi mắt mình.

Chất giọng con gái ấy tiếp tục đồng đánh :

- Sao đi biển mà không thèm gọi em lấy một tiếng ? Em ghét anh quá.

Đưa tay khẽ gỡ lần từng ngón tay đang âu yếm che đôi mắt mình, Lâm Khang buông gọn lời nói bằng ngữ điệu không buồn, không vui :

- Thịnh thoảng có những lúc anh cũng thích dạo chơi một mình . Kim Sa thông cảm cho.

Dần dỗi giật nhanh bàn tay lại, Kim Sa ngồi phịch xuống cạnh anh, dài giọng bất bình :

- Cái "một mình" của anh là như vậy sao ?

Kèm theo câu nói là cái liếc mắt dài cả cây số hướng về Ốc Tiêu. Lâm Khang hiểu ngay Kim Sa ám chỉ điều gì, tuy vậy anh vẫn bình thản trả lời, không thanh minh cũng không che giấu :

- Anh vẫn có quyền hạn của mình chứ.

Đôi mắt Kim Sa tối sầm, khóe miệng cô hằn lên nét mỉa mai :

- Anh định làm hoàng tử giải thoát cho lọ lem ấy nhỉ.

Lâm Khang không buồn trả lời, bởi anh biết có nói thêm gì thì cũng không làm giảm bớt cái nhiệt tình thích ư nhiều sự và khinh người thái quá của Kim Sa Tốt hơn hết hãy lặng thinh sẽ đỡ rắc rối và phiền toái.

Ốc Tiêu này giờ ngồi đó, đan hai tay lên đầu gối, mắt nhìn mông ra ngoài biển rộng . Những đợt thủy triều không ngừng chuyển động . Trong màu xanh mênh mông bất tận ấy, cứ nổi tiếp nhanh từng con sóng nhấp nhô vờn bãi . Sự hiện diện của Kim Sa, cùng mấy câu nói coi khinh, bất giác làm cô thấy nổi giận bật thốt :

- Nếu biết mình là con nhà khuê các, thì tiểu thư nên tránh xa loại lọ lem như tôi ra, đứng gần không khéo mùi bần hàn bám vào người thì thật là thậm chí nguy.

Chất giọng đáng ghét xoáy vào màng nhĩ Kim Sa tựa như dùi cui đánh vào giữa ngực . Thật khó tin, khi kẻ mà cô căm ghét nhất lại có thể là người chị cùng cha khác mẹ với mình, cái người mà từ móng chân đến sợi tóc, không có lấy được một chút tinh chất của giòng họ Hồ Khắc quyền thế danh gia. Thế mà cô ta vẫn hiện diện giữa đời với đầy đủ bản chất con nhà bần hàn . Thật là nghịch lý và buồn cười thay. Cười khẩy, Kim Sa lai ánh nhìn về Ốc Tiêu thật sắc bén, môi đều đều giọng nói :

- Không cần chị nhắc nhở tôi cũng biết được điều đó . Tôi phải biết mình là

ai và cũng hiểu mình nên đặt mình ở vị trí nào cho xứng, khéo không khéo thiên hạ nhìn vào cười cho thú mĩ.

Ốc Tiêu bật cười sang sảng :

- Thế nữa cơ đấy . Thật là nực cười cho cái giọng sắc mùi tự đại của cô, tự cho mình là kẻ đài các trâm anh mà không xấu hổ sao ?

- Không có gì để xấu hổ cả . Cả làng chài này, ai mà không biết chị là ai và tôi là ai.

Vẫn cười cười đầy châm chọc, Ốc Tiêu tiếp :

- Nói đúng lắm, họ làm sao không hiểu được cô là ai và tôi là ai. Cũng như họ làm sao không biết được thói xảo quyết như phù thủy của một cô đào hát, sống cù bơ cù bất rày đây mai đó nơi xó chợ đầu đình, được kẻ khác cứu giúp, rồi trả ơn bằng cách quay lại hãm hại người từng cứu mang mình. Bây giờ thì gương mặt Kim Sa đổi sang sắc xanh. Kim Sa gần như muốn hóa rồ :

- Chị ăn nói cần thận lại...

Ốc Tiêu đốn ngang câu nói chưa dứt của Kim Sa :

- Việc quái gì tôi phải ăn nói giữa mình . Sự thật dù có tồi tệ đến đâu vẫn tốt hơn điều dối trá . Không biết tôi là người đáng xấu hổ hay là cô đây.

Định tuôn ra một câu thật cay độc, để đốp chát lại những từ ngữ hiểm sâu của bà chị cùng cha khác mẹ cho vừa gan, nhưng rồi Kim Sa đành im bất nhẹn nhục, chẳng vì phải vì lép vế, nhún nhường mà vì sự hiện diện của Lâm Khang không cho phép Kim Sa được có những câu nói mặt hạng, mà một cô gái giàu sang xinh đẹp như cô sử dụng.

Nhìn thấy sự tức tối ngấm của Kim Sa, Ốc Tiêu tiếp tục rót men cay vào não bộ Kim Sa:

- Sao lặng thinh thế ? Không tìm được những từ đẹp để xia xói lại tôi, hay vì muốn giữ nét đẹp xinh thơ ngây giả tạo trước mặt người đàn ông đẹp trai vô cùng đa tình như ông đây ? Ha... Ha... Ha...

Ốc Tiêu cười to đầy ngạo mạn, sau khi đã thấy đã vô cùng hả hê Ốc Tiêu giả vờ vô tình đặt tay lên vai Lâm Khang làm chỗ vịn để đứng dậy . Khác với sự cộc cằn, thô lỗ khi nãy, giờ đây cô trở nên dịu dàng, hiền hòa làm sao khi nói chuyện với Lâm Khang :

- Tôi phải về thôi, nếu muốn tôi chỉ giúp ông việc bẫy bắt đông thì trưa nay cứ đến chỗ bản doanh mà tìm.

Kèm theo câu nói là một nụ cười tươi duyên và cái nháy mắt nửa vờ gợi tặng Lâm Khang khi cô đưa tay gỡ bỏ tấm mạng che mặt và bỏ đi.

Lâm Khang nhìn theo với một tâm trạng tiếc nuối thật khó có thể ngờ . Nụ cười cô sao mà duyên dáng lạ . Nhìn gương mặt anh ngấn ngơ, cứ ngóng trông theo cái dáng của Ốc Tiêu, làm lòng Kim Sa thấy giận Lâm Khang làm sao đâu.

Giọng cô nửa hờn tủi, nửa trách móc :

- Loại người như thế có gì hay ho mà anh lại giao du được chứ . Xem ra anh ưa cô ta hơn em rồi đó.

Lâm Khang trả lời bằng một câu hỏi :

- Sao em so sánh như vậy ?

Kim Sa cứng giọng :

- Tại sao anh không hề có một lời nào vào ra bên vực em, khi anh thấy cô ta khích bác em đến thế đó ?

- Em phải nhớ anh là đàn ông và anh đâu còn trẻ con. Tại sao anh lại can thiệp vào những chuyện vụn vặt của con gái ?

- Chuyện vậy mà anh cho là vụn vặt ư ?

- Em và Ốc Tiêu đâu phải lần đầu cãi đặng với nhau, vả lại hai người vẫn là chị em, anh phải biết thế nào là tế nhị chứ.

Kim Sa nóng nảy gạt phắt :

- Em không là chị em gì với loại người đó cả.

Lâm Khang nhỏ giọng nói thật từ tốn :

- Kim Sa ! Nghe anh nói đây. Tuy anh chưa hiểu rõ lắm về gia đình em, nhưng anh cũng đã có đôi phần nào cảm nhận được cái mắt xích liên kết giữa em và Ốc Tiêu. Vì thế anh là bạn của gia đình em, anh phải biết tôn trọng những người thân trong gia đình em, trong đó có cả Ốc Tiêu, vì cô ấy cũng là con gái của bác Thái, ba em.

- Lần đầu tiên em thấy anh nói quá nhiều, để bên vực cho một đứa con gái mặt hạng như cô tạ Hình như tính tình kiêu ngạo, phớt đời nơi anh đã không còn nữa.

- Em thấy anh thế à ?

- Anh thay đổi nhanh đến không ngờ.

Lâm Khang nhún vai ra vẻ hờ hững . Cử chỉ ấy làm Kim Sa bực tức đến rưng rưng nước mắt :

- Trong đôi mắt của anh có lẽ em giờ cũng đáng ghét lắm.

Đưa đôi mắt nhìn Kim Sa, Lâm Khang thở dài . Tại sao con gái lại ưa nhiều sự và mau nước mắt đến vậy . Chỉ có một người duy nhất mà anh gặp phải thì lại cứng lòng quá đỗi, đòn roi đến thâm tím thịt dai, những câu mỉa mai mắng nhiếc xói mòn tim óc, vẫn không có lấy một giọt lệ hiện lên đôi mắt đẹp . Kim Sa bảo anh thay đổi có đúng không nhỉ ?

- Đừng suy diễn linh tinh như thế Kim Sa Em thấy từ nào đến giờ, anh ghét bỏ em chưa ? Bao giờ và lúc nào em cũng là cô em gái nhỏ dễ thương, dễ mến của anh hết.

Nước mắt đã bắt đầu dâng ngập mi mắt Kim Sa :

- Chỉ là cô em gái nhỏ dễ thương, dễ mến của anh thôi sao ?

- Em không hài lòng ư ?

- Anh có thể xử sự với em như thế được ư ? Bao năm quen biết, quan hệ của hai chúng ta chỉ dừng lại ở mức độ này sao ? Anh có thấy là nhẵn tâm lắm không ?

-...

- Trước đây và bây giờ cũng vậy, chưa bao giờ em nghĩ anh là người anh của em. Anh Khang ! Em có gì không xứng với anh, hãy nói ra đi. Anh cũng thừa biết rõ mười mười là em yêu anh mà . Có biết bao người theo đuổi, kết thân vậy mà trong tim em, anh là duy nhất và chỉ duy nhất mà thôi.

-...

- Anh không hiểu hay cố tình không hiểu anh thực sự quan trọng đến thế nào trong tim em ? Em...

Kim Sa định nói thêm nữa, nhưng sự ghen ngào đã thít chặt lấy tim cô đến khó thở, nên cô đành im lặng và cứ mặc cho lệ tha hồ rơi trên má . Lâm Khang thấu hiểu tâm trạng Kim Sa, anh vỗ nhẹ vào vai cô giọng ân cần nhưng không hề bị khuất phục vì sự ủy mỵ ấy :

- Kim Sa Anh luôn luôn quý trọng tình cảm chân thành của chúng ta Nhưng chưa bao giờ anh lấy danh nghĩa ấy để làm hành trang cho một mối tình yêu đương trai gái.

Kim Sa nhói tim với lời giải thích ấy . Lâm Khang nói đúng, chưa bao giờ anh có một lời tỏ tình, hay một cử chỉ thân mật mơn trớn với cô, dù rằng đi đâu, nơi nào anh và cô vẫn luôn sóng đôi chung bóng . Điều đó đã mang đến cho cô một ngộ nhận đáng buồn của bây giờ . Làm sao cô mừng tượng được sự khước từ bình thản vừa thoát ra môi Lâm Khang . Anh đã gieo cho cô niềm đau đớn lẫn tự ái đến khôn cùng . Cô thở hắt và mím môi nuốt nghẹn, cất giọng bướng bỉnh :

- Lâm Khang, dù anh có nói gì, có giải thích gì thì em cũng không muốn nghe đâu. Em yêu anh và em sẽ giữ vững lập trường của mình, em không để anh vượt khỏi tay em đâu.

Chỉ có thể và cô chạy vụt đi. Lâm Khang nhìn theo khe thở dài . Mặt biển bây giờ đã trở màu xanh đậm và nắng lấp loáng .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 8

Thoăn thoát tết từng sợi dây ruy băng đủ màu sắc làm thành từng chiếc nơ xinh xắn xong, Hải San đem gắn vào những cành hồng đã được gói kín trong giấy màu trong suốt đến đẹp mắt . Ngồi nghiêng đầu qua, xoay đầu lại, cô chiêm ngưỡng thành quả lao động mình làm một cách hài lòng thích thú.

Ngoài cửa phòng Kim Thuyền vừa đi học về . Trên tay cô là cả một chồng sách vở cao ngất :

- Mi nấu cơm chưa Hải San ?

Vẫn dán mắt vào những bông hoa, Hải San đứng đờ đẫn trả lời :

- Cơm thì nấu rồi nhưng đồ ăn thì chưa có gì.

Đặt sách vở lên bàn, Kim Thuyền thở ra :

- Vậy thì ăn cơm với gì ?

- Ở thì còn chai nước tương đó.

Kim Thuyền tiếp tục ca cẩm :

- Ăn uống kiểu này hoài chắc chết quá Hải San ơi.

Đứng dậy cầm từng cành hồng vào chiếc xô có chứa đầy nước, vừa làm Hải San vừa an ủi bạn :

- Ráng ăn đỡ cơm chiều nay đi. Tối nay tao đi tiếp thị hoa hồng này hết thì mai bữa ăn có được cải thiện thôi.

Nhìn chiếc xô nhựa chứa đầy nhóc những cành hồng, Kim Thuyền có vẻ ngạc nhiên :

- Sao bữa ni mi lấy nhiều quá vậy ? Bán làm sao cho hết ?

Hải San nhường nhường đôi mày ra dáng tinh nghịch, tiếng nói đầy vui vẻ :

- Sao lại bán không hết, chẳng những bán hết, lời nhiều mà còn về sớm nữa kìa.

Kim Thuyền hỏi tò mò :

- Sao mi tự tin vậy ?

- Tối nay có chương trình ca nhạc giao lưu với các ca sĩ nổi tiếng ở nhà văn

hóa thanh niên mờ li.

Vỗ hai tay vào nhau đánh bốp, Kim Thuyền buột thốt đầy hớn hở :

- Đúng rồi, ta quên mất . Hồi nãy ở trường nghe mấy đứa rủ nhau đi, nghe nói có ca sĩ Lâm Khang nữa . Tuyệt vời thật.

Lâm Khang ư ? Cái tên nghe quen thuộc quá, nhưng có lẽ tên trùng tên thôi.

- Nè Kim Thuyền, bộ ca sĩ Lâm Khang đẹp giai lắm hử ? Sao nhắc đến tên anh ta, mi lại sáng rỡ đôi mắt vậy ?

Chớp chớp mắt làm duyên, như thể người đang đứng trước mặt là thần tượng của mình, chứ không phải là cô bạn "mọt sách", Kim Thuyền ra dáng mơ màng :

- Hát hay, đẹp trai chẳng thua gì anh chàng Minh Hy Can trong phim "Ước mơ vươn tới một ngôi sao" vậy đó.

Hải San bật cười :

- Ta có bao giờ xem phim mà biết anh chàng Minh Hy Can ấy mặt mày tròn méo ra sao.

Trề môi, Kim Thuyền móc họng bạn :

- Cũng đúng thôi, nếu lỡ một ngày nào mi mà bước chân đến được những nơi vui chơi giải trí ấy, thì chẳng biết hai chữ "mọt sách" ấy phải nhường lại cho ai nữa.

Hải San từng tưng :

- Thì nhường lại cho mi.

Kim Thuyền dài giọng :

- Không dám đâu ! Ai mà ham giống như mi chứ . Ai đời thuở đi học ở Sài Gòn suốt ba năm đặng đặng mà cóc có biết gì cả . Mi có nghe câu "học mà không chơi... "

- Học mà không chơi, phí đời tuổi trẻ . Chơi mà không học, mất tương lai chớ gì ?

Hải San cướp lời Kim Thuyền :

- Có mỗi một câu thôi, mà lần nào mi cũng đem ra thuyết giáo, ta nghe riết đâm ngán.

- Vậy mà mi có lần nào chịu đi đâu.

- Đi để làm chi ?

- Trời ơi, đi để đầu óc bớt căng thẳng vì phải nhồi nhét quá nhiều chữ nghĩa, kiến thức vào đầu chớ . Nói chuyện với mi kiểu này có ngày ta tức chết quá.

Hải San bông phèng :

- Đừng chết uổng, ca sĩ Lâm Khang nào đó sẽ mất đi một fan của mình sao.

Kim Thuyền nhăn mặt :

- Đừng có mà xỏ ngọt tạ Tự vì mi chưa gặp anh ấy thôi, chứ nếu gặp rồi hử, trái tim mi cũng sẽ có vấn đề ngay.

- Gặp rồi chứ sao không.

- Sao, gặp rồi hả ? Ở đâu ?

Hải San dài giọng :

- Gặp từ ngàn kiếp trước . Ha... Ha... Ha...

Kim Thuyền ngó người chột hiểu ra khi nghe tiếng cười của bạn . Cô cũng cười theo đoạn đem chén đũa dọn cơm . Nói là dọn cơm cho lịch sự chứ thật ra chỉ vồn vện hai cái chén, một đĩa nước tương dầm tỏi ớt và một nồi cơm nhỏ mà thôi. Bưng mâm cơm đặt xuống nền gạch, Kim Thuyền xới vào chén cho bạn và cho mình rồi nói :

- Hồi ta mới lên đây học, thân hình ta tròn trịa, thon thả làm sao. Giờ đây thì tàn không thể tưởng . Còn đến một tuần nữa mới nhận được tiền nhà gửi lên. Lâu quá . Ôi, chay tịnh kiểu này...

Và cơm vào miệng ăn ngon lành, Hải San động viên Kim Thuyền bằng giọng hài hước :

- Ai nói mi đây là ăn chay ? Mi có biết trong thành phần pha chế nước tương có hàm bà lảng xương bò, xương heo, có đậu nành nữa không . Như vậy là hàm lượng calori đã quá đầy đủ, thêm chất tinh bột có trong cơm gạo nữa, sang thí mồi.

Giọng Kim Thuyền ỉu xìu :

- Ủ thì sang.

Nhìn thấy miếng ớt cuối cùng được Hải San gắp bỏ vào miệng nhai ngon lành, Kim Thuyền cắn nhẫn :

- Mi ăn ớt còn hơn mấy con nhòng trông mà phát khiếp . Ăn cay cho lắm

vào.

Hải San buông thõng một câu mà cô biết Kim Thuyền không thể nào hiểu được :

- Ăn cay như thế này có thấm tháp vào đâu với những thứ cay đắng khác.

Tự hiểu mình nói chỉ riêng mình hay biết, nên Hải San đã ngán vội tiếng thở dài chạy ngược về buồng phổi và lảng sang chuyện khác :

- Hôm nay ta lấy đến năm chục bông lặn, trừ vốn liếng giấy nơ ra, thì chỉ cần lời nhẹ hai ngàn đồng một bông, tối nay ta cũng bỏ gọn túi cả trăm ngàn . Sướng chưa Thuyền ?

Giọng Kim Thuyền ngưỡng mộ :

- Mi giỏi thật đó Hải San, vừa đi học, vừa đi dạy kèm, mà con gỏi thêm về nhà . Còn khuya lặc, khuya lơ mà ta mới theo kịp mi.

Hải San cười cười :

- Người ta chỉ so bì những điều tốt đẹp, hay hạnh phúc, chứ có ai so bì điều đa đoan cực khổ như mi đâu. Mi làm sao có thể giống ta được, hoàn cảnh mỗi đứa đâu thể giống nhau. Tuy mi có một gia đình không được sung túc về kinh tế, nhưng mi được ưu đãi bằng sự đầm ấm bình yên và yêu thương của cha mẹ . Đó là một thứ hạnh phúc lớn lao mà không phải ai cũng có được đâu Kim Thuyền.

Hải San không nói nữa, miếng cơm như chực nghẹn và chận ngang cổ họng, cô thần thờ buông đũa, trong sâu xa tâm linh niềm tủi hổ đau xót đang trỗi dậy, xâu xé tim cô Hạnh phúc là gì nhỉ ?

Cô chưa một lần nếm trái, có chăng thì là cái tuổi thơ mồ côi bất hạnh, không có lấy một chút vui để hãnh diện với đời . Thế đấy, ông ấy đã tạo ra hình hài cô, nhưng cũng chính ông ấy lại tàn nhẫn vứt bỏ cô một cách không thương tiếc, xót xa.

Dừng xe trước ngã tư khi đèn đỏ vừa hiện, Lâm Khang lơ đễnh ngăm nhìn dòng xe cộ tấp nập xuôi chiều trước mặt . Bất chợt anh chồm người về phía vô lăng, tay giật phăng chiếc kính đen che khuất nửa khuôn mặt của mình . Anh dăm dăm nhìn cô gái vừa băng qua ngã tư, bộ đồ jean nhạt màu, lưng đeo ba lô con cóc, chiếc mũ đội ngược, đang yên vị trên chiếc mi ni Trung Quốc, cô gái thành thạo đạp xe hòa cùng dòng người, xuôi về nhà hát hơn

thành phố . Chưa có bao giờ Lâm Khang thấy thời gian trôi chậm thế, ngọn đèn đỏ trước mặt sao cứ cháy mãi, không chịu đổi sang ngọn đèn xanh, chắc là mấy chàng công an trực chốt đèn mơ ngủ hay sao ấy nhỉ, không khéo mất hút bóng dáng cô ấy thì thật là xui xẻo.

Nóng ruột đến độ khi đèn xanh vừa bật sáng . Lâm Khang đã nhấn ga, mở đèn xi nhan, vượt lên trước các xe khác để được queo trái . Và anh hoan hỉ, làm sao khi đôi mắt đã thấy đối tượng đang xuôi chiều trước đầu xe mình . Anh cho xe chạy thật chậm để làm cái đuôi phía sau lưng cô gái, tuy không thấy được khuôn mặt đẹp đến hoang dại của cô, nhưng anh cũng thật no đầy đôi mắt vì đã chứa căng cái vóc dáng thon thả thanh xuân ấy, ôi mái tóc đen dài xuống tận hông, được buộc hờ bằng một sợi dây thun nhỏ xíu.

Cô gái đã queo xe về đại lộ Lê Lợi và dừng lại trước bãi gửi, Lâm Khang cũng tấp vào bãi gửi gần đó, nhận vội tờ biên lai do người chủ gửi xe đưa, anh không màng kiểm tra lại xem tờ giấy có ghi đúng số xe mình hay không, và anh rảo bước nhanh theo cô gái, vừa khuất sau lưng khung cửa kính của cửa hàng sách.

- Ốc Tiêu !

Đang đảo mắt tìm kiếm quyển sách mình cần mua, chợt nghe tên gọi, Hải San hơi khựng sững người lại . Quái nhỉ ! Ở Sài Gòn này ai biết được tên cúng cơm của mình mà gọi vậy cà ?

Xoay đầu về bên phải không thấy ai, hướng mắt qua phía trước cũng chẳng có gì, đang lúc còn phân vân thì tiếng nói từ phía sau lưng đã cất lên thật gần :

- Tôi đây !

- A... Ồ...

Lâm Khang đã đứng đối diện trước mặt cô . Hải San ngạc nhiên đến độ chỉ bật lên mấy tiếng a, ồ rồi nín câm. Có những người khách cứ nhìn về phía hai người, hình như đoán được điều gì sẽ xảy ra, nếu họ phát hiện ra mình là ai, Lâm Khang lại đeo kính đen lên mặt và kéo tay Hải San đi nhanh ra ngoài hiệu sách :

- Mình đi.

Hải San trì người lại, cô không hiểu được thái độ của Lâm Khang :

- Tôi đang mua sách mà, ông không thấy sao ?

Lâm Khang nở nụ cười tươi hết cỡ để trấn an cô :

- Một lát mau sau cũng được, làm ơn chịu tôi một chút mà, mình kiếm chỗ vắng nói chuyện dễ chịu hơn. Gặp được Ốc Tiêu tôi mừng quá !

Bước chân Hải San vẫn đi đây phen vân, theo đà kéo của Lâm Khang, giọng cô có phần gay gắt :

- Khi không mới gặp nhau ông đã kéo tôi đi đâu đây ? Ông thật kỳ dị.

Đưa tay trở đặt ngang môi cô, Lâm Khang nhỏ giọng:

- Suyt ! Cô đừng nói lớn quá giữa phố đông người, đừng bực dọc thế . Tôi đưa cô đi uống nước thôi mà, chứ có phải dẫn dắt cô làm chuyện gì mờ ám đâu mà cô phải thế.

Hải San trừng mắt nhìn Lâm Khang :

- Ông mà dám thế thì tôi không để ông thọ lâu trên đời này đâu. Tôi sẽ cho ông ăn cơm cúng đó.

- Biết rồi, lần đầu gặp nhau tôi đã hiểu được tính tình của cô mà.

Đi song song ra tới ngoài đường rồi mà tay Lâm Khang vẫn còn giữ lấy bàn tay Hải San không chịu buông ra, thế nhưng cô vẫn vô tình chẳng để ý . Cô đang tò mò vì nhìn anh, cặp kính đen, cái đầu hơi cúi xuống như sợ người đi đường nhìn thấy . Cô hỏi giọng móc lò :

- Bị Ông bị mất bóp hả ?

- Sao cô hỏi kỳ vậy ?

- Không bị mất bóp sao ông đi mà mắt cứ dán xuống đất hoài thế ?

Lâm Khang cười khùng khục trong cổ họng, cô vẫn chưa biết mình là ai ?
Như vậy càng hay.

- Tôi nói vậy có gì mà ông cười ?

- Câu hỏi của cô nghe thật vui tai, bộ cái mặt tôi giống mấy người bị mất bóp lắm hả ?

- Chứ gì nữa.

Anh lại cười tiếp . Hải San mím môi im lặng.

Đưa Hải San vào một quán nước thật sang, Lâm Khang chọn một chiếc bàn thật khuất, có mấy chậu kiểng che kín tầm nhìn của những kẻ tò mò . Anh kéo ghế cho Hải San ngồi và anh cũng ngồi sát cạnh cô với thái độ điềm

tĩnh, đầy tự tin. Không hỏi xem cô thích uống loại nước giải khát gì, anh thân nhiên gọi cho cô ly cam tươi và cho mình một cà phê đá . Hải San có vẻ ngạc nhiên trước cách xử sự của anh, và cô chỉ biết tròn mắt nhìn không nói năng. Như không thấy được sự ngần ngại của Hải San, Lâm Khang tình bơ bỏ chiếc kính mát xuống, rồi nhìn cô cười tươi rói :

- Trời nóng, uống cam tươi là phải lẽ, em uống đi.

Ngạc nhiên này chưa dứt, ngạc nhiên kia lại tiếp tục về . Trời ạ, tiếng em của hấn gọi ngọt ngào, âu yếm như thể mình đã là người yêu của hấn từ hồi xưa, hồi xưa vậy . Tiếng cô đang ở quãng tư, giờ bị hấn hạ xuống đến một quãng tám bằng tiếng em gọn băng.

- Được gặp lại em , anh mừng vui quá . Đã ba tháng mười hai ngày rồi mình không gặp nhau.

Hải San thở hắt, nghe trái tim hình như rối loạn nhịp đập . Lại thêm một đại danh xưng bị xóa sổ và được thế vào bằng tiếng anh đầy tự tin như thể từ anh đã được hấn đặt cọc từ thuở nào . Hấn có biết hấn đã đặt cô vào tình thế chẳng đặng đừng không hấn làm cho cô không biết phải xưng hô ra sao cho phải lẽ, gọi ông xưng tôi chẳng được nữa rồi, mà xưng em gọi anh thì quả là cô không quen. Thôi đành tùy cơ ứng biến vậy.

Độc thoại thầm với mình xong, Hải San lấy giọng điềm tĩnh hỏi trống không Lâm Khang :

- Vẫn khỏe chứ ?

Lâm Khang vờ như chẳng nghe thấy, anh nhất ly cà phê lên nhấp từng ngụm nhỏ thật thanh thản . Hải San bực mình nhắc lại :

- Vẫn khỏe chứ ?

Bây giờ thì Lâm Khang mới như giả vờ giật mình :

- Em hỏi anh à ?

- Không lẽ hỏi cái bàn, cái ghế.

Lâm Khang cười cười :

- Nếu không khỏe thì làm sao còn ngồi đây uống nước với em. Còn em dạo này ra sao ?

- Bình thường.

- Chuyện học hành của em thế nào ?

- Tạm được.
- Em có hay về quê không ?
- Có.
- Bác gái có khỏe không ?
- Khỏe.
- Còn chú nhỏ Cu Đen ?
- Vẫn vậy.
- Bao giờ em về quê nữa ?
- Vài ngày tới.
- Anh nhớ màu biển ở đấy quá.
- Thế à !
- Và nhớ cả em nữa.
- Hà... !

Hải San ngây người, nhìn đăm đăm Lâm Khang. Không thể tin nổi là chỉ vài tháng, không gặp mặt, Lâm Khang không còn là Lâm Khang với cái dáng vẻ nghiêm trang lẫn hòa mình của ngày nào nữa . Mà bây giờ Lâm Khang đang gắn vào mình vẻ ngạo nghễ ngông đời và ăn nói càng táo tợn thêm lên. Dầu chợt dạ vì câu thốt có phần tán tỉnh của Lâm Khang, nhưng cô vẫn giữ cho giọng nói mình đều đều, xem như không có chuyện gì :

- Cám ơn !

Gởi tia nhìn nồng nàn vào gương mặt Hải San, Lâm Khang cố giữ cho môi mình không bật ra nụ cười thích thú . Dù cô có làm ra vẻ hờ hững đến thế nào, vẫn để lộ lên đôi má một màu hồng ngượng ngùng, cho dù ly nước cô đang uống là chất cam tươi, chứ không phải là thứ men nồng của rượu.

- Ngày anh trở lại thành phố, anh có đến nhà định từ giã em, nhưng buồn thay em đã đi rồi.

- Tình cờ gặp nhau, dăm ba lần trò chuyện cùng nhau, đâu có gì để gọi là vương bận, đến nỗi phải dùng chữ buồn để diễn đạt tâm trạng mình.

Một nỗi buồn ngang vừa lướt qua mắt, anh hỏi Hải San bằng chất giọng trầm trầm :

- Em thật lòng nghĩ thế sao ?

- Nếu không tin, thì đừng nói gì hết . Thôi tôi về đây, cám ơn ông đã mời

tôi đi uống nước.

Hải San dợm đứng lên . Lâm Khang đưa tay chặn lại :

- Em tự ái vì câu nói của anh ?

Hải San cười nụ :

- Ông nghĩ thế sao ?

Câu hỏi được thay thế bằng câu trả lời của cô làm anh ngỡ người giây lâu, rồi đành cũng bật cười giả lả :

- Ốc Tiêu nè !

- Gì ?

- Anh nói cái này em cũng đừng giận nghe.

- Sao ông nhiều chuyện quá vậy ? Nói đi !

- Nhờ em trả tiền nước giúp anh.

- Trời đất.

- Hồi nãy ra khỏi nhà anh đã quên mang theo bóp tiền.

Hải San cự nự :

- Biết quên bóp tiền ở nhà, sao còn dám mời tôi vào quán uống nước, sao ông liều lĩnh quá vậy ? Rủi tôi cũng không mang theo tiền thì làm sao chứ ?

Lâm Khang gãi gãi đầu , cười cười đầy bí hiểm.

Hải San gọi người ra thanh toán tiền xong, rồi lại nhìn Lâm Khang dấm dăng :

- Lần sau mà còn chơi trò ú tim như vậy nữa thì đừng có mà trách tôi . Nhớ đó.

Lâm Khang chụp lấy cơ hội vì lời nói hớ của Hải San :

- Vậy chùng nào mình lại gặp nhau nữa ?

- Sao ? Gặp lại nhau nữa à ?

- Thì em đã nói lần sau là gì ?

- Ơ...

Không tìm ra được một từ ngữ nào để đối đáp với anh, cô đành im lặng một cách bực dọc và quay phắt người bước ra khỏi quán . Lâm Khang đi bên cạnh cứ cười lén tùm tùm.

- Ông đi theo tôi chi nữa ?

- Không phải là em đi đến bãi gởi để lấy xe sao ?

- Việc này đâu can hệ gì đến ông.

Lâm Khang cất giọng ca cẩm :

- Em đã làm ơn thì làm ơn cho trót.

Hải San quay mặt sang anh, chiếc kính đen che giấu mất đôi mắt và nửa gương mặt của anh không hiểu sao cứ làm cô phát bực bội :

- Ông muốn việc gì nữa đây ?

- Nhờ em cho anh quá giang một đoạn đường.

- Bằng cái cúp điếc của tôi ?

- Ừ !

- Không.

- Sao vậy ?

- Chẳng sao cả.

- Anh và Ốc Tiêu hai người cộng chung cũng chỉ một tạ hai là cùng, chiếc cúp điếc của em dư sức chở mà.

- Nhưng...

- Nhưng sao ?

Trời ạ, hắn ta giả vờ không biết hay là thật tình không biết rằng, nếu đèo nhau chung trên một chiếc xe, làm sao thiên hạ không lầm tưởng là tình nhân của nhau. Tuy nghĩ thế nhưng Hải San nào có dám giải thích, nên cô đành im re tiếp tục rảo bước vào bãi gửi và lấy xe ra. Lâm Khang vẫn đứng ngay đầu bãi chờ đợi . Trông thấy cô ra, anh bước đến đón nhanh lấy ghi đông giọng xởi lời :

- Anh chở em nghen Ốc Tiêu.

Gương mặt cô đỏ au tựa trái gấc chín vì không biết làm sao. Lâm Khang dẫn xe xuống lề đường rồi thản nhiên ngồi lên yên :

- Lên xe đi em.

Cô cứ đứng loay ngoay người nửa muốn nửa không . Lâm Khang bông phèng :

- Hay là sợ anh không quen đi xe đạp, nếu thế thì em chở anh nhé.

Lần này thì Hải San lên tiếng:

- Tôi mà chở ông để thiên hạ cười cho thối mũi hử . Lâu rày gặp lại ông, tôi thấy ông sao hắc ám quá.

Anh phì cười tình queo, không có vẻ gì tự ái trước câu mắng mỏ và còn cảm thấy hân hoan lạ khi cuối cùng cô cũng đặt người ngồi lên yên sau, chịu để cho anh chở . Cô lúc này khác xa lắc xa lơ với cái cô gái mà anh từng gặp dạo nào . Cô có vẻ hiền ngoan, dễ thương dù vẫn cố tỏ ra lý bướng, nhưng vẫn không thoát xác được vẻ nữ tính.

Chiếc xe đạp chầm chậm lăn bánh . Hải San cố làm mặt lạnh, nhưng vẫn phải bật cười khi nhìn bộ dạng Lâm Khang đạp xe. Đôi giò cao khều, lưng dài, vai rộng, tướng tá không dưới một thước bảy của anh cứ lóng nga, lóng ngóng mỗi khi đầu gối chạm phải cổ ghi đông, trông buồn cười làm sao.

Nghe tiếng cười khúc khích của cô ở sau lưng mình, Lâm Khang hỏi nhỏ :

- Em cười gì thế ?

- Nhìn ông đạp xe tôi thấy nói kỳ cục làm sao ấy.

Lâm Khang cũng cười, quả thật là kỳ cục, có ai ngờ một người nổi tiếng như anh cũng có lúc phải còng lưng đạp xe, đèo chở một người con gái sau lưng như thế này, và kỳ cục hơn nữa, là chính anh chủ động tự nguyện một cách thành tâm, cộng thêm cả chục triệu calori hao hơi nài nỉ , cô nàng mới chịu để anh quá giang chứ.

- Ông đi đâu thơ thần một mình giữa phố xá vậy hả ?

- À... Ờ... Buồn buồn đi lang thang vậy mà.

- Ông rảnh rồi quá nhỉ ?

- Ừ !

Buột miệng thế, nhưng trong bụng Lâm Khang có nghĩ vậy đâu. Rảnh rồi quá nhỉ ? Cô có biết thay vì phải tới nơi thu băng đĩa, thì anh lại bỏ ngang để làm cái đuôi sau lưng cô không ? Đáng lý ra giờ này anh đang giam người trong gian phòng dịu mát có máy điều hòa, thì anh lại phơi mình giữa đường phố trưa nắng đổ lửa không.

- Nè, ông chở tôi đi đâu vậy ? Sao queo trái, queo phải lung tung hết vậy.

Lâm Khang thanh minh :

- Tôi tìm đường nào có nhiều bóng cây để đi.

- Trời đất ơi ! Ông làm ơn bớt lơ đãng giùm một chút đi. Kiểu như ông đến tối tôi cũng chưa về được nhà trọ.

- Đến tối à, cũng được chở sao.

- Ông nói chuyện mưa nắng quá trời, tôi đâu thừa thời giờ rảnh rỗi như ông. Thời gian với tôi là vàng bạc đấy.

- Chỉ mỗi việc học hành thôi mà, đâu đến nỗi không thừa thời gian rảnh rỗi. Bỗng dưng giọng Hải San buồn tênh :

- Tôi đâu phải là tiểu thư khuê các đâu, tôi còn phải lăm điều lo toan cho bản thân tôi, nếu muốn tiếp tục theo đuổi chuyện học hành.

- Ngoài việc học, cô còn làm gì nữa ?

- Làm việc gì cũng được, miễn là có tiền, nhưng phải chân chính và trong sạch.

- Cụ thể là việc gì ?

Cô vẫn trả lời chung chung :

- Cũng giống như mọi sinh viên nghèo khác thôi, ai cần gì thì mình đáp ứng đấy, cả tí công việc để làm : bồi bàn, marketing, phụ hồ, kèm trẻ, giúp việc nhà...

- Vậy còn thời gian đâu để em giải trí ?

- Giải trí à ?

- Ví dụ : đi xem hát chèo hạn.

- Đối với tôi thì đó thật là hoang phí, một vé xem ca nhạc ấy nuốt mất đúng một tuần lễ dạy kèm.

- Có thấy như vậy là đời sống tinh thần của em quá ư thiệt thòi không ?

- Cũng đành chịu thôi. Ai biểu mình nghèo.

Câu nói vẫn đều đều, nhưng xoáy vào màng nhĩ Lâm Khang nói trở nên có phần chua chát, ngậm ngùi.

Anh tự hỏi : tại sao cùng mang một giòng máu Hồ Khắc, cùng một người đàn ông tạo nên, nhưng Kim Sa thì quyền quý, cao sang, còn Ốc Tiêu thì khốn khó, chật vật . Kim Sa nệm ấm chăn êm, quần là áo lượt . Ốc Tiêu thì đa đoan, bưng chài, thân gởi góc trời.

- Rẽ trái.

Tiếng la lớn của cô, đánh thức màn độc thoại thầm của Lâm Khang và đưa anh trở về với thực tại.

Anh lấy giọng bình thản hỏi cô :

- Tới nhà em rồi sao ?

Không chút buồn bã, Hải San vẫn ung dung trả lời :

- Đừng có vội mừng, ông tưởng tôi là ai mà bạo gan thuê nhà mặt tiền .
Còn vào sâu đến hai trăm mét nữa . Mà nè, ông định đi đâu ?

Sực nhớ lại mình là kẻ xin nhờ quá giang, Lâm Khang bật cười :

- À, tôi quên mất.

- Vậy thì ông xuống xe đi, không lẽ ông đưa tôi về, rồi một lát tôi lại thay phiên đưa ông về ?

Giọng Lâm Khang nghe quyến luyến :

- Em không muốn mời anh vào nhà sao ?

Hải San trả lời thẳng tuột :

- Hôm nay thì không thể, đã đến giờ tôi đi làm rồi . Hẹn ông khi khác.

Lâm Khang bước rời khỏi xe, trao ghi đông lại cho cô.

Dù chưa muốn chia tay cô, nhưng anh hiểu có nấn nịu thêm cũng chẳng được gì, không khéo tạo ra điều phiền bức cho cô cũng nên.

- Anh không vào nhà đâu, chỉ cần biết chỗ để dịp khác lại thăm em thôi.
Được chứ Ốc Tiêu ?

Múm mím cười, Hải San nói :

- Khởi đi theo mất công. Lần sau nếu ông ghét, thì ngay con hẻm này, cứ đi thẳng miết độ hai trăm mét sẽ thấy căn nhà tole nhỏ, ở phía trước có một cây bàng to, đó là nhà tôi thuê ở.

Lâm Khang cẩn thận hỏi lại lần nữa :

- Liệu có nhiều nhà cũng trồng cây bàng thì sao ?

- Trời ơi ! Ông chậm tiêu quá, chỉ có nhà tôi duy nhất có cây bàng trước sân thôi.

Cô cười tươi khác với vẻ khó đăm đăm lúc vừa mới gặp . Cô có biết khi cô cười rất là duyên dáng và rạng rỡ không nhỉ ?

Hải San ngồi lên xe :

- Thôi nhé . Tạm biệt !

- Tạm biệt.

Vừa đạp xe được một vòng xe, cô đã ngừng lại :

- À quên! Lâm Khang nè.

Lâm Khang bước gần lại cô :

- Cô muốn nói gì ?

Gỡ chiếc mũ jean bạc thếch đặt lên đầu anh, cô nói rành rọt :

- Tôi cho ông tạm ứng đây . Dù sao tôi cũng đã về tới nhà, còn ông vẫn còn ở ngoài trời nắng trưa.

Lâm Khang cảm thấy xúc động . Chất giọng bông phèng không màu mè, hoa mỹ, không ẻo lả cố tình làm duyên ấỵ của cô, có biết là luôn làm anh chao đảo, xao động không nhỉ ?

Anh biết trái tim mình đã thực sự bị vẻ đẹp hoang dại và tính cách bất cần, kiêu ngạo ấy mê hoặc mất rồi.

Đứng thọc sâu tay vào túi quần, anh nhìn theo Hải San cho đến khi bóng dáng cô chỉ còn là một chấm nhỏ, anh mới quay lưng bước đi.

Chưa bao giờ anh thấy bài hát "xe đạp ơi" của Ngọc Lễ lại dễ thương và tuyệt vời như hôm nay .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 9

Trề đời môi mọng đỏ màu son vào chiếc ống nhựa, Kim Sa từ tốn hút chất nước uống thơm lừng mùi trái cây trong ly. Vị ngọt thấm qua miệng lưỡi, mang đến cho cô cảm giác sáng khoái, mát lạnh.

Nghiêng nghiêng đầu, cô nhìn ngắm Lâm Khang đang ngồi đối diện. Anh đang ngồi đó, điều thuốc cháy đỏ trên môi, mắt đắm chiêu mơ màng theo tiếng nhạc từ nhà hàng phát ra, anh hình như không quan tâm đến cô. Còn cô thì không sao dứt rời ánh mắt khỏi khuôn mặt anh, một khuôn mặt đầy nam tính, phong trần đến lãng tử. Tình ơi! Sao mình yêu Lâm Khang đến thế.

Trong ánh đèn màu và không khí lãng đãng hương đêm, đã gieo vào lòng Kim Sa niềm si mê ngọt ngào. Bằng chất giọng hết sức ư là âu yếm, Kim Sa gần như thủ thỉ bên tai Lâm Khang:

- Tối mai em lại đến để xem anh hát nữa nghen.

Đang nghiên ngắm theo dòng nhạc, Lâm Khang không nghe được trọn câu của Kim Sa, anh hỏi lại cô:

- Em nói gì?

Giọng Kim Sa dịu mềm như tơ lụa:

- Tối mai em sẽ đến nữa.

Lâm Khang khẽ lắc đầu:

- Em đừng tìm đến anh thường, hãy chăm chú vào sách vở là hơn, sang năm là chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp rồi.

Cô cười nụ:

- Anh khéo lo, còn xa lắc mà.

- Anh đã hứa với ba mẹ em cùng Quốc Việt là sẽ nhìn ngó em, chăm sóc cho em. Nếu em cứ mãi miết lơ đãng việc học, lỡ có gì anh khó lòng dám nhìn mặt những người thân của em.

- Nhưng em đâu có đi chơi, em chỉ đến để được nghe anh hát mà.

- Đừng bướng bỉnh cãi lý với anh nữa Kim Sa. Và lại độ này anh cũng

không còn thời gian, em hãy hiểu cho anh. Sau những buổi trình diễn đến mệt nhoài, anh cũng cần phải nghỉ ngơi, anh đâu còn sức để đưa đón em đi rồi về hoài như thế này mãi.

Kim Sa phân trần :

- Em không cố ý để anh nhọc lòng vì em. Nhưng nếu một ngày chưa thấy được mặt anh, em lại không thể an tâm. Đối với em hạnh phúc lớn lao nhất là được ở gần bên anh, được nghe anh nói, được nhìn anh hát.

Một thoáng động lòng lướt qua tâm tư Lâm Khang, nhưng anh vẫn giữ cho mình một thái độ nghiêm túc :

- Kim Sa à, anh biết em rất yêu quý anh và anh cũng rất trân trọng tình cảm đó . Nhưng em hãy hiểu cho, điều đó không có nghĩa là anh yêu em. Anh là người đàn ông dẫu có nổi tiếng đến đâu, có bao nhiêu người con gái đeo đuổi cũng vậy thôi. Anh rốt cuộc cũng chỉ có một trái tim nên anh sống rất chân thật . Nếu khi anh đã yêu được ai sẽ tuân thủ theo lý lẽ của con tim mình.

Kim Sa mỉm cười, một nụ cười gượng gạo :

- Anh yên tâm đi, em đâu có bắt buộc anh phải thế này, thế nọ để đáp ứng lại tình yêu của em dành cho anh. Em yêu anh đó cũng là quyền tự do cá nhân riêng em cơ mà . Mà tự do cá nhân thì đâu có làm ảnh hưởng đến quyền lợi của một ai phải không anh ?

- Nhưng không lý do nào em cứ nuôi dưỡng một tình yêu mà em biết đoạn kết không là điều ngọt ngào . Anh không muốn là nguyên nhân tạo nên điều không vui cho em.

Kim Sa vẫn giữ nguyên lập trường của mình :

- Dù anh có nói thế nào đi nữa, vẫn không thay đổi được điều em đã quyết định. Thôi chúng mình không bàn đến vấn đề này nữa . Ta nói chuyện khác đi.

Lâm Khang thở dài im lặng, anh châm tiếp cho mình một điếu thuốc nữa . Anh thấy bất nhẫn và không an lòng trước sự kiên trì, bền bỉ của Kim Sa Anh chưa bao giờ nói yêu cô, chưa bao giờ có một cử chỉ nào gọi là tán tỉnh cô dù trong thâm tâm anh vẫn phải thừa nhận rằng Kim Sa là một cô gái xinh đẹp, thông minh và có thể nói Kim Sa với anh sẽ là một kết hợp

thật hoàn mỹ, nếu anh và cô nên vợ nên chồng . Thế mà trái tim anh không hề cảm nhận được một rung động nhỏ nhoi nào, bao giờ cũng vậy, dầu cô thân thiết mấy cũng có điều gì đó anh thấy trống vắng, thiếu thiếu và có cả niềm cô đơn luôn định hình.

Đang miên man với những suy nghĩ trong đầu, Lâm Khang chợt nghe một giọng nói quen thuộc văng lại bên tai, buộc anh phải chú ý lắng nghe :

-... Rất cảm ơn hai bạn đã mua giúp tôi. Xin chúc hai bạn có được một tối cuối tuần thật là hạnh phúc và bình yên.

Đôi mắt đầy sửng sốt khi anh quay đầu nhìn sang những bàn bên, đó Ốc Tiêu đang tươi cười chào mời khách mua hoa giúp mình . Trên tay cô là những cành hồng đỏ tươi sắc thắm . Trông cô lúc này khác xa với cô ở miền biển mấy tháng trước, cô duyên dáng hoạt bát chứ không lằm lỳ, cộc cằn, thô lỗ.

Lâm Khang cứ bất động nhìn theo từng cử động của cô, những bước chân di chuyển đã ở gần kề bàn cạnh anh. Vẫn không biết có người đang nhìn mình, cô cứ thanh thản mời chào . Kim Sa cũng đã trông thấy nhưng không hề ngạc nhiên, mà còn tỏ ra thích thú . Đôi mắt đẹp của Kim Sa ánh lên niềm ác ý sâu độc.

Giữa lúc Lâm Khang chưa biết nên làm gì, xử lý ra sao trong tình cảnh hiện tại, anh rất muốn gọi Ốc Tiêu, nhưng lại sợ rắc rối sẽ xảy ra, vì Kim Sa là cô gái ưa nhiều sự, còn nếu không gọi được Ốc Tiêu, không được trao đổi, trò chuyện với cô, thì anh thấy mình có lỗi, bứt rứt không yên. Sự quyết định nên và không nên chưa được định hình trong lòng Lâm Khang thì Kim Sa đã cất tiếng gọi :

- Bông hồng ! Đem qua đây.

Cũng giống như Lâm Khang, Hải San tròn xoe mắt trân trối nhìn người vừa gọi mình, nhưng thoáng ngỡ ngàng trôi nhanh, cô tiến đến bàn hai người chào thật lịch sự, một cái chào bình thản giống như cô từng xử sự với những người khách khác :

- Xin chào.

Lâm Khang sửng người trên ghế, anh đã thấy được cái nhếch môi dè bĩu mà Kim Sa không cần giấu giếm đã dành cho cậu Anh cố nở nụ cười tươi,

nhưng anh biết có lẽ không giống lắm :

- Em đi bán hoa sao ?

Hải San cười gật đầu . Lâm Khang kéo ghế ra mời cô :

- Em ngồi uống nước với anh.

Hải San lại lắc đầu cười :

- Không cần đâu, ông cứ thoải mái đi.

Kim Sa ngồi tựa lưng vào thành ghế, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt ngẩng cao nhìn Hải San cười nửa miệng :

- Chị giới thiệu hoa đi chứ.

Nhún vai ra vẻ phớt đời, rồi Hải San cũng chịu lòng khách :

- Đây là những cành hồng đã được tôi chọn lựa kỹ càng, nếu cô ưng thích bông nào xin mua giúp . Tôi chỉ bán có năm ngàn một bông mà thôi.

Giọng Kim Sa khiêu khích :

- Sao mắc quá vậy ? Bông hồng này bộ có chất vàng trong nhụy sao chứ ?

Tưởng có thể đổ khùng được vì thái độ coi thường của Kim Sa, nhưng Hải San vẫn giữ độ điềm tĩnh, nhìn xoáy vào gương mặt Kim Sa đang căng căng vẻ thách thức, giọng nói Hải San ngọt ngào, dịu dàng làm sao :

- Nhìn phong cách và trang phục cô, mọi người cũng biết cô là một tiểu thư giàu sang, khuê các thì không lẽ nào khi nhìn vào những đóa hoa hồng tôi bán, cô không biết được giá trị của nó . Tôi không tin là cô không biết đánh giá hay biết chơi hoa, thưa tiểu thư.

Câu nói rất bình thường, thế nhưng khi lọt vào màng nhĩ, thì hóa thành kim nhọn đâm thẳng vào màng óc nghe xóc tới tận não . Vờ vờ như không, Kim Sa hồn nhiên nói :

- Chị quả là có miệng lưỡi ăn nói . Tôi thật cảm động khi thấy chị phải hao tổn hơi tiếng vì mưu kế sinh nhai, thuyết phục được để khách chịu mua bông hoa của mình quả là một kỳ công.

Giả vờ chép miệng như đồng cảm cho hoàn cảnh của người bán, Kim Sa tiếp tục dài giọng :

- Mỗi đêm phải ôm từng cành hoa đi bán như vậy, chắc cũng đủ để cải thiện được vài ba lạng thịt cho một bữa ăn . Thật... chắc...

Lâm Khang nhìn Kim Sa bằng đôi mắt tối sầm . Không thể tin là gương

mặt hồn nhiên, đẹp xinh kia lại có những lời nói sâu hiểm đến vậy . Gằn giọng, anh nói :

- Em gọi cô ấy lại đây để mua hoa, hay cố tình gọi cô ấy lại đây để hạ nhân phẩm của một con người ? Thật quá đáng !

Ngữ điệu Kim Sa vẫn ngơ ngác và có phần như bị ấm ức vì lời ghép tội của Lâm Khang :

- Ở hay ! Sao bỗng dưng anh lại mắng oan em ? Anh có gì với người ta không mà lại tỏ ra đau lòng vậy ? Lời em bày tỏ thật tâm mà anh lại suy diễn méo mó đến thế sao ?

- Anh mong đó là lời nói thật của em.

"Lời nói thật ư" ? Còn khuya đấy anh chàng đa tình của tôi. Anh tưởng tôi không hay anh đang dành cho nó một thứ tình cảm nồng nàn hay sao. Chính đôi mắt nhìn mà anh dành cho nó đã tố cáo anh mất rồi . Làm sao tôi có thể chịu nổi điều đó kia chứ . Tại sao ánh mắt anh nhìn tôi lại bình thản thờ ơ mà không là nồng nàn, âu yếm như đã nhìn nó . Tại sao anh lại chối bỏ tình cảm của tôi, mà lại sẵn lòng mở rộng cửa tim mời gọi hình ảnh nó vào ? Tôi làm sao có thể bỏ qua cái cơ hội hiếm hoi này đây chứ.

Hài lòng với màn độc thoại một mình xong. Kim Sa lại nở tiếp một nụ cười thân mật đầy giả tạo :

- Lâm Khang nè ! Để chứng minh cho anh thấy sự hảo ý của em. Em sẽ mua giúp cho chị ấy hết số hoa còn lại . Xem như em đã có lòng giúp đỡ chị ấy đấy.

Nãy giờ Hải San đứng lặng thinh, gương mặt cô vẫn khép kín, không thể thấy một biểu hiện gì hiện hữu lên đấy cả . Nhưng có ai biết trong lòng cô giờ đã bát ngát nỗi căm giận lẫn niềm khinh bỉ vô biên. Thật là mỉa mai sao, hai đứa con gái cùng chung máu huyết, lại có thể khinh ghét nhau đến thế này là cùng.

Gương mặt tưởng chừng rất hả hê của Kim sa lại tiếp tục hiện lên nét giễu cợt :

- Thay vì mỗi bông hoa là giá năm ngàn . Tôi sẽ trả thêm chị gấp đôi, chị hẳn sẽ rất là vui mừng.

Hải San vẫn im lìm kìm nén, cô không vội ăn miếng trả miếng ngay, hãy để

cho cô ta tiếp tục phô trương tài mồm mép của mình đi, làm sao cô có thể ngờ, tôi vẫn còn dành cho cô một đòn địch đáng và chí mạng đấy . Hãy chờ xem Kim Sa.

- Chị còn bao nhiêu bông tất cả ?

- Tất cả chẵn mười.

- Được, đưa hết đây.

Hải San đặt trọn tất cả hoa lên bàn, Kim Sa bật lên tiếng cười đầy ngạo mạn, khinh thường và chỉ cần một cái gạt nhẹ tay, trọn bộ bó hoa đã bị hất gọn xuống đất . Lâm Khang sững người trước hành động của Kim Sa và bật lên tiếng hỏi gắt :

- Em làm gì vậy Kim Sa ?

Kim Sa cười cụt và thay cho câu trả lời, là đôi gót giày để nhọn dẫm đạp mạnh mẽ một cách không thương tiếc lên từng bông hoa. Những bông hoa mới vài phút trước đó, tươi xinh là thế, quyến rũ là thế, thơm nồng là thế . Vậy mà giờ đã tả tơi, bầm dập, hóa thành rác rưởi dưới bàn chân người.

- Em làm như vậy với ý gì đây Kim Sa ?

Bây giờ thì Kim Sa không còn mượn ngôn ngữ dịu dàng để giấu ác ý của mình nữa . Cô nói thẳng thộc và hằn học :

- Anh tưởng em dễ dàng hạ mình với một kẻ mà em căm ghét nhất trên đời chắc ? Làm gì có chuyện đó . Hừm... nghèo đến độ phải đi bán từng bông hoa một để kiếm sống, thế mà vẫn cứ vênh mặt ta đây. Thật là nực cười.

Lâm Khang đã bắt đầu nổi giận :

- Vậy thì hành động sỉ nhục vừa rồi của em gọi là cao quý ư ? Em có biết là em đã tự hạ thấp chính phẩm hạnh mình không ? Còn nữa, những đóa hồng kia có tội tình gì ?

- Anh đau lòng cho chị ta à ?

- Đúng ! Anh đau lòng cho Ốc Tiêu mà anh cũng xấu hổ vì em nữa.

- Hừm... Em không muốn cãi lý với anh đâu. Hãy đưa em về.

Kim Sa vừa đặt tay lên chiếc bóp đầm, vẫn treo hồ hững trên thành ghế từ lúc mới vào, thì đã bị tay Hải San chặn lên trước, kèm theo câu nói lạnh tanh :

- Đừng vội về nhanh thế . Hài kịch đâu dễ dàng bị đứt đoạn giữa chừng .

Còn thiếu màn cuối nữa đấy tiểu thư Kim Sa.

Giọng Kim Sa cụt lùn :

- Muốn gì mà cản chân tôi ?

Hải San cười nhạt :

- Hãy trả tiền hoa đây.

Kim Sa mở sắc tay rút mạnh tờ giấy năm chục ngàn dán mạnh lên bàn :

- Đây, hãy cầm lấy.

- Còn thiếu.

- Thiếu gì nữa ?

- Phải đủ một trăm ngàn, dù cho có chín mươi chín ngàn, chín đồng, chín hào, chín xu cũng không được.

Kim Sa cong cớn :

- Chị định trấn lột ư ? Chỉ năm ngàn một bông có đúng không ?

Hải San gật đầu, cứng giọng :

- Đúng thế, nhưng cô đã tự nguyện tăng lên gấp đôi kia mà, mới đo mà quên sao ?

- A... Thế đấy . Thôi được, dù sao đối với tôi cũng chỉ là chút mua vui, tiêu vặt chỉ vón vện bấy nhiêu mà thôi, xem như là của bố thí vậy.

Một tờ giấy bạc xanh năm chục ngàn nữa năm tiếp lên bàn . Hải San thản nhiên cầm lấy rồi đút gọn vào túi xao sơ mị Cái cô gái bán hoa mang gương mặt phơi phới, tươi cười, dịu dàng của lúc nãy, thoáng chốc đã trở nên lầm lỳ, gai góc xác xơ khôn tả . Cái nhìn của Hải San xoáy thẳng vào gương mặt Kim Sa như muốn thiêu đốt, bất giác làm Kim Sa gai gai lạnh nhưng vẫn cố tỏ rõ sự cứng cỏi :

- Chị muốn gì đây ?

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Hải San, cùng với cái nhìn đục ngầu đó, cũng làm Lâm Khang lo sợ . Anh bước sấn lên, đứng sát bên Hải San, nhẹ giọng với cô :

- Em nên bình tĩnh . Đừng...

Câu nói chưa dứt đã bị Hải San đốn ngang :

- Ông cũng đừng can dự vào . Cần phải dạy cho cô ta một bài học về lễ độ giữa người với người.

Dứt câu, Hải San bước sấn tới, chỉ còn cách Kim Sa hai gang tay rồi cất giọng nặng trĩu :

- Mà y hãy xin lỗi tao và rút lại những lời nói vừa rồi đi. Tao không phải là ăn mà y mà mà y ra tay bố thí . Tao là người bỏ công lao động ra, đi bán từng bông hoa để tìm lấy đồng lời một cách chân chính . Còn mà y tốt đẹp gì kia chứ, mà y tướng bỏ tiền ra như thế cốt để hạ nhục tao là hay ho lắm sao ? Thật ra mà y làm thế tao càng thấy mà y quá ấu trĩ đến ngu xuẩn, vinh dự gì khi một đứa con gái còn ăn bám gia đình, còn phải ngửa tay bòn rút từng đồng xu của một gia đình, mà lại vênh mặt tự phụ, phung phí đồng tiền ví như đốt tiền để chơi. Tao tội nghiệp cho mà y và đáng thương cho cả cha mẹ mà y nữa Kim Sa à.

Kim Sa tái xanh, tái xám mặt mà y và bất động như khúc gỗ . Kim Sa nửa muốn lao vào kẻ thù cấu xé, cào cào cho hả cơn giận vì bị mắng là ngu xuẩn, mà còn vạ lây cả cha mẹ vì đã bị nó xem thường . Nhưng rồi Kim Sa đành đứng im, hơi nể vì, lo sợ trước vẻ mặt hết sức cô hồn và đầy lăm lăm của đối thủ . Kim Sa đâu phải dễ hớp hồn, nhưng giữa quán xá thế này, va chạm nhau phần thiệt sẽ là mình, bởi dù sao mình cũng cần giữ thể diện của con nhà gia giáo làm sao có thể hơn thua với một kẻ liều lĩnh như nó.

Thấy Kim Sa đứng lặng thinh, Hải San cười nhạt châm biếm :

- Sao mặt mà y lúc này hồng hào mà giờ lại đổi sắc xanh vậy ? Sợ rồi à ? Có gan nhiều sợ gây hấn, sao không có gan kiêu dũng bảo vệ nó ?

Nhìn thấy Lâm Khang cứ tròn mắt nhìn hai người mà không có một biểu hiện gì tỏ ý bênh vực mình, Kim Sa đổ trút cơn giận dữ sang anh :

- Anh thản nhiên đứng nhìn nó sỉ nhục em sao ?

Tiếng gặt gong Kim Sa vang lên gay gắt, đã khiến cho những những người khách các bàn quanh đó, cùng đưa mắt về hội tụ chỗ ba người . Lâm Khang thấy nhột nhột và ái ngại với hoàn cảnh hiện tại . Anh sợ cho một xì căng đan sẽ xảy ra với mình, nếu lỡ bị kẻ độc mồm ác miệng nào đó phát hiện ra anh là ai. Dù có tỏ ra mình là người lịch thiệp mấy, thì anh vẫn không kìm nén được sự bức bối ẩn trong giọng nói :

- Người tạo ra đám cháy là em chứ không phải anh. Đừng nên lớn tiếng thế. Đã có lác đác vài người bắt đầu di chuyển đến gần họ, chỉ có Lâm Khang là

âu lo, nhưng Hải San thì lại không màng đến, cô vẫn tiếp tục vung vãi lời nói với Kim Sa :

- Tao là nạn nhân của một bi kịch mà chính mẹ mày làm đạo diễn . Đáng lý ra người căm thù mày phải là tao mới đúng . Thế mà cứ gì kẻ luôn gây hấn trước lại là mày ? Thật là nghịch lý . Nhưng mày hãy nhớ, những gì mà mẹ mày mượn của mẹ tao và những gì mà mày đã từng sỉ nhục tao, nhất định một ngày rất gần tao sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời . Hãy nhớ lấy !

Nụ cười nửa miệng, đầy khinh bỉ được Hải San thay cho lời kết . Cô xoay người cúi đầu khẽ chào Lâm Khang và bước đi thẳng . Lâm Khang đưa mắt nhìn theo, lòng anh dâng lên một nỗi tiếc và hụt hẫng.

- Anh xem ra lưu luyến nó quá nhỉ.

Giọng trách cứ của Kim Sa cất lên làm cho Lâm Khang thấy ngán ngẫm .

Anh nghe giọng mình bờ rượi :

- Ta về thôi. Anh mệt mỏi quá.

Kim Sa nở nụ cười nhẹ, dù sao thì Lâm Khang vẫn luôn tỏ ra là người đàn ông lịch thiệp, anh không đến nỗi vô tình để mặc cô một mình mà chạy theo Hải San, một đứa con gái dở hơi đầy cộc cằn thô lỗ.

Đưa tay mình ra nắm lấy tay Lâm Khang, Kim Sa nói một cách thân ái : -

Anh giận em sao ?

Lâm Khang quay người bước ra khỏi quán . Kim Sa lẻo đẻo theo sau :

- Sao anh không nói gì hết vậy ?

Giọng Lâm Khang cứng ngắt :

- Em có thể làm gì tùy thích, nhưng hãy nhớ đừng để anh bị vạ lây vì tính tình của em. Thế thôi.

Ra đến đường anh mở cửa xe bước lên, không buồn mở cửa bên cho.

Hết tập 1

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 10

Tập 2

Bán vừa xong cảnh hồng cuối cùng . Hải San nhìn đồng hồ đeo tay thì đã mười giờ . Bước ra khỏi công viên, cô thả rong chăm chăm về nhà . Khối óc cô cứ lãnh đặng một nỗi buồn thảm, cùng với gương mặt u trầm chịu đựng của mẹ mình.

Chiều nay cô vừa nhận được thư của cô ba Quang, bảo rằng mẹ cô trở bệnh đã nửa tháng nay, nhưng vì sợ cho Hải San phải lo lắng, ảnh hưởng đến học tập, nên bà đã giấu kín . Bức thư đã làm cho cô buồn thảm làm sao. Kể từ khi ấy đến giờ tâm trạng cô cứ như vật vờ vì nôn nóng sốt ruột.

Bước đến một trạm xe buýt, cô ngồi xuống băng ghế đá dành cho khách, hai tay kẹp chặt giữa đùi cô ngồi trong tư thế bất động . Bao lâu không biết được, chỉ khi có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai mình, Hải San mới giật mình ngẩng đầu lên nhìn . Thì ra là Lâm Khang, không biết anh đứng cạnh cô tự bao giờ.

- Em không sao chứ Ốc Tiêu ? Sao em bán hoa xong rồi mà không về lại đi lang thang như vậy ? Em có biết anh đi theo sau em từ lúc rời khỏi công viên đến giờ không ?

Hải San bỗng đứng trở chứng thô lỗ đến không ngờ, cô hỏi Lâm Khang thật cộc cằn :

- Ông theo dõi tôi hả ? Việc quái gì mà ông phải làm như vậy ?

Đã quen với tính khí thất thường của cô, nên lần này Lâm Khang chẳng còn ngạc nhiên nữa, anh nhìn cô và nói tình bơ :

- Sao em không về nhà mà ngồi đây ?

Hải San đưa tay chỉ lên bảng ghi tuyến đường :

- Ông không thấy là tôi đang chờ xe ư ?

Nhìn Hải San, Lâm Khang nheo mắt nói :

- Đã mười giờ hơn, xe buýt nào còn . Em có thấy mình quá lơ đãng không ?

Câu nói của anh suýt tí nữa đã làm cô bật cười, vì quả thật mình quá lơ đãng . Tuy vậy cô vẫn biết giấu kín khuyết tật của mình bằng một giọng ơ hồ chẳng ăn nhập vào đâu với câu chuyện hai người này giờ :

- Ông thường có những lúc lông bông một mình hử ?

Lâm Khang cười nụ :

- Lông bông một mình cũng là một cái thú hay.

- Ông nghĩ vậy sao ?

- Nếu không có gì hay, thì em làm sao lại cũng lông bông một mình như anh.

Giọng Hải San vẫn hờ hững :

- Đừng có suy đoán lung tung.

Cô đứng dậy hai tay khoanh gọn trước ngực, đôi chân tiếp tục chậm bước, hình ảnh người mẹ vẫn ám ảnh tâm trí, nên trông cô buồn hiu buồn hắt .

Lâm Khang đi song song bên cô :

- Lần thứ bao nhiêu kể từ khi biết nhau mình đã đi chung như vậy rồi Ốc Tiêu nhỉ ?

- Tại sao tôi phải quan tâm đến điều đó ?

- Đừng nên lúc nào cũng tỏ ra mình là người cứng cỏi, lạnh lùng nữa . Em không nghĩ rằng cứ sống như vậy rồi sẽ đâm ra có thói quen sao, bản chất con gái mà tính tình khô khan khó gần thì trở nên thành cô độc mất thôi.

-...

Hải San ngược mặt lên nhìn anh, cô định nói gì nữa đó nhưng rồi lại im bật . Lâm Khang chỉ nghe tiếng thở dài rất nhẹ buồn tênh. Gương mặt giấu che chút tư lự bằng sự phớt đời ấy, vẫn đâu thể phính lừa được cái nhìn đầy tinh tế của anh.

- Sao em cứ thích bó người trong cái tôi của chính mình lắm thế ? Em ghét tôi vì tôi là kẻ có quan hệ thân thiết với gia đình Hồ Khắc, hay em ghét tôi vì một lý do nào khác ?

Câu hỏi như một lời trách ấy, thốt nhiên Hải San đâm hối hận . Sao mình lại có thể đem nỗi buồn bực chán nản dồn trút cho người thế nhỉ ? Những chuyện ấy đâu phải do Lâm Khang làm nên, mình thật là phi lý.

Tự trách thầm mình xong, Hải San mỉm cười gượng nói với anh :

- Tôi xin lỗi ông, chẳng hiểu sao nữa, đôi khi tôi lại đâm trở chứng cà chớn vậy đó . Nhưng trong ý nghĩ tôi thì không hề muốn thế.

Lâm Khang biết đây là lời nói thật của cô Thốt nhiên anh thấy mình đưa tay nắm lấy tay Hải San. Giọng anh trầm trầm :

- Em đừng ôm mãi cái từ ông ông tôi tôi với anh như vậy nữa . Có được không ?

Cái chạm tay thành linh của Lâm Khang thoát tiên làm cô hơi thảng thốt, nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn để yên để tay mình nắm gọn trong tay anh.

- Em đâm chiêu điều gì thế Ốc Tiêu ?

Cô thờ dài nói gọn lỏn :

- Buồn !

Giọng Lâm Khang khuyến khích :

- Anh muốn chia sẻ cùng em những điều phiền muộn ấy . Em không thấy là khi nói ra được những u uẩn trong lòng, thì sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn không ?

Hải San đột ngột giật tay mình lại . Cô đưa ánh nhìn xoáy thẳng vào mắt anh hỏi :

- Tôi có thể tin tưởng được ông không ?

- Điều gì xui em nghi ngờ anh ?

- Bởi vì quan hệ giữa ông và gia đình ông ấy . Hơn nữa tôi vẫn chưa biết gì về ông.

- Không lẽ con người anh giống loại chuyên sống mờ ám ư ?

Hải San lắc đầu :

- Tôi không đến nỗi ngốc nghếch, đánh giá ông thấp kém vậy đâu. Những người có mối quan hệ qua lại với dòng họ Hồ Khắc, thường phải là người có địa vị, danh phận trong xã hội mới tương xứng với nhà ấy . Tôi biết ông cũng là một trong số đông những người đó.

- Thế em nghi ngờ anh điều gì ?

- Bảo là nghi ngờ thì không đúng, nhưng đem tâm sự của mình gởi gắm cho một người mà thật sự chưa hiểu gì nhiều về người đó thì thật là khó lòng, thật là chẳng dễ dàng mấy.

Lâm Khang chột cười khan, đôi mắt anh tối sầm đầy bức bối . Hải San

ngạc nhiên :

- Ông cười gì tôi thế ?

Giọng Lâm Khang đầy giễu buồn :

- Tôi đang cười mỉa mai cho chính bản thân tôi đấy chứ . Thật là khó lòng tin nổi một tên đàn ông như tôi, có lúc phải luôn bị bẽ bàng vì một cô gái cứng cỏi, giá băng như cô Thật là ngu dại gì đâu, khi cứ phải thả trôi tình cảm mình một cách thật tâm, mà cứ bị trả lại bằng thái độ Ơ hờ lãnh đạm của cô.

Anh dẫn người lên trước, chặn bước cô và cúi người thật thấp rồi nói tiếp :

- Tôi thành thật xin lỗi, vì bấy lâu nay đã không biết là luôn mang đến cho cô sự phiền toái và gặng gượng, bởi vì tôi.

Chỉ thế thôi, anh quay người bước thẳng và rẽ ngoặt sang hướng khác khi vừa đến một ngã tư trước mặt.

Hải San đứng lặng hồi lâu, rồi lại tiếp tục rảo bước . Chiếc bóng của cô đổ dài theo từng nhịp chân lặng lẽ... lặng lẽ... ù u... ù u...

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 11

Đờ mẹ nằm xuống nệm xong, Hải San cẩn thận kéo chăn đắp lên tận ngực cho mẹ, rồi mới bước ra nhà ngoài.

Ngược bác sĩ ngồi ở bàn, đang kê thuốc cho mẹ cô Hải San cất lên tiếng hỏi :

- Má tôi thế nào rồi bác sĩ ?

Người bác sĩ nhìn cô một lúc, rồi nói một cách nghiêm chỉnh :

- Tôi khuyên cô nên đưa bà ấy nhập viện thì hay hơn.

Hải San tái mặt :

- Bệnh má tôi nghiêm trọng vậy sao ?

- Cô thật không hay biết bà ấy bị bệnh nặng nhẹ thế nào thì thật là vô tư quá.

Lời trách nhẹ nhàng thôi, vậy mà đủ khiến cho Hải San nhói nhói tim, cô trả lời lí nhí :

- Xin lỗi bác sĩ . Nhờ nói rõ bệnh trạng của mẹ tôi giùm.

- Bà ấy bệnh tật đầy người . Suy nhược tim, lá phổi có nước, thiếu máu và...

Câu nói nửa chừng bị cắt ngang đầy ngập ngừng của người bác sĩ làm Hải San càng thêm lo âu. Cô nóng lòng hỏi tiếp :

- Và sao nữa thưa bác sĩ ?

- Gan của mẹ cô đang ở vào giai đoạn hai của chứng ung thư.

Mặt Hải San trắng bệch như ngọn bạch lạp, hình như cô nghe lầm thì phải .

Giọng lắp bắp, cô hỏi người bác sĩ.

- Bác sĩ không định hù dọa tôi đấy chứ ?

Người bác sĩ cau mày có vẻ phật ý :

- Tôi có thể đùa được ư ?

Có một cục nghẹn đang chặn ngang cổ họng Hải San, cô nói lí nhí :

- Xin lỗi bác sĩ . Thật tình tôi không thể ngờ là má tôi lại trầm trọng vậy...

Cô mím môi không nói nữa, người bác sĩ tiếp lời :

- Có lẽ bà ấy sợ cô lo lắng nên đã một mình chịu đựng không nói cho cô rõ.

Ngừng một chút, rồi ông nói với giọng phân vân :

- Tôi nghĩ với căn bệnh của bà ấy việc chữa chạy sẽ tốn kém nhiều tiền bạc, nhưng chỉ thu lại kết quả thật mong manh.

Hải San líu lười :

- Thế... thế... là sao ạ ? Tôi... không hiểu.

Người bác sĩ thật thà giải thích :

- Nếu bệnh được phát hiện sớm thì không còn gì để nói, đằng này... Tôi nghĩ sức khỏe của mẹ cô như thế nào, tự bà ấy hiểu rõ hơn ai hết . Vậy mà bà ấy vẫn cứ lặng thinh, lại còn cố tình giấu giếm . Bây giờ dẫu chữa chạy thì cũng chỉ là kéo dài thêm một ít thời gian sống mà thôi. Còn thoát khỏi bệnh thì họa là y học có phép màu.

Hải San thở hắt, đôi tay ôm lấy đầu, cô như chết lặng, không còn muốn hỏi thêm điều gì nữa cả . Giọng người bác sĩ vẫn đều đều bên tai cô :

- Nếu cô nghi ngờ việc chẩn đoán bệnh của tôi, cô có quyền thay một bác sĩ khác . Nhưng tôi đoán chắc là họ cũng cho cô một kết quả đúng như tôi đã nói mà thôi. Thôi tôi về đây, cô hãy cho bà ấy uống thuốc theo đúng chỉ định tôi đã ghi trong toa. Sáng mai tôi sẽ đến tiêm thuốc nữa.

Cô gật đầu, định đứng lên nhưng người bác sĩ đã khoát tay :

- Không cần tiễn đâu, tôi về được.

Người bác sĩ bước ra khỏi nhà, sự im lặng lại trở về . Hải San vẫn ngồi êm.

Trong đầu cô giờ chỉ còn hỗn độn những thanh âm của người bác sĩ để lại :

"Gan của mẹ cô đang ở vào giai đoạn hai của chứng ung thư... "

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 12

Hải San hơi bị bất ngờ khi người mở cổng biệt thự Thùy Dương là Lâm Khang và anh cũng mang vẻ ngạc nhiên khi thấy cô Đã gần tháng nay hai người không còn gặp lại nhau sau cái đêm không vui ấy . Nhìn thấy gương mặt im lìm của cô, Lâm Khang lên tiếng trước :

- Tôi không ngờ gặp cô ở đây.
- Có gì phải ngạc nhiên. Đây là quê tôi mà.
- Không, tôi chỉ nghĩ là cô đang ở Sài Gòn để học tập.
- À, chỉ vì tôi có việc cần về thế thôi. Còn ông sao cũng có mặt ở biệt thự này ?
- Tôi cũng có chuyện, nhưng là đi cho cha tôi, vì hai người đang quan hệ làm ăn chung với nhau.

Đưa mắt nhìn vào trong, Hải San hỏi :

- Ông ấy có nhà không ?

Lâm Khang hiểu tiếng "ông ấy" có dành cho ai. Anh chỉ gật đầu . Hải San không hỏi nữa . Cô bước vào nhà.

Giữa phòng khách đang có mặt đầy đủ, mọi người vừa tán gẫu thật vui vẻ . Trông thấy mặt Hải San tiếng cười im bật . Bà Kim Lan nhếch môi dài giọng :

- Xem chừng chốc nữa đây sẽ có bão đấy.

Hải San không lại gì tính châm biếm của bà . Cô không buồn để tâm. Hơn nữa cô đến đây đâu phải thừa hơi sức mà gây gổ nữa . Vác mặt vào ngôi nhà này là điều cô không hề muốn, nhưng chỉ vì bệnh của mẹ mà cô phải cố tỏ ra chai lỳ mà thôi.

- Mà đến đây vì chuyện gì ? Tao biết nếu không có chuyện thì ngôi nhà này khó mà in được dấu giày của mày.

Giọng nói khô khan của ông Thái vang lên, bất giác lại làm bùng cháy dậy nỗi u uất, đau nghẹn đang nằm trong tâm hồn cô Thế đấy, ở đây ông ấy thật là thanh thản vui với hạnh phúc trong một ngôi nhà sang trọng, giàu có và

mọi thứ đều có giá trị tiền bạc đáng kể . Trong khi mẹ mình đang lịm người trên giường bệnh, trong một ngôi nhà gỗ tole mục nát, gió lùa cửa trước, lạnh ủa vách sau, và cô đơn đến tội tình.

Kim nén cơn đau thắt chạy ngược về tim, Hải San mang một gương mặt vô cảm . Nhìn ông Thái, cô cất tiếng :

- Tôi đến đây là cốt ý mong ông cho tôi lấy lại những giấy tờ sở hữu miếng đất nhỏ mà hiện nay má con tôi đang sống.

Câu nói vừa dứt thì bà Kim Lan đã gắt lớn :

- Vậy là hôm nay cô đến đây đề nghị chia gia tài ấy hả ? Ông chưa chết mà. Hải San cười cụt :

- Tôi đã thề với lương tâm là những gì của Hồ Khắc tôi sẽ không bao giờ chạm đến.

- Vậy thì sao cô đòi hỏi giấy tờ, kế ước đất đai ?

- Vì đó là mảnh đất của bà ngoại tôi để lại cho má tôi. Một tài sản riêng tư, không ai có thể dự phần vào thừa bà.

Bà Kim Lan đuối lý im câm, dù trong lòng bà nổi tức tối khôn nguôi. Ông Thái vẫn ngồi tựa người vào thành ghế . Phong thái ông thật đỉnh đạc . Nhìn Hải San giây lâu, ông khẽ nhếch môi.

- Mày đến đây yêu cầu lão già này để lấy lại giấy tờ đất đai. Vậy mà mày vẫn không thay đổi được cái ngữ điệu để mang chút dịu dàng sao ?

Kim Sa có cơ hội châm chích :

- Dịu dàng ư ? Làm sao có thể được với một mẫu người như cô ta kia chứ.

Chỉ thấy cái nhếch môi cười khẩy hiện ra trên môi Hải San, thay cho lời đốp chát.

- Mày có thể nói rõ lý do vì sao mày muốn lấy giấy tờ đó lại ?

Tiếng ông Thái hỏi đầy nghiêm khắc . Hải San vẫn không hề nao núng, cô trả lời :

- Ông cũng đừng nên tìm hiểu làm gì.

Cơn nóng giận như đã muốn len lõi vào lồng ngực ông Thái . Nó không bao giờ chịu nhượng bộ Ông, nó luôn biết cách chống đối lại ông, thậm chí khi nó nhìn ông, chỉ thấy đôi mắt hằn lên vẻ căm ghét, không cần che đậy . Một cá tính được sao chép lại từ nguyên bản của ông mà ra . Lẽ ra ông phải

yêu quý nó nhiều hơn chứ, thế mà ông không thể chịu đựng được điều đó , bởi vì ông là người cao ngạo, luôn thích người khác phục tùng mình, hơn là cứ đối kháng lại ông. Đẳng này nó lại là con ông, hỏi sao ông chịu đựng và chấp nhận được.

- Nhưng tao muốn biết . Nếu mày không nói thì đừng hòng mà có trong tay thứ mày cần.

- Biết để làm gì ? Khi mà má con tôi từ lâu đã là kẻ thừa trong ngôi nhà này.

- Mẹ mày dạy bảo cho mày cái thói chanh chua hỗn hào ấy có phải không ?

- Nếu má tôi có được bản tánh như tôi bây giờ thì có lẽ kẻ ra đi khỏi nhà này đạo trước là họ kia . Rất tiếc bởi bà quá hiền lành, an phận...

Bà Kim Lan tức tối đốn ngang câu Hải San nói :

- Cô nói rõ xem họ là ai ?

- Thái độ này bà biết rõ hơn ai nữa mà, cần gì phải giải thích rõ ra.

Không làm gì được Hải San bà đành quay sang ông Thái gắt gỏng :

- Ông có còn là chủ ngôi nhà này không ? Sao ông cứ để nó kiếm chuyện khiêu khích mọi người ở đây hoài vậy ? Nó chẳng coi ai ra gì mà.

Ông Thái cau mày khó chịu :

- Bà cùng con Kim Sa cũng nên bớt mồm lại.

Quay sang Hải San, ông nói tiếp :

- Có phải mày định bán mảnh đất ấy không ?

- Bán hay không có can dự gì đến ông.

- Tại sao mày phải bán ?

- Tôi không cần phải cho ông biết.

- Vậy thì mày hãy giữ thái độ bướng bỉnh của mày đi. Tao không còn chuyện gì để nói với mày nữa . Về đi !

Hải San nhìn ông Thái chằm chằm . Trong đôi mắt cô hẳn rõ sự căm hận tui :

- Đối với ông thì mảnh giấy ấy chỉ là mảnh giấy vô giá trị . Nhưng đối với má con tôi nó là cả một gia tài . Tại sao ông muốn giữ lấy mà không gởi trả lại cho má con tôi ? Ông có quyền gì ?

Ông Thái đã nổi giận thực sự :

- Quyền gì à ? Do đâu mà có sự hiện diện của mây trong cuộc đời này ? Ai tái tạo nên mây, mây nói đi Ốc Tiêu !

Giọng Hải San nhỏ từng chữ như nhỏ axít :

- Người tái tạo nên vóc dáng tôi hiện diện trong cuộc đời này là một người độc ác, vô lương tâm. Tôi nói như vậy có đúng không ?

- Mây...

Môi ông Thái run bần bật và cũng giống như bao lần trước, chiếc gậy trên tay ông lại vung lên nhắm thẳng vào Hải San mà đánh . Hải San oằn người chịu đựng, càng đau thì máu uất ứ lại càng được nung sôi lên thêm :

- Ông đâu có đánh tôi đến gục chết thì cũng không cấm được lòng căm hận mà tôi dành cho ông đâu. Trái lại nói càng ngày thêm đầy lên mà thôi. Tại sao ông cứ lấy uy quyền ra, mà bắt buộc tôi phải thế này, thế nọ, tôn tụng ông ? Trong khi từ lúc lọt lòng ra, tôi đã là một đứa con bị bỏ rơi, bị đối xử bất công, ghẻ lạnh.

- Mây căm ngay không !

- Tôi cứ nói.

Vút...

Ngọn gậy lại quật mạnh vào Hải San, trong cái nhìn thỏa mãn và đắc chí của mẹ con Kim Sa.

- Ông có biết là điều xấu hổ mà tôi không thể nào tháo gỡ được trong bản thân tôi là gì không ? Đó là phải suốt đời mang lấy cái tên Hồ Khắc Hải San mà ông đã đặt cho tôi. Và điều ô nhục cho chính tôi là bất tài vô dụng, không tài nào xóa mờ được cái tên Hồ Khắc Thái ra khỏi trái tim của má tôi. Qua bao nhiêu năm căm lặng, sống với nỗi cô đơn cam chịu, sống với sự đau khổ vì sự bạc lòng tàn nhẫn của ông, mà vẫn mù quáng yêu ông đến tội tình . Má con tôi làm gì lỗi lầm mà phải bị đối xử như vậy ? Sự suy sụp tài chánh kinh tế trong gia đình lúc ấy, sao lại đổ trút lên má con tôi ? Một đứa trẻ còn nằm nôi nào đã biết gì . Hay sự suy sụp ấy là do dòng họ Hồ Khắc đầy đầy người bất tài, vô tướng, không dám nhận lãnh trách nhiệm thất bại, nên tìm nguyên nhân trẻ con đầy mê tính vào tôi. Tôi đâu có thể chọn lựa được số phận đời tôi. Tôi căm thù ông và cái dòng họ Hồ Khắc này.

Đã bao nhiêu lần nhận lãnh đòn roi, nhưng đây là lần đầu tiên Hải San để cho niềm hận tủi chảy tràn ra cửa môi không cần níu giữ . Có lẽ đau đớn, xót xa cho bệnh tình của mẹ, đã khiến cho cô càng trở nên chai lỳ và không còn mang cảm giác đau đớn là gì nữa.

Và chẳng hiểu sao nữa, bàn tay vụt gậy của ông Thái cũng bỗng dừng khựng sững sờ giữa chừng, đôi mắt ông đăm đăm nhìn Hải San một cách khó hiểu . Không khí trở cảm một nỗi nặng nề . Lời lẽ Hải San khác nào như trái phá, đánh rơi ngay giữa tâm hồn ông, vục dậy một dĩ vãng mà không một ai muốn nhắc nhở , vậy mà đứa con gái ông nói lại kết tội ông và cả một họ tộc, bằng chất giọng ngạo mạn, căm thù . Thế mà đã khiến ông mang một cảm giác đầy đủ hương vị của nỗi xấu hổ bất an.

Ngồi vật xuống salon, ông quăng mạnh cây gậy vào tường nhà . Bức tranh sơn mài rớt xuống đất, vang lên âm thanh khô khốc.

Hải San kéo cao tay áo, bình thần chậm lên trán, ở đó có một vết thâm tím rướm máu . Cô đang cố chống chọi nỗi hờn tủi vô biên của mình bằng sự cứng rắn phớt đời :

- Ông không muốn đánh tôi nữa sao ? Vì thối mệ hay vì tự thẹn với lương tâm của mình ? Xin hãy nhớ, thêm một lần nữa ông đã nợ tôi rồi đấy.

Cô ngẩng cao đầu bước ra khỏi ngôi nhà . Có còn chăng là giọng cười khô lạnh để lại nơi ấy.

Bà Kim Lan trở người ngồi bắt chéo hai chân lên nhau nói với theo :

- Quân lỳ lợm, đáng tởm.

Kim Sa càng trơ tráo hơn :

- Đó là sản phẩm của loại mạt hạng mà.

- Các người có câm ngay không ?

Tiếng quát lớn đầy giận dữ của ông Thái làm mẹ con bà Kim Lan im thít . Họ có vẻ ngạc nhiên hòa lẫn với sự sợ sệt . Lần đầu tiên bà Kim Lan thấy ông nổi giận với bà chỉ vì con nhỏ chết tiệt ấy.

Bực bội, bà đứng dậy kéo tay Kim Sa đi thẳng về phòng, nhưng miệng vẫn lầm bầm :

- Mặc xác ông, già rồi trở chứng .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 13

Thay vì về nhà, Hải San lại ra biển . Biển chiều nước đang dâng cao, màu xanh hun hút chân trời, sóng bạc đầu vờn bãi, gió lùa tóc bay, lành lạnh cõi lòng . Ở hun hút phía trời xa, đơn lẻ một con hải âu bay trong gió chiều, gieo cho cô niềm thương cảm sâu bi.

Buông người ngồi xuống nền cát ướt, hai tay ông ôm gối, mắt cô đăm đăm nhìn lòng biển rộng và cô bất định... Có ai đó trùm chiếc áo khoác lên vai cô, cô nhìn lên . Hóa ra là Lâm Khang, chỉ nhìn thôi, nhưng rồi cô không nói gì, khoảng im lặng đến hiu buồn . Rồi bỗng nhiên cô bật khóc . Lâm Khang ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô, một cử chỉ xẻ chia hơn là âu yếm . Nước mắt của cô làm anh thấy đau lòng, anh nhớ cô có lần nói với anh là nước mắt không phải là thứ nước lã, mà dễ dàng tuôn rơi. Thế mà giờ đây.

Khẽ thở dài, anh nói như vỗ về Hải San :

- Về đi em, ở đây gió lạnh lắm.

Cô chỉ lắc đầu , rồi tiếp tục câm lặng, nước mắt vẫn cứ lặng lẽ rơi. Như không thể chịu đựng được nữa với sự sâu bi của Hải San, Lâm Khang xoay mặt cô lại, đối diện với mặt mình . Anh nhìn cô thật đăm thắm và nói khẽ khàng :

- Đừng nên tự dày ải mình nữa, em có biết nhìn em anh đau lòng lắm không ?

Một nụ cười thật buồn nở trên môi Hải San :

- Ông đang chiêm ngưỡng nỗi đau của tôi bằng thái độ thương hại phải không ?

Đôi mắt Lâm Khang vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô :

- Anh không ngờ đến đội đi thương hại một người con gái giàu tự ái và thừa tự trọng như em đâu Ốc Tiêu.

Hải San lại im lặng, cô cắn răng cố kìm cứng lời rên đau lúc nào cũng muốn bật trào thành tiếng . Cả mình cô ê ẩm, có những chỗ sưng tím hằn rõ

trên da thịt . Lâm Khang như hiểu được tâm trạng cô, anh cất giọng chân thành :

- Thấy em bị bác Thái đánh như vậy mà anh chẳng thể can ngăn được...

Hải San ngắt ngang :

- Đừng tự bứt rứt lương tâm khi ông là người ngoại quốc.

- Quả thật là bất công và vô lý . Tại sao hai người con gái mà lại có hai thái độ đối xử khác nhau ?

Câu nói như lời bất nhẫn của Lâm Khang có khác nào như mũi tên tẩm thuốc độc bắn thẳng vào nỗi đau đang tuột dài từ thuở ấu thơ đến thời thiếu nữ của Hải San.

- Anh tìm đến với em bằng sự chân thành trong suy nghĩ và trong trái tim nữa . Hãy cho anh có được làm bạn chung cùng những nỗi buồn, xẻ chia những bất trắc bão giông của em nghen Ốc Tiêu.

Giọng nói thành khẩn và bàn tay dịu dàng nắm lấy tay cô, như một liều thuốc hay chạy chữa đúng nguyên nhân, đã gây cho Hải San niềm cảm xúc diệu kỳ, nó khiến cho cô không còn sức phản kháng bằng thái độ lãnh cảm, khó tính, khép kín như những lần trước.

Nhất là giờ đây, vết thương lòng trong cô đang sưng tấy, nhức nhối, nặng nề, cô thấy cô đơn, lẻ loi biết bao nhiêu... Phút giây yếu đuối, buồn phiền này mà có được một người thật sự xẻ chia những bất trắc, bão giông phải chăng là nguồn an ủi vô biên ?

Tâm mắt hướng ra nơi chân trời chỉ ngút ngàn màu xanh của nước, giọng Hải San nhỏ và buồn tênh :

- Lẽ ra tôi phải giữ đúng lời hứa của mình là không bao giờ đặt chân đến ngôi nhà ấy . Nhưng tôi đã phản bội lại tôi. Biết làm sao hơn, hoàn cảnh đã đẩy tôi vào một điều mà tôi không còn phương cách chọn lựa nào khác nữa.

- Vì sao em lại chọn lựa nói ?

- Vì định mệnh khắc nghiệt đã đè nặng lên thân phận má tôi. Người đàn bà đau khổ đã quá nhiều, đến nỗi sống lạng lờ như chiếc bóng và giờ đây đang liệt giường vì cơn bệnh ngặt nghèo . Một căn bệnh mà sự sống còn tính theo ngày tháng chỉ còn ở những đầu ngón tay.

Lâm Khang đã hiểu ra vấn đề, anh tiếp lời Hải San :

- Vì thế mà em đến nhà bác Thái, lấy lại giấy tờ đất đai, định bán nói đi để có tiền thuốc thang chạy chữa cho bác gái ?

Lời lẽ Hải San lại cảm cảm một niềm đau xót lẫn hận đời :

- Tôi ước ao sao ông ấy đừng là cha tôi, có lẽ đó là hạnh phúc nhất đời.

- Sao em không nói rõ lý do khi bác Thái hỏi, anh nghĩ bác ấy sẽ để cho em được toại nguyện.

- Nói rằng má tôi sắp chết, tôi cần tiền để chạy chữa ư ? Với những người vô tâm trong ngôi nhà ấy thì đó sẽ là một vị ngọt, nhất là với mẹ con bà Kim Lan. Tôi không muốn nhìn thấy một biểu hiện hân hoan nào trong đôi mắt họ cả.

Lâm Khang phân tích vấn đề :

- Nhưng mục đích của em là những mảnh giấy kia và căn bệnh bác gái mới là điều quan trọng, em nên nén lòng, nhẫn nhục thì mới làm được nên chuyện.

- Tôi không làm được điều đó trước những người của dòng họ Hồ Khắc.

- Em thật cố chấp, gan lì.

- Nếu không như thế, có lẽ từ lâu tôi đã chết rũ rồi.

Lâm Khang biết nếu nói thêm nữa, sẽ đẩy câu chuyện đến sự căng thẳng vì sự bướng bỉnh nơi cô Anh đành lái sang chuyện khác :

- Bao giờ em vô lại Sài Gòn ? Nghỉ học lâu quá sẽ bất lợi cho em.

Vài giây im lặng, rồi Hải San cũng trả lời :

- Không biết có còn dịp trở lại nơi ấy hay là không nữa . Người ta không cần học cũng vẫn có thể sống, vẫn vui vẻ, nhưng nếu mất đi người mẹ thì đó mới thật là điều cay nghiệt...

Câu nói lại ngừng ngang nửa chừng ấy cũng đầy đủ nghĩa lắm rồi . Lâm Khang không hỏi nữa . Anh đưa tay choàng nhẹ qua vai Hải San xiết nhẹ, cô vẫn ngồi yên.

Biển xanh ngát màu chiều, không biết Hải San có nghe được những lời độc thoại của trái tim Lâm Khang "Anh rất yêu em, Ốc Tiêu, anh yêu em bằng chính nỗi đau của em, có biết không em... "

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 14

Hải San ngồi nhìn mẹ, gương mặt mẹ xanh xao im lìm, đôi mắt nhắm nghiền, không biểu lộ điều gì . Lòng Hải San quặn nhói . Thương mẹ tràn nước mắt . Người mẹ trở mình, cô gọi khẽ :

- Má !

Đôi mắt từ từ mở ra nhưng thật mệt mỏi, người mẹ hỏi đứa con gái của mình :

- Ốc Tiêu, con đi đâu về đó ?

Giọng cô bình thản như không có chuyện gì :

- Con sang nhà hàng xóm lấy tiền công chở rơm má à.

- Có tiền không con ?

- Có má à.

- Đỡ má ngồi dậy một chút đi, nằm hoài má ngán quá.

- Dạ.

Luồn tay xuống lưng mẹ, Hải San đỡ bà ngồi dậy lưng dựa vào vách . Sau khi đã cẩn thận kê vào đây một chiếc gối . Cô không ngờ khi cúi người xuống, vô tình phần thâm sứt trên trán đã nằm ngay trong tầm mắt của mẹ . Đôi mắt người bệnh mở lớn, giọng chứa tràn đau xót :

- Con lại đến biệt thự Thùy Dương nữa phải không Ốc Tiêu ?

- Đâu có má.

- Vậy thì sao trên trán con lại có vết bầm đến độ rỉ máu ?

Chụp lấy tay con bà đưa tay giở làn vải áo xem xét . Hải San chẳng thể làm gì hơn, cô đành ngồi im chịu trận . Có một tiếng nấc và giọng nghẹn ngào của mẹ cất lên :

- Con đến đó làm chi vậy ? Sao ông ấy có thể đánh con tàn nhẫn như vậy ?

Bà sờ sẫm lên những chỗ thâm tím của con mà nghe lòng mình đau quặn từng khúc ruột . Sao đời con gái bà bất hạnh đến ngần này chứ ? Từ thuở chưa lọt lòng, đã bị tiếng chì, tiếng bắc của dòng họ gia tộc . Đến khi chào đời thì bị cha ghẻ lạnh, ghét bỏ, thay vì được thương yêu, lo lắng.

- Con lại chọc giận ông ấy phải không ? Ngôi nhà đó không mang đến cho con điều gì tốt đẹp cả, vậy thì con đến đó làm chi ?

Hải San trả lời giọng nhát gừng :

- Con đâu thích đặt chân đến đó đâu má . Chẳng qua là vì...

- Sao con không nói tiếp ?

Biết không thể nói dối mẹ, cô đành miễn cưỡng thú thật :

- Con đến đó là muốn lấy lại giấy tờ khế ước đất đai của ngoại cho má mà ông ấy đã cất giữ từ mấy mươi năm nay. Con định bán miếng đất ấy để lấy tiền thang thuốc cho má.

Người mẹ Ôm ngực vì bất chợt có một cơn đau nữa chạy nhói qua :

- Má cấm con làm thế . Không được bán miếng đất đó, nó là phần đời của ngoại con, phần đời của má và sẽ là phần đời của con sau này.

Hải San nói đầy ngậm ngùi :

- Bán miếng đất đó lòng con cũng vô cùng luyến tiếc, nhưng bệnh tình của má vẫn là điều quan trọng . Vì má là tất cả của cuộc đời con mà.

Người mẹ nhìn thẳng vào ánh mắt con gái, cất giọng nghiêm nghị và rành rọt từng tiếng :

- Nghe má nói đây Ốc Tiêu ! Đến bây giờ thì con cũng đừng giấu giếm bệnh tình của má nữa, bởi má thừa biết bản thân mình mang bệnh ra sao, như thế nào . Đời người ai không một lần chết . Tuổi của má như vậy cũng đâu còn gọi là nửa đời người để luyến tiếc nữa . Con có đồ bao nhiêu tiền rồi cũng không chạy chữa khỏi cho má đâu. Thương má, báo hiếu cho má là chỉ cần con đừng nên bán miếng đất đó . Má để dành từ bấy lâu nay là cất cho con, bởi đời con dài, tuổi trẻ của con còn đầy căng sức sống . Đời má nghèo không có gì để lại cho con ngoài miếng đất ấy, má không cho phép con trái ý má, đừng khiến má đau lòng , má...

Bà không nói được nữa bởi vì một cơn ho kéo về . Sau cơn ho, bà ngồi thở hổn hển mệt nhọc . Hải San đưa tay vuốt vuốt lồng ngực mẹ, cô mím môi cố kìm cứng tiếng khóc, cô không muốn mẹ nhìn thấy sự thương tâm trên gương mặt cô, điều đó càng khiến mẹ cô lo lắng, bất ổn thêm lên, cô nói để trấn an mẹ :

- Má đừng lo lắng gì cả, con đã nghe lời má phân tích thiệt hơn rồi, con hứa

sẽ không bán miếng đất ấy đâu. Thôi má nằm xuống nghỉ đi, con sẽ nấu cho má miếng cháo, để lát má dần bao tử khi uống thuốc.

Hải San nói, nhưng tảng lờ không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ, gì thì gì ý cô đã quyết thì phải thực thi được, dù biết có thể còn một ngày hay một giờ nữa mẹ cô sẽ không sống nổi thì cô vẫn cứ phải đấu tranh với tử thần mà cứu mẹ . Ai mà không hy vọng sẽ có một phép nhiệm màu mà định mệnh mang đến kia chứ.

Hải San có ngờ đâu mọi ý nghĩ của cô, đã bị người mẹ hiểu thấu : "Nó không dám nhìn vào mắt mình, lời nói trôi xuôi không thật lòng đã tố giác nói nói dối với mình . Làm sao mình không hiểu được tính tình của đứa con gái, mà mình đã đứt ruột đẻ ra kia chứ . Nó luôn chịu đựng một mình, với thân phận của một đứa con bị từ chối, nó luôn tỏ ra khinh mệt sự yếu lòng của con người , bằng thái độ thô lỗ, cộc cằn... "

Không ai có thể hiểu nó nhiều như bà, rằng đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Trong bóng tối của nỗi cô đơn, hận tủi, nó chỉ là một con người, mang trái tim của loài chim đã quá nhiều thương tích...

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 15

Buổi tối, trời trong vắt, trăng sáng vằng vặc soi rõ từng tàng cây, ngọn cỏ, sao đầy trời long lanh đầy tinh khiết.

Hải San khoanh tay đứng trước hiên nhà, hồn cô như bông bèo trôi trong bao la trời đất . Không gian vắng lặng và mênh mông một nỗi buồn thương quyện vương trong gió . Thành linh phía trước cổng rào một cái bóng đen nhỏ nhắn hiện ra và một giọng trẻ thơ réo gọi :

- Sư tỷ ! Sư tỷ, ra đây em nói cái này.

Hải San chạy lại, cô không vội mở cổng rào mà cốc nhẹ lên đầu thẳng nhóc :

- Im mồm không Đen. Má chị vừa mới ngủ.

Cu Đen đưa tay mình lên bịt miệng :

- Em hồng biết.

- Cái gì mà réo om tôi vậy ? Nè, vào không chị mở cổng.

Nhón người lên như muốn cho mình cao bằng sư tỷ, giọng Cu Đen thì thào :

- Kể tai em nói nhỏ chuyện này.

Hải San có vẻ lạ lùng trước dáng vẻ của đệ tử :

- Nói lớn đi, có chị với em mà bày đặt, bộ dạng Đen sao mà mờ ám quá.

Cu Đen cười giả lả :

- Nói lớn hồng được, chuyện quan trọng mờ.

Hải San nóng nảy gắt nhỏ :

- Đen làm quái gì mà quan trọng, chuyện gì nói đi, lằng nhằng bực quá . Nói to lên.

- Anh Lâm Khang bảo em đưa lá thư này đến cho chị.

Đưa tay bịt ngang miệng thẳng bé, Hải San bất giác quay đầu vào trong nhà, dáng vẻ sợ sệt . Trời ạ, Cu Đen nó hại mình hay sao nhỉ ? Khi không lại lớn tiếng, không khéo má giật mình tỉnh ngủ, thì kể như tiêu tưng.

- Sao nói lớn quá vậy ? Đen muốn chị ăn roi mây hay roi cá đuối vậy ? Đen

điên à ?

Thằng bé có vẻ ngờ ngác, sự tỷ của nó tối nay làm sao á, nói nhỏ thì buộc phải nói lớn, thế mà khi nói lớn tiếng thì lại bị mắng là điên. Khi không lại bị Oan uổng quá chừng.

- Trời ơi, giờ lại đứng như trời trồng vậy ?

Nó lại giật mình khi nghe thêm tiếng gặt gồng nữa, nếu so với anh Lâm Khang và sự tỷ, thì anh ấy hiền hậu, vui vẻ biết bao. Đưa tay lên búng nhẹ vào mũi Cu Đen, Hải San đóng mặt ngầu :

- Nghe chị hỏi nè Cu Đen !

Giọng nó ỉu xìu :

- Dạ !

- Sao Đen gặp được anh ấy ?

- Anh ấy đến nhà em.

Ra là thế . Hải San hỏi tiếp :

- Có gặp ai hôn ?

- Không, chỉ một mình em ở nhà, má em sang nhà cô ba Quang coi cải lương, còn anh Hai thì rủ anh Hưng đi nhậu rồi . Em đành giữ nhà.

- Dài dòng quá . Rồi sao nữa ?

- Anh Lâm Khang đến cho em một con diều bằng giấy hoa đẹp hết ý, anh nói mua ở chợ thị trấn lận đó . Sau đó anh đưa em cái này nói em trao tận tay chị.

Nó móc trong túi quần ra một phong thư Trông thấy, Hải San muốn cốc vào đầu Cu Đen cho lúng hộp sọ quá.

Phong thư của người ta như vậy mà nở nào nó gấp tư, gấp sáu đến tàn tạ . Còn nữa, chỉ vì một con diều, mà nó sẵn sàng phục vụ Lâm Khang, quên mất một điều là nó là thằng bé sợ ma vô địch.

Cầm phong thư trong tay, cô tự hỏi, không biết Lâm Khang viết gì ở trong . Bỗng dưng cô bật cười vu vơ . Cu Đen nhìn sự tỷ lạ lùng, nó chẳng hiểu mô tê gì cả.

- Chị cười gì vậy Ốc Tiêu ?

- À... Ờ... mà nè đừng có mà hỏi linh tinh chuyện người lớn . Đen về đi, nhớ không có bẻm mép chuyện này cho ai hết ghen chưa. Lộn xộn là chị

xéo mũi em đó.

Hải San ngạc nhiên khi thấy ông Thái đang chậm bước vào nhà mình . Cô đứng sừng sững ngay cửa chính và cứ thế nhìn ông trân trối :

- Bệnh tình má con thế nào rồi Ốc Tiêu ?

Cô bàng hoàng, tưởng không tin ở đôi tai mình nữa . Cô không nghe lầm chứ ? Điều gì xui khiến ông đặt chân đến ngôi nhà gỗ nghèo nàn của má con cô và cất lên tiếng hỏi trầm ấm đến thế ? Lòng nghi ngờ và hoang mang trỗi dậy trong cô, khiến cho giọng nói cộc cằn khô lạnh bật thoát khỏi môi :

- Ông đến xem thử má tôi chết chưa chứ gì ?

Ông Thái không trả lời, nhưng gương mặt có vẻ như có một bóng tối muện phiền trùm phủ . Ông nhìn cô, nói chậm rãi :

- Con không mời ta vào nhà sao ?

Một cái nhún vai đầy ngạo đời, kèm theo chất giọng mỉa mai của Hải San :

- Tôi không tiếc một chỗ ngồi . Chỉ sợ không khí ở đây mù ảm mốc, đâu xứng với người giàu có bậc nhất như ông.

Lần thứ hai ông lại lắc nhẹ đầu im lặng . Hải San lách tránh người sang bên, để ông bước vào trong nhà . Ông đảo mắt hết chung quanh, dù thật là sạch sẽ ngăn nắp, nhưng vẫn không giấu được sự thiếu thốn nghèo khổ . Hải San cứ chăm chăm nhìn ông, sự thật cô không thể nào hiểu được vì sao ông đến đây.

Trong buồng chợt phát ra tiếng ho và tiếng nói mệt nhọc của người mẹ vắng ra :

- Ai đến nhà mình vậy con ? Cô ba Quang phải không ?

-...

- Con làm gì đó Ốc Tiêu ?

Hải San trả lời lúng túng:

- Không... Con không làm gì cả.

Lại một chuỗi ho dài nữa . Hải San nửa muốn chạy vào trong với mẹ, nhưng nửa đứng chôn chân tại chỗ . Sự có mặt của ông Thái đã làm cho cô thấy rối rắm . Vì thế cô cứ vùng vằng, khó liệu.

- Ta muốn vào thăm bà ấy . Con cho phép chứ Ốc Tiêu ?

Giọng Hải San cộc lốc :

- Không ! Hãy để má tôi sống như bao tháng năm qua bà từng sống . Việc ông đến đây chỉ làm má tôi thêm tủi phận, phiền lụy nhiều hơn chứ chẳng ích lợi gì . Ông về đi.

- Ta đến đây là chỉ muốn thăm mẹ con, ngoài ra ta...

Hải San ngắt lời :

- Tôi không cần nghe ông giải thích, bởi vì tôi chẳng hề quan tâm. Tôi không muốn má tôi biết ông có mặt ở đây. Hoàn toàn tôi không hề muốn.

- Khách đến nhà sao con không pha trà, rót nước mời vậy Ốc Tiêu ?

- Má...

Hải San bước nhanh đến đỡ mẹ, đặt ngồi vào chiếc ghế mây, giọng cô lo lắng :

- Má còn yếu, ra đây làm gì ?

Bà khoát tay từ chối nói :

- Má không sao đâu. Hãy để má nói chuyện với ông ấy một chút.

- Má...

- Đừng cãi lời má.

Hải San mím môi nuốt nghẹn, lặng lẽ lánh đi. Ngôi nhà trở về trạng thái yên lặng đầy nặng nề . Áng chừng hồi lâu, ông Thái mới bật lên tiếng nói :

- Tôi đến thăm mình đây Mây.

Bao lâu rồi nhỉ bà mới nghe có người gọi lại tên mình, cái tên thời con gái đầy hiền ngoan, ngu khờ, dại dột . Dù trái tim nhức nhối đến thảm hại, nhưng bà vẫn giữ một gương mặt bình thản nói :

- Hai mươi năm rồi, vậy mà ông vẫn không già đi mấy, thật không khác với trí tưởng tượng của tôi.

Chất giọng vẫn hết sức dịu dàng, từ bi ấy làm ông Thái như bị xốc . Tại sao không một lời hằn học, giận dữ hay ít nhất cũng là cái nhìn khinh khi dành cho ông ? Có lẽ nó khiến cho ông nhẹ lòng hơn. Đẳng này bà vẫn từ tốn, vẫn bình thản , như tưởng trong suốt bao năm dài, giữa ông và bà không hề xảy ra chuyện gì . Chính vì thế mà ông thấy mình có tội nhiều hơn và cả sự nhục nhã cũng đè nặng lương tâm ông.

Ông bước đến nắm tay bà, bàn tay gầy guộc xanh xao, giọng ông xúc động

:

- Tôi vừa hay mình bị bệnh sáng nay...

Muốn nói thêm một câu gì đó nữa, nhưng rồi ông Thái im bật, bởi vì ông biết tìm ở đâu ra được ngôn ngữ nào, gởi trọn trúng những hỗn độn như tư giãng trong suy nghĩ của ông. Thật chẳng dễ dàng chút nào . Ấng lạng hồi lâu rồi ông cũng nói tiếp thêm được một câu, trọn nghĩa thật sự với giềng mỗi câu chuyện mà ông muốn đề cập đến :

- Bao năm qua tôi đã không phải với mình . Có lẽ mình hận tôi lắm phải không Mây ?

Giọng bà vẫn đều đều không vui, không buồn :

- Hận à ? Để được gì ? Tất cả những ký ức xưa tôi đã quên bỏ sau lưng mình . Khi vừa bước chân ra khỏi cổng ngôi biệt thự đó, tôi đã không còn nhớ gì nữa.

Bà chấm dứt câu nói và dùng đũa rót nước vào chiếc tách rồi đẩy về phía ông :

- Mời ông uống nước trà con Ốc Tiêu vừa châm khi nãy đấy.

Ông Thái như chết lặng người, trước những lời xưng hô cố tình phân rạch rồi kia. Bà đã xem ông bình thường giống như một người khách không hơn, không kém, và ông nghe lồng ngực mình cứ nhói buốt . Cổ nuốt cơn nghẹn chạy ngược xuống lồng ngực, giọng ông thật khiên cưỡng:

- Mây ! Tôi không dám xin mình tha thứ cho tôi, bởi tôi không đáng được như thế . Tôi chỉ xin mình cho phép tôi được thường xuyên đến đây, để thăm nom mình và con gái . Bởi vì dù sao chẳng nữa thì chúng ta vẫn còn có chung một đứa con.

- Ông đâu thiếu thốn đường con cái để đi nhặt nhạnh lại thứ mà lúc xưa ông cố ý quăng bỏ.

Chất giọng ấy nếu là người ngoại cuộc, sẽ cho là hờ hững nói cho qua chuyện . Nhưng khi đã thực sự là người ở trong cuộc, mới cảm nhận đầy đủ hết độ nồng cay, lẫn cả chua chát của nó . Ông Thái thở hắt, uể oải cất lên chất giọng nửa tự trách bản thân mình, nửa như là sự bi hận của một kẻ nào đó :

- Tôi đã phụ rẫy mình suốt bao nhiêu năm qua, mà không ngờ rằng cũng

ngần ấy năm tôi đã bị người khác lừa dối, một sự gian trá được bọc bằng vải nhung êm ái . Thật quả là ê chề, mà không biết còn có nỗi ê chề nào hơn thế.

Lời than van của ông, vẫn không đủ để cho bà có được chút cảm giác xúc động nào, bởi vì cái thời dễ dãi, cả tin ấy đã qua lâu rồi . Mây của bây giờ đã là người đàn bà trung niên trầm tĩnh :

- Ông nói với tôi phỏng có ích gì ? Đã từ lâu tôi không còn có bốn phận phải quan tâm hay để ý gì đến đời sống của ông.

- Tôi xin mình . Mình hãy để cho tôi được tự sửa chữa sai lầm với mẹ con mình . Đó sẽ là sự thanh thản còn lại trong tuổi về già của tôi.

- Tôi không nghĩ rằng Ốc Tiêu dễ dàng chấp nhận sự có mặt của ông. Đừng nên ảo tưởng như thế ông Thái . Nếu ông đã nghĩ đến mẹ con tôi thì sự an ủi lớn nhất là tôi muốn ông hãy đừng làm phiền đến mẹ con tôi.

- Mây...

Bà lặng thinh, đứng lên quờ quạng đi về phía buồng . Bà đã kết thúc câu chuyện bằng sự mềm mỏng nhưng dứt khoát . Chỉ còn lại mình ông với dáng ngồi câm sững đến cô độc . Ông hiểu sự ăn năn của ông đã muộn màng . Và nếu như buổi chiều hôm qua, ông không tình cờ khám phá ra được một bí mật mà bà Kim Lan đã giấu kín ông, thì hỏi ông có được sự ân hận về lầm lỗi mà ông gây ra với đứa con gái ruột của mình chưa . Chắc là chưa và có thể là cuối đời nhắm mắt ông cũng không hề biết, mình đã bị bà Kim Lan dối lừa . Thật mỉa mai thay...

Vâng, buổi chiều hôm qua.

Quốc Việt té xe đến hôn mê, khi vừa xong một cuộc nhậu cùng bạn bè, rồi ra về trong tình trạng say khướt , đã được đưa vào bệnh viện đa khoa tỉnh . Khi ông cùng bà Kim Lan và Kim Sa hay tin đã vội vã vào thăm, mới biết con trai ông đã mất rất nhiều máu, nếu không kịp tiếp máu vào, thì sự nguy kịch dẫn đến tử vong là không thể tránh khỏi . Nhưng khi bệnh viện đưa Quốc Việt vào phòng xét nghiệm máu, thì loại máu cùng với Quốc Việt đã hết trước đó một ngày . Ông Thái và bà Kim Lan không đủ sức khoẻ để cho máu, chỉ có Kim Sa là làm được điều đó . Và rồi ông đã thật sự bàng hoàng đến lặng người, trước một kết quả mà bệnh viện đưa ra, khi thử máu của

Kim Sa.

Quốc Việt có loại máu BH+

Kim Sa có loại máu ORH+

Hai loại máu không trùng hợp nhau.

Như vậy là bà Kim Lan đã lừa dối ông, đưa con trai mang tên Hồ Khắc Quốc Việt ấy, đa rành rành không phải là máu mủ của ông, mà đưa con trai từ bấy lâu nay ông cưng chiều hãnh diện ấy, nó là kết quả của cuộc tình nào đó trước khi bà Kim Lan về làm vợ Ông.

Không còn có nỗi đau khổ nào chất đầy châm biếm như ông đang mắc phải . Đau khổ đến mức ông chỉ đưa mắt nhìn bà Kim Lan, bằng cái nhìn vô cảm, không nguyên rủa, không bi ai... Rồi chậm rãi ông lê từng bước nặng nề rời khỏi bệnh viện.

Suốt một đêm dài, ông ngồi lặng lẽ một mình trong phòng . Lần đầu tiên sau bao năm ông phụ rẫy người vợ hiền, ông lại bỗng nhớ về bà mãnh liệt lẫn nhục nhã, đớn đau . Rồi ông tự nguyên rủa mình : "Trời ơi, nếu không có cái điều đột biến này, có lẽ ông mãi mãi bị ru ngủ trong sự dối trá lọc lừa do bà Kim Lan mang lại... " Bao năm nay ông chăm chút, chăm sóc cho hạt giống của kẻ khác, trong khi hạt giống của chính ông thì sống trong cơ cực đói nghèo vì sự phế bỏ của ông . Ông thành người tàn nhẫn vô tâm. Ông thương yêu con của người khác, trong khi nếm ruột của ông thì ông lại tàn tệ bất công.

Còn nữa . Mây đó, nếu không vì sự phũ phàng xem thường nơi ông, thì Mây đâu có đến nỗi rời bỏ ông mà đi, dẫu rằng Mây yêu ông, nhưng vì sự tự trọng, vì sự cam phận, mà Mây đã ôm con ra đi. Mây nhìn mọi chuyện bất công, xảy ra đến cho chính bản thân mình bằng một nỗi đau lặng câm.

Bây giờ thì xui khiến sao, định mệnh lại đẩy đưa ông nghịch cảnh này, thời điểm của luật trả vay, công bằng và sòng phẳng.

Đứng dậy, ông lầm lũi rời khỏi nhà trong trạng thái bất lực, thừa thãi . Hình như sự ăn năn về lầm lỗi của ông, giờ đây đã hoàn toàn trở thành vô nghĩa .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 16

Ngay chiều hôm ấy Lâm Khang đi tìm Hải San, không khó khăn gì để không thấy được cái dáng ngồi cô đơn rữ buồn của cô dưới gốc cây dương già bên bãi biển . Anh cất tiếng nói khi đã đến sát bên cô :

- Đến nhà tìm không thấy . Anh biết là em đang ở ngoài này.

Giọng Hải San hững hờ :

- Có chuyện gì không ? Chưa về Sài Gòn sao ?

- Anh mới vừa ra đến.

Hải San tròn mắt :

- Sao ? Sáng hôm qua vẫn còn thấy ông ở ngoài này mà ?

- À thì... trưa đã đi và chiều nay thì lại ra tới đây.

- À, thì ra thế.

- Em không hỏi anh sao ra đây lại mau như vậy à ?

- Sao lại trở ra nhanh thế ?

- Vì anh nhớ em.

Hải San vẫn hướng đôi mắt đẹp hoang dại về phía xa trước mặt, ở ngoài ấy có một cánh buồm trắng cô đơn giữa mênh mông trời nước.

- Nếu tôi bảo rằng tôi cũng nhớ ông, ông có tin không ?

Lâm Khang lặng người nhìn cô trân trối . Cách trả lời của cô làm anh thấy nhói tim. Anh không biết diễn đạt sao cho đúng nghĩa với suy nghĩ mà mình đang có, cách cô nói chuyện không giống với những người con gái mà anh từng gặp , lời nói như ẩn chứa sự thành thật đến khinh bạc, vẫn biết con người cô là thế đó, vậy mà anh vẫn như vị chi phối vì cô.

Không chờ Lâm Khang lên tiếng trả lời . Hải San nói tiếp suy nghĩ của mình :

- Tôi nhớ đến ông, có lẽ vì là người đàn ông duy nhất luôn có mặt bên cạnh tôi, những khi tôi cảm thấy chông chênh, hụt hẫng và yếu mềm.

Lâm Khang nhìn Hải San bằng đôi mắt lo âu:

- Độ này em xuống sắc nhiều quá.

Hải San thả rời câu nói :

- Phải nói là rất tồi tệ.
- Tình trạng sức khỏe mẹ em ra sao ?
- Không có dấu hiệu tốt.
- Em có nghĩ gì về sự bất ổn của bác Thái ?

Giọng Hải San trở về trạng thái nặng nề :

- Tại sao tôi phải quan tâm chứ ?

Lâm Khang hiểu sự thất thường của cô, nhưng anh vẫn không hề thay đổi đề tài mà vẫn đều đều giọng nói :

- Bác Thái bị sốc quá nặng khi biết được Quốc Việt không phải là giọt máu của bác ấy . Em có biết là đảng ấy bây giờ lúc nào cũng có khác gì bãi chiến trường hoang tàn, sau cuộc chiến vẫn còn tanh nồng mùi thuốc súng . Bác Thái thì suốt ngày giam người lặng lẽ trong phòng, dì Lan thì cáu gắt, quạu quọ, Quốc Việt vẫn còn trong tình trạng nguy kịch dù đã được tiếp máu . Kim Sa thì ủ rũ, lặng câm, chỉ có khóc và khóc.

Giọng Hải San gọn lỏn :

- Tốt !

Lâm Khang hỏi ngờ vực :

- Em nói sao ? Tốt ư ?

Một nụ cười nửa miệng hiện lên môi cô :

- Tôi luôn luôn tự nhủ với lòng rằng phải trả thù, gọi là trả lễ lại những gì mà họ đã từng đối xử với mẹ con tôi. Nhưng nay thì ông trời đã giúp tôi làm việc đó . Thật là hay.
- Em đừng quên, lòng hận thù dễ dàng biến con người thành lạnh lùng và tàn nhẫn.
- Nếu ông đến đây để thuyết giáo cho tôi nghe về đạo lý làm người thì ông đã thất bại rồi.
- Anh không phải là nhà tâm lý học để điều nghiên tâm trạng con người . Anh chỉ là kẻ ngoại cuộc, nhưng anh cũng đâu là kẻ xa lạ trong quan hệ thân thiện giữa cha anh và bác Thái.
- Vậy ông muốn gì ở tôi ?
- Anh không có quyền đó . Anh chỉ muốn đến đây để khuyên em hãy đoạn

tuyệt với quá khứ, mọi chuyện nên coi chừng nên gút . Bác Thái thật sự bị xốc vì chuyện dối lừa của bà Kim Lan. Không có tòa án nào bằng tòa án của lương tâm. Bấy nhiêu đó cũng đủ cho bác Thái hối hận và ăn năn rồi.

- Dễ dàng vậy ư ? Hai mươi năm trời đằng đằng, chỉ cần một vài ngày mang gương mặt thảm não là cũng đủ để tha thứ ư ?

- Em dù sao vẫn là con bác Thái, em vẫn mang trong người họ Hồ Khắc mà.

Như không chịu nổi lý luận dông dài ở Lâm Khang, Hải San bắt đầu muốn nổi khùng :

- Ông có thôi nói tốt về những người ấy được không ? Hãy nhớ tôi là nạn nhân chứ có phải ông đâu.

- Em đừng nên cực đoan.

Hải San cướp lời anh, cô đã thực sự nổi khùng và nói lớn tiếng:

- Đủ rồi . Ông biết cái quái gì mà phê phán tôi chứ ? Ông là con nhà quyền quý, cao sang, là đại công tử sống giữa sự nâng niu thương yêu của cha mẹ gia đình . Ông hiểu biết quái gì về cảm nhận của tôi chứ . Ông thấu suốt quái gì về đau khổ mà tôi từng gánh chịu chứ . Và ông có rành rẽ được hết những bất công đổ trút lên đầu tôi không. Tôi tội tình gì mà khi còn trong bụng mẹ đã chịu mọi lời chì chiết nặng nề của dòng họ Hồ Khắc ? Công việc làm ăn xuống dốc, tiêu hao tiền bạc, người con gái út của họ bệnh chết, người con trai thứ cũng qua đời khi chưa tròn tuổi hai mươi... Tất cả đều đổ trút xuống đầu tôi vì họ cho tôi là khắc tinh và má tôi cũng bị đối xử lạnh vì đã mang thai tôi. Khi má tôi sinh tôi ra còn đỏ hỏn, ông ấy đã tự ý đưa về tiếp một người đàn bà nữa, buộc má tôi phải gọi là chị em cùng hầu chung một chồng . Và đến khi mọi chuyện bê bối trong gia đình đã lắng xuống, công việc làm ăn lại tiếp tục trôi chảy, họ lại cho rằng đó là do người vợ kế mang được một cái thai quý, là cứu tinh của dòng họ, dù rằng đã đẻ non chỉ hơn bảy tháng tuổi . Trong khi má con tôi sống với sự hắt hủi, tủi nhục thì mẹ con bà Kim Lan lại được sự chăm sóc thương yêu của mọi người trong gia đình . Và cuối cùng họ đã nhẫn tâm tống khứ má con tôi ra khỏi ngôi biệt thự đó, với một lý do đặt để nào đó . Ông có biết lúc đó tôi bao nhiêu tuổi không, vừa tròn đúng một tuổi . Trong ngần ấy năm có cha

mà có khác gì mồ côi, tôi đã phải lăn lóc bươn chải giữa cuộc sống đầy khó khăn để mà tồn tại với cuộc đời . Tôi nói cho ông được rõ, ông chưa qua cái cửa ải của mặc cảm, tủi phận, đắng cay, chua chát thì ông chưa đáng tôn vinh là người từng trải để mà khuyên nhủ được tôi đâu. Đừng mong có thể thay đổi được suy nghĩ trong đầu của tôi.

Hải San nói một tràng dài trong sự giận dữ xúc động và khi nói xong thì mặt cô tái xám đến nỗi nùng . Đây là lần đầu tiên trong đời, cô đã buông thốt ra hết những uất ức đè nặng trong lòng cô bao năm nay, trước mặt một người con trai.

Cô thấy mình thật nặng nề, với cái cảm giác trơ khắt, khi đã phô bày cho Lâm Khang thấy được mặt trái trong trái tim đầy thương tích của mình . Cô thật đáng nguyên rủa, sao lại đổ trút tâm sự vào Lâm Khang chứ ? Chẳng hay ho gì khi thấy ánh mắt thương hại bất kỳ ai, đổ dồn vào mặt mình.

Nghiêng đầu nhìn sang Lâm Khang, cô thấy Lâm Khang cũng đang nhìn mình . Bốn mắt nhìn nhau. Cái nhìn của Lâm Khang vẫn đăm thắm chân tình . Như không chịu nổi cái nhìn đó , Hải San nói giọng không hài lòng :

- Ông đang thương hại tôi đấy à ?

Đôi mắt vẫn không chịu rời khỏi gương mặt Hải San, Lâm Khang trầm giọng :

- Không đâu, thương hại một người con gái giàu tính tự ái như em, quả thật anh đâu có dại dột đến thế . Thật tâm anh mong một ngày nào đó, em sẽ đón nhận ở cuộc đời nguồn sống vui và quên lãng được mọi chuyện không hay trong quá khứ cũng như hiện tại.

Cô nhìn anh đau đầu :

- Tôi có thể tin được những lời nói của ông không Lâm Khang ?

- Tin hay không đó là quyền nơi em, nhưng tội lệ gì anh phải dối trá.

- Vậy thì tội lệ gì ông phải thành thật với tôi kia chứ ?

- Vì anh yêu em !

Hải San nghe thấy mình đang thớ hắt . Cô thực sự bị động trước lời thú nhận của anh. Cô biết đó không phải là câu nói đùa, nhưng cô không muốn chấp nhận tình cảm này, vì khoảng cách để đến được với nhau là cả một cách biệt to lớn và đầy những bất trắc đang chờ đón.

Bằng một giọng ráo hoảnh để giấu che tâm trạng thật của mình, cô nói :

- Ông đùa không phải lúc.

Lâm Khang nắm lấy đôi vai Hải San, xoay người cô lại đối diện với mình, gương mặt anh như gần kề sát gương mặt cô, cô không trốn tránh được cái nhìn sâu lắng của anh và đành chịu đựng cái nhìn đó bằng sự bối rối khôn tả :

- Ông làm gì thế ?

Ánh mắt anh vẫn như có một lực hút, làm cô trở nên mềm yếu con tim mình quá . Giọng Lâm Khang thật trầm, như nói vừa đủ cho cô nghe mà thôi, dù rằng không gian chỉ có hai người :

- Nhìn vào mắt anh nè Hải San !

Tim cô đập mạnh, lần đầu tiên anh gọi đúng tên cô và cô nhìn anh chăm chú để nghe anh nói :

- Anh chưa bao giờ gặp một người con gái nào có cá tính như em, dễ cáu giận, lầm lì, cộc tính, khinh mạn, vậy mà chẳng hiểu sao anh luôn bị hình ảnh em chế ngự trong nỗi nhớ, nhưng anh vẫn tự lừa dối mình, rằng đó không phải là tình yêu, đó chỉ là ngộ nhận nhất thời rồi sẽ qua Nhưng đâu phải thế, không được thấy mặt em lòng anh lại bồn chồn, bất an và anh lại tìm cách nhìn em cho đỡ nhớ . Còn em thì cứ luôn băng lạnh, cố tình đẩy trượt anh ra xa em, em có biết là anh bị tổn thương không. Anh là con trai anh cũng có tự ái chứ, vì thế anh nhất quyết là sẽ không gặp mặt em nữa...

Hải San cúi mặt xuống thì thào :

- Tôi... xin lỗi.

Anh nâng gương mặt cô lên trong đôi tay mình và cứ thế, nhìn cô âu yếm rồi tiếp tục câu nói còn đang dở dang của mình :

- Em biết không Hải San ? Anh giữ được lời hứa chỉ được có hai ngày, sang ngày thứ ba thì cơn nhớ em cứ sôi trong tim và anh lại đến nhà trọ học để tìm gặp em, nhưng chỉ gặp được cô bạn của em, được cô ấy cho hay em đã về quê Thế là anh có mặt ở đây, là vì anh nhớ em, rất nhớ...

- Lâm Khang...

Ngón tay trở Lâm Khang đưa lên chặn ngang môi Hải San :

- Hãy để anh nói hết một lần đi Hải San, xin đừng chặn lời anh. Lúc em đến

nhà bác Thái để nói chuyện về đất đai giấy tờ . Khi nghe em bật thốt ra tên thật mình là Hải San, em có biết lúc đo trái tim anh như muốn nhảy xổ khỏi lồng ngực không, anh đã nhận ra em là cô bé của ngày xưa, cô bé Hải San dễ thương mau nước mắt của anh. Hắn ta đang ở trước mặt em đây Hải San, cái thằng nhóc con hay chọc ghẹo em đến phát khóc là anh đây Hải San.

Anh cầm tay Hải San đặt lên vết sẹo nhỏ nằm trọt trên trán, đã bị tóc che phủ khuất của mình, giọng anh đầy bồi hồi :

- Kỷ niệm một lần trèo cây hái quả cho em đây Hải San, nhớ không ?

Hải San nghe giọng mình nhẹ như gió :

- Nhớ... Em nhớ rồi... Ôi... anh Tí...

Cô ngã vào lồng ngực anh và lẩm bẫm gọi anh bằng cái tên tuổi thơ xưa. Cọ cọ chiếc cằm vào mái tóc đen mượt của cô, anh nói thật nhẹ, thật nhỏ và cũng thật nồng nàn :

- Đừng nên lạnh nhạt với anh nữa nghen Hải San.

Cô gật đầu.

- Hãy nhớ một điều là anh yêu em.

Cô lại gật đầu . Bây giờ thì cô tin chắc rằng những âu lo cho tình yêu mà cô dành cho anh, sẽ không còn chút giá trị nào với cô nữa rồi, không có niềm vui nào to tát hơn là niềm vui cô đã tìm lại được, người bạn ấu thơ thân thiết của mình và người đó đang ôm cô trong vòng tay và nói yêu cô một cách chân thành.

- Hứa với anh là từ giờ về sau này, mọi buồn vui, âu lo, bất trắc em sẽ cho anh cùng san sẻ, chia nhận với em chứ Hải San.

Thêm một cái gật đầu thứ ba của cô, nhưng lần này thì cô cười, nụ cười làm gương mặt cô thêm quyến rũ hơn lên. Lâm Khang đọc được trong mắt cô, lấp lánh một tình cảm nhiệt nồng lẫn tin cậy . Anh đặt lên đôi môi đẹp xinh củ cô một nụ hôn trang trọng và yêu thương .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 17

Lâm Khang mở cổng đi vào nhà, anh hơi ngạc nhiên khi thấy dáng ngồi bất động của Kim Sa trong lòng ghế salon. Trên bàn, chai rượu đã vơi mất phân nửa và cái cốc đang sóng sánh thứ nước màu hồng nhạt, chao chao trên tay Kim Sa.

Lâm Khang lên tiếng hỏi :

- Sao em ngồi đây uống rượu thế này ?

Kim Sa cười nhẹ, cất giọng lạnh lùng :

- Anh lại vừa đi đến nhà cô ta về đó phải không ?

Không trả lời câu Kim Sa hỏi, Lâm Khang vẫn từ tốn với cô :

- Mọi chuyện đều có hướng giải quyết, rượu không giúp ích gì cho em đâu.

Vừa nói xong, anh định đưa tay với lấy cốc rượu trên tay Kim Sa, nhưng Kim Sa đã nhanh chóng giật nhanh tay về cái lồng ngực mình, đôi mắt cô quắc lên xoáy vào gương mặt anh, nói cộc lốc :

- Mặc em, không cần anh quan tâm.

Lâm Khang ngồi xuống bên cô, giọng ân cần :

- Em là một cô gái khuê các, vọng tộc, em hãy nên giữ cho mình cái dáng vẻ thanh cao, quý phái . Mấy thứ này không phải để dành cho em. Em biết không Kim Sa ?

Anh giật mạnh cốc rượu trên tay Kim Sa và hất đổ nó vào góc phòng, rồi tiếp tục nói :

- Quốc Việt còn nằm trong bệnh viện . Dì Lan thì túc trực ở đây để chăm sóc . Bác Thái vẫn chưa lấy lại sự thăng bằng với những điều xảy ra . Anh nghĩ em nên để tâm an ủi, quan tâm tới những người thân của mình . Hơn là ngồi đây uống rượu . Mọi chuyện đang rối bời rồi , em đừng tự đày đọa bản thân em vào rối rắm thêm lên...

Kim Sa lắc đầu giọng nhừa nhựa :

- Anh đừng khuyên em nữa . Em thật sự muốn say để đừng phải đối diện với thực tại mà mẹ con em đang va vào . Anh tưởng em là ai đây ? Em còn

đủ can đảm đến trước mặt cha em để xin tội cho mẹ em ư ?

Lâm Khang khuyến khích :

- Em chưa làm thì sao lại quá bi quan. Thử một lần đi, dù gì thì em vẫn là con gái của bác Thái mà.

Kim Sa cất giọng chán chường :

- Nhìn mặt em mà ba còn không muốn nhớ nữa là, nói chi đến chuyện nhắc nhở đến mẹ em.

Bất giác Kim Sa bật khóc rưng rức . Tiếng cô như nghèn nghẹn :

- Mấy tháng nay em không làm việc gì cho ra hồn cả, em buồn quá sức rồi Lâm Khang ơi. Em không dám hình dung ra một sự đổ vỡ sẽ về trong ngôi nhà này . Thực sự là em không có can đảm một chút nào . Em rất sợ, em rất sợ.

Kim Sa chỉ nói đến bấy nhiêu thôi, rồi như không kiềm được xúc động, cô đổ nhào vào lòng anh, ngã đầu vào vai anh và khóc lớn . Lâm Khang ngồi im, không lên tiếng, một hồi lâu như chừng tiếng khóc Kim Sa đã dịu, anh mới đẩy nhẹ Kim Sa ra, bàn tay vỗ nhẹ vào vai cô ra vẻ vỗ về, cất giọng huynh trưởng :

- Thôi nào, nín đi Kim Sa, đừng sầu bi quá, từ từ rồi sẽ ổn.

Anh rút khăn tay tung túi áo ra, chậm nước mắt cho Kim Sa, cô vẫn chưa thôi thút thít :

- Em buồn và cô đơn lắm, anh đừng bỏ em nhen, em rất cần đến anh.

Giọng Lâm Khang trìu mến :

- Em bao giờ cũng là cô bạn dễ thương, dễ mến của anh kia mà.

Kim Sa gượng cười nói khẽ khàng :

- Cám ơn anh, Lâm Khang.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 18

Ông Thái ngồi trầm ngâm và bất động, duy chỉ có bàn tay lâu lâu là đưa dục tẩu lên môi hút thuốc . Ông vừa mới ở nhà Hải San về, lần này cũng như bao lần trước . Nó không đuổi ông, nhưng cũng không hề tỏ ra một dấu hiệu thân thiện hay cáu giận . Nó rất bình thản, bình thản đến độ chẳng buồn nhìn góc mặt ông dù chỉ thoáng qua, nó xem như không hề có sự hiện diện của ông. Thật là đau lòng làm sao.

Bên ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa vang lên, ông làm thinh không lên tiếng mời vào . Cánh cửa hé mở, bà Kim Lan nhẹ nhàng bước đến bên ông, giọng nhẹ nhàng :

- Ông không được khỏe, tôi pha cho ông ly trà sâm uống đây.

Bà Kim Lan đặt ly trà lên bàn ngay trước mặt ông, ông vẫn lạnh lùng không buồn lên tiếng . Ắng lạng hồi lâu, xem chừng chịu sự nặng nề trong phòng không được nữa, bà Kim Lan lại lên tiếng nói :

- Ông nói gì với tôi đi chứ ông Thái.

Hai hàng lông mày ông chau lại, nhưng ông vẫn tiếp tục lạng cam . Bà Kim Lan cố kìm cơn tức nghẹn đang muốn trào dâng lên khỏi lồng ngực :

- Ông không nghe tôi nói gì sao ?

Môi ông vẫn không hề mấp máy . Lần này thì bà Kim Lan không đè nén được nữa . Giọng bà lớn tiếng đầy giận dữ :

- Ông có thể hỏi tội tôi, có thể mắng nhiếc tôi, có thể làm gì tùy thích, để thỏa mãn được cơn ghét giận về lỗi lầm của tôi. Thà như thế tôi còn dễ chịu hơn là ông cứ lạng thinh như quên mất sự hiện diện tôi trong ngôi nhà này.

Ông Thái nhìn bà Kim Lan giọng nặng trĩu :

- Bà còn đòi hỏi ở tôi điều gì đây ? Lý nào bao nhiêu năm nay, bà vẫn chưa toại nguyện với những gì mà bà đã cố tình làm ?

- Vậy thì ông hãy trút giận vào tôi đi. Tôi muốn thế, hơn là sự im lìm của ông. Tôi không chịu nôi cái án treo lơ lửng như thế.

Ông Thái nghiêng răng kèn kẹt, gương mặt ông đánh lại lạnh lùng :

- Tốt hơn hết là bà hãy tránh xa tôi ra, trước khi tôi kịp nổi giận . Đồ đàn bà đê tiện gian xảo, ích kỷ !

- Còn lời châu ngọc nào nữa không ? Ông cứ việc nhả hết ra đi.

- Với loại người quen sống bằng sự dối trá như bà, tôi nói nhiều cũng không làm bà áy náy hoặc xấu hổ đâu. Hận hay hông là bao nhiêu năm qua, tôi quá ấu trĩ trước lời đường mật của bà, nên con mình thì lại bỏ rơi, đi chắt chiu từng yêu thương, lo lắng cho nóm ruột của một tên phải gió nào đó . Chỉ có cái đó, thằng tôi này là cầm nhầm cái đạo lý không giống ai đó mà thôi.

- Ngày xưa ông từng bảo dù tôi có ra sao, thì ông cũng không bao giờ...

Mặt ông trợn trừng, giọng giận dữ :

- Nhưng tôi có xúi biếu bà lọc lừa dối gian bao giờ, phải chăng vì tôi ưu ái cho bà quá nhiều đặc ân, nên bà đã trả lễ tôi bằng cách này ư ? Trời ơi tại sao tôi ngu muội đến độ đưa nhỏ sanh non mà vẫn hồng hào khỏe mạnh, chứ không ốm yếu . Sao tôi không nhận thấy điều đó chứ ? Không phải chỉ riêng tôi mà hà đã lừa dối cả một họ tộc Hồ Khắc này.

- Tôi xin nhận lỗi là đã không thật thà với ông, nhưng hoàn cảnh lúc ấy của tôi, quả là khó lòng nói rõ sự thật . Và để trả đền lại sự không công bằng cho ông, tôi đã hết lòng làm vợ Ông, hết lòng chăm chút cho cái gia đình này, hết lòng vun vén vun bồi để gia sản dòng họ Hồ Khắc ngày một nhiều lên thêm. Nếu ông thấu đáo hơn chắc chắn ông sẽ thấy thiện chí của tôi. Đó cũng là hành động chuộc lỗi của tôi.

Ông Thái như không còn nói nữa mà là hét thì đúng hơn, giọng ông vang vang cả một không gian rộng :

- Nguy biện, xảo ngôn, đến giờ phút này mà bà vẫn còn có thể nghĩ tôi là tên đàn ông ngu ngốc nữa ư ? Bà thật là vô liêm sỉ . Nhưng tôi báo cho bà biết, cái gia sản họ tộc này bà đừng hy vọng sẽ có tên thằng Quốc Việt dự phần vào.

Mặt bà Kim Lan tái ngắt :

- Ông không thể bắt công đến vậy.

- Sao gọi là bắt công. Hai mươi năm hơn nó đã được hưởng quá nhiều ưu đãi rồi . So với những đứa con hoang khác, nó đã có quá nhiều phần phước

. Từ giờ trở đi tôi không đóng vai thân phụ nữa đâu. Bà hãy liệu lo tương lai cho đứa con riêng của bà đi.

- Thăng Quốc Việt nó vẫn mang họ của ông. Từ nhỏ đến lớn nó vẫn xem ông là cha, nó không hề biết thân phận của nó.

- Đừng biện minh gì nữa . Tôi không muốn phải nhồi nhét vào lỗ tai những từ rác rưởi của bà.

- Nó không hề có lỗi.

- Vậy tôi có lỗi sao ?

- Tôi mới có lỗi . Ông đừng nên đối xử bất công với nó, tôi xin ông.

- Lỗi của bà, thì bà hãy ra sức mà dọn dẹp lại những gì bà đã bày ra. Nhưng hãy nhớ, từ bây giờ bà không được phép sờ sẫm vào tiền bạc trong nhà này . Tôi sẽ xem xét lại toàn bộ chi tiêu của gia đình . Thật là xấu hổ và hối hận làm sao, với danh phận một Hồ Khắc Thái mà để cho loại đàn bà quý quyết như bà bấy nhiêu năm xỏ mũi.

- Ông thật là độc ác, vô lương tâm.

Đôi mắt ông Thái như hắt lên những tia máu đỏ :

- Nếu bà muốn yên thân, yên phận thì im mồm, im miệng, tôi sẽ để bà tồn tại trong ngôi nhà này . Còn ngược lại...

- Ý ông muốn gì ?

- Ngược lại tôi sẽ tống cổ bà ra khỏi nhà này, mà không bao giờ biết ân hận là gì.

Tiếng nói bà Kim Lan như rít qua kẽ răng :

- Tôi không cho phép ông làm vậy . Con Mây nó quá sĩ diện, lần tự ái mới chịu ra khỏi nhà này, chứ còn tôi thì không dễ đâu, vì tôi không ngu ngốc như nó . Ông đừng hòng...

- Hừm...

Tiếng la lói chói của bà, làm Kim Sa và Lâm Khang đang ở ngoài phòng khách phải chạy vào, vì tưởng xảy ra chuyện gì . Hai người sững lại ngơ ngác, khi nhìn thấy bà Kim Lan mặt đầm đìa nước mắt, ngồi trên ghế thờ đốc, còn ông Thái thì mặt hầm hầm đỏ gấc, ra vẻ rất giận dữ.

Nhìn thấy Kim Sa và Lâm Khang, bà Kim Lan tiếp tục lớn tiếng :

- Hai mươi năm chung sống biết bao nhiêu tình nghĩa, bây giờ các con xem

đó, ông trở chứng muốn quay về với vợ cũ, rồi đòi tống cổ mẹ con mình ra khỏi nhà . Người gì mà ăn ở bạc tình, bạc nghĩa quá thế.

Kim Sa đến ngồi xuống bên bà Kim Lan, cất giọng nhỏ nhẹ :

- Mẹ đừng lớn tiếng quá, người làm họ nghe được kỳ lắm.

Không ngờ ông Thái nạt ngang :

- Cứ để cho họ nghe, giờ phút này còn gì mà giấu giếm . Thật là đẹp mặt làm sao. Đồ gian xảo, tham lam, đồ súc vật.

Tiếp theo câu bà nói, là cái gạt tàn thuốc lá bay thẳng vào đầu bà Kim Lan, rất may kịp nhìn thấy, bà nghiêng đầu né tránh, cái gạt tàn dội vào tấm kính cửa sổ và một âm thanh đáng xoảng vỡ vụn không gian.

Lâm Khang ôm lấy tay ông Thái níu lại, trước khi ông kịp chụp lấy chiếc gạt đang dựng sát thành ghế.

- Bác Thái, cháu xin bác bớt nóng, chuyện gì đều có hướng giải quyết cả.

Ông Thái vịn người nhưng vẫn không rút rời được bàn tay nắm cứng của Lâm Khang :

- Cháu đừng can ngăn, ta cần cho bà này một bài học mới được.

Kim Sa mặt tái mét run rẩy nói với mẹ :

- Con cũng xin mẹ đừng cãi vã nữa, cha đang nóng giận, mẹ cũng thấy mà.

Lâm Khang tiếp lời Kim Sa :

- Em kéo bác gái về phòng đi, đừng đứng đây nữa.

- Mẹ không đi, ông muốn đánh thì mẹ sẽ ở lại cho ông đánh, bất quá chết là cùng . Thật là loại người vũ phu.

- Mẹ Oi , nhìn cha một chút đi, con van xin mẹ mà.

Vừa van nài, Kim Sa vừa ôm ngang eo lưng của bà Kim Lan, kéo rời khỏi phòng trong tiếng la đầy tức giận từ cửa miệng bà Kim Lan thoát ra.

Dù ông Thái ngồi xuống ghế, Lâm Khang cất giọng lễ phép và từ tốn :

- Bác uống một cốc trà cho bình thân lại nhé, cháu sẽ đi pha.

Bây giờ thì giọng ông Thái lại đầy mệt mỏi :

- Cháu nên rót cho ta một cốc rượu thì hay hơn.

- Thưa bác vâng ạ !

Đón lấy cốc rượu từ tay Lâm Khang, ông Thái hớp liền một ngụm lớn . Chất men cay nồng thấm len qua đầu lưỡi, khiến ông nghe đôi phần dễ

chịu.

Hít một hơi không khí vào sâu buồng phổi, rồi ông thở hắt ra một cái rõ mạnh, ông lại cất lên tiếng nói trầm buồn đìu hiu :

- Sống chưa trọn đời người, thì dễ dàng gì định mệnh chịu buông thả Ta thiếu nợ tình, nợ nghĩa với mẹ con của Mây, nên giờ đây trời đày ta cũng lẽ lẽ đương nhiên.

- Bác đừng suy nghĩ nhiều quá...

- Cháu đừng an ủi ta, lớp trẻ như các cháu, làm sao hiểu được suy nghĩ của những người già như tạ Bởi vì nếu các cháu có vấp ngã trên trường đời thì các cháu vẫn còn sức lực, vẫn còn tuổi xuân để bắt đầu làm lại . Còn ta, ta đã già, rồi sẽ chẳng còn có thể khởi đầu làm lại.

- Nhưng bác còn có tấm lòng, có trái tim.

- Tấm lòng ư ? Hiện tại bây giờ, trong con mắt nhìn của Ốc Tiêu, thì trái tim đã chai sạn, tấm lòng thì đen tối . Nó hận ta ghê gớm cháu có biết không ?

Lâm Khang ngồi trầm người suy tư, câu nói của ông Thái, làm anh nhớ đến ánh mắt căm nổi oán hờn của Ốc Tiêu. Câu chuyện của gia đình Hồ Khắc này có quá nhiều ân oán hận thù và ngày càng trở nên rắc rối phức tạp . Dù anh không muốn dây vào, vẫn cứ bị cuốn hút một cách kỳ lạ, mà trong đó người anh suy nghĩ nhiều nhất, lại không ai khác ngoài cô con gái riêng của ông Thái, đó là người con gái có những buồn vui thất thường, tính tình khô khan, cọc cằn . Vậy mà anh đã yêu cô thật chân thành, sâu sắc .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 19

Mới đó mà đã lập đông. Tình yêu của Lâm Khang và Hải San càng nồng nàn bao nhiêu thì trong mơ hồ sâu thẳm phía sau lưng cuộc tình của hai người, hình như vẫn có một tấm màn chắn đang giấu mình, để sẵn sàng chia cách hai người. Điều này chỉ duy mình Hải San là cảm nhận được thôi, nhưng cô vẫn không hề mang ra tâm sự với Lâm Khang.

Song song với tình yêu của Lâm Khang là căn bệnh của má cô, vẫn không có dấu hiệu gì gọi là khả quan lên, mà có chiều hướng đi xuống thật đáng lo âu. Ông Thái như thường xuyên có mặt ở nhà Hải San hơn và cô vẫn mang gương mặt lầm lỳ, không biểu lộ tâm trạng thật của mình cho ai nhận thấy. Cô kính nể, phục thềm nghị lực của mẹ mình đến nhói lòng. Cô biết bà vẫn còn yêu ông Thái, dù bao nhiêu năm bà chôn đời mình trong bất hạnh cô đơn do chính ông mang đến, thế nhưng bà vẫn thản nhiên đến vô cùng kiêu hãnh khi đối diện cùng ông. Một tính cách sống mà cô hiểu nên lấy đó làm gương, nếu muốn tồn tại với cuộc đời.

- Lần nào đến thăm, anh cũng thấy em trầm ngâm, tư lự thế này hoài.

Nhìn thấy Lâm Khang, Hải San thật vui, nhưng cô biết giấu cảm xúc của mình và chỉ nở nụ cười nhẹ rồi cất tiếng nói dụi dàng :

- Anh bảo về Sài Gòn một tuần lận mà, nay chỉ mới bốn hôm...

Lâm Khang búng nhẹ vào mũi cô :

- Anh nhớ Ốc Tiêu không chịu được.

- Công việc làm ăn của anh thế nào ?

Lâm Khang nói dối gọn lỏn :

- Rất suông sẻ.

Hải San nào biết vì cô mà Lâm Khang đã bỏ mất mấy hợp đồng biểu diễn ca nhạc để có được những giờ phút rảnh rỗi ở bên cô. Mà đến bây giờ, cô vẫn ngỡ anh là một trợ lý giám đốc cho công ty trách nhiệm hữu hạn nào đó mà thôi.

Hải San nhìn Lâm Khang giọng dò xét :

- Anh không giấu em chứ ?

Cụng nhẹ đầu mình vào trán cô, anh nói vui :

- Anh không dễ dàng qua mắt được một cô gái thông minh như em đâu.

Khẽ thở dài, Hải San nói nghiêm chỉnh :

- Rất mong anh không làm thế với em.

Một nụ hôn đặt phớt qua môi Hải San, thay cho câu trả lời :

- Anh muốn vào nhà chào bác gái.

- Má em vừa mới ngủ, khỏi đi anh.

- Bác có đỡ được chút nào không em ?

Giọng Hải San đầy ngậm ngùi :

- Thật tồi.

- Vậy sao mới nằm bệnh viện không được mười ngày họ lại cho về.

Hải San cay đắng :

- Có lẽ họ đã biết được một điều không tránh khỏi ở đằng sau căn bệnh của má em.

Lâm Khang choàng tay qua vai Hải San như một lời đồng cảm xẻ chia. Bất giác anh cảm nhận được một cái rung mình nhẹ của cô, anh hiểu trong cái rung mình nhẹ của cô, anh hiểu trong cái rung mình ấy, nói lên sự dằn vò, đau khổ mà người anh yêu đang âm thầm chịu đựng . Anh yêu Hải San nhưng anh không muốn có một hành động chia sẻ nào, gần giống như sự ban phát sẽ dành cho cô Điều đó càng làm tự ái của cô dễ bị tổn thương, anh không muốn cô hiểu lầm mình . Tốt hơn hết là nên yên lặng.

- Anh chưa ghé qua nhà đằng ấy à ?

- Đã.

- Sao xe cô đồ đạc lại lủng lẳng đem đến đây ?

Ngập ngừng một chút, Lâm Khang nói :

- Ốc Tiêu nè.

- Sao cơ ?

- Anh không muốn trú chân ở biệt thự Thùy Dương nữa . Anh đã đặt thuê hẳn một nhà trọ gần bãi biển rồi.

- Anh có thể cho em biết lý do vì sao anh không muốn ở đằng ấy nữa không ?

- Có quá nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, mà dù cho anh thân thiết cách mấy, cũng phải biết là không nên can dự vào và đôi khi sự có mặt của anh sẽ khiến cho mọi người lúng túng, mất tự nhiên ngỡ ngàng.

Giọng Hải San mỉa mai :

- Giàu có bề thế như vậy, mà cũng không dùng tiền bạc để trám kín những chuyện bê bối được sao ?

Lâm Khang nắm lấy bàn tay cô, anh cọ nó vào mặt mình, giọng dịu êm :

- Giá mà em nhìn thấy được những điều không vui xảy ra ở đằng ấy, anh nghĩ có lẽ em sẽ thôi nói mỉa mai và sẽ quên hết những ưu phiền, uất hận mà họ đã gây ra cho em.

- Trầm trọng vậy sao ?

Lâm Khang nói giọng buồn buồn, như thế anh là người trong cuộc :

- Bất hạnh đã xảy đến từ khi bác Thái biết được Quốc Việt không phải là con trai bác ấy . Bấy lâu nay, cậu ấy là niềm kiêu hãnh của giòng họ, bất chợt vỡ lẽ ra bao năm, bác đầu tư vào một đứa con trai không cùng ruột rà với mình, điều ấy là cú sốc lớn của bác Thái . Thêm vào đó là nỗi ân hận dày vò lương tâm vì đã bỏ rơi em với bác gái, nên đã khiến bác Thái trở nên trầm uất, khi thì ngồi lặng lẽ cả giờ không cử động, khi thì nổi giận quát mắng mọi người trong nhà, bằng những ngôn ngữ kỳ quặc . Bây giờ dì Kim Lan có khác gì như người ăn nhờ ở đậu, không được can dự hay quyết định một chuyện gì dù lớn hay nhỏ trong nhà . Quốc Việt sau khi xuất viện không về đây nữa, nghe nói đã thuê nhà trên thị trấn để ở . Kim Sa thì xưa nay quen sống trong chịu đựng, ăn trắng mặc trơn, nay cũng bị ảnh hưởng vì sự dối gian của dì Kim Lan. Cô ấy không có nghị lực, can đảm như em nên mọi buồn phiền đều gói vào bia rượu, bỏ cả học hành . Anh suy đoán, phức tạp, rắc rối sẽ không dừng lại ở đó đâu. Thật khó ngờ chỉ một cái chớp mắt là có thể đảo lộn mọi thứ lên hết.

Hải San như hài lòng với những điều mà Lâm Khang vừa kể cho cô nghe :

- Đó là cái giá cho người đi cướp hạnh phúc kẻ khác, làm nguồn vui sống cho mình . Định mệnh đôi khi cũng thật sòng phẳng, công bằng.

Lâm Khang nghiêng đầu nhìn sang Hải San, cái nhìn anh đăm đăm niềm yêu thương, mà không hề quỳ lụy, lệ thuộc :

- Anh yêu em Hải San à.

Cô hiểu lúc nào anh gọi đúng tên thật của cô, có nghĩa là anh đang sửa soạn muốn nói cho cô nghe một điều gì đó, mà tự đáy lòng anh đó là điều rất thành tâm, rất sâu sắc.

- Anh rất yêu em !

Lâm Khang lập lại lần nữa câu nói ấy, xong anh yên lặng hồi lâu rồi mới nói tiếp :

- Vì thế anh không muốn nhìn thấy sự đắc thắng trên gương mặt em, khi nghe nói về đảng ấy.

Hải San bàng hoàng :

- Không lẽ em không có quyền được đắc thắng, khi nhìn sự ngã quy của những người mà em đang căm ghét.

Lâm Khang nhìn cô, nói chậm rãi :

- Hải San à, anh muốn đôi mắt nhìn của sự ân oán, hận thù . Đừng để tâm hồn em trở thành thói quen đầy rẫy những vị kỷ, cực đoan. Thân phận mỗi con người chúng ta trong cuộc đời này, đâu có được là bao thời gian hưởng thụ bình yên, hạnh phúc . Vậy có gì ta không tận dụng cái cơ hội mà mình đang có để tìm thấy bình yên hạnh phúc . Tại sao lại cứ phải đuổi mòn tâm hồn trong những toan tính hơn thua Lòng bao dung, vị tha sẽ làm cho em thấy giá trị thật của bản thân mình . Em có hiểu anh nói không ?

Hải San nhìn chăm chăm vào mặt anh, cộc cằn nói :

- Anh nói hay như một nhà hùng biện . Rút cuộc thì anh đang ở phe nào đây Lâm Khang.

- Anh không muốn những người mình yêu mến cứ phải đối chọi với nhau bằng sự thù hận, đố kỵ, chia ly.

- Đừng gộp chung em vào với bọn họ.

- Bọn họ là ai đây Hải San ? Đó là cha em, và cả Kim Sa nữa, cô ấy cũng là em gái của em cơ mà.

Hải San bắt đầu thấy hăng máu :

- Em đã quên từ lâu rồi, xin anh đừng khơi gợi nữa, vô ích thôi. Em chờ mong ở anh sự đồng tình, khuyến khích , chứ không chờ mong anh đưa ra những lời ràng buộc, bắt em phải thế này, thế nọ với điều mà em chẳng bao

giờ muốn.

- Không có đạo lý nào xúi bẩy con người ta đi chống lại máu mủ ruột thịt, chung cùng huyết thống cả.

- Vậy thì anh hãy giữ lấy cái đạo lý chết tiệt ấy đi. Còn em sẽ đi theo sự lựa chọn của mình.

- Hải San ! Đừng cố chấp nữa.

- Anh vì em mà đến đây thì hãy ở lại, còn anh vì bọn họ mà đến đây thì xin về cho.

Lâm Khang vẫn từ tốn nhưng nghiêm khắc :

- Anh không giận em đâu, có thể bây giờ em chưa chuẩn bị sẵn tinh thần để chấp nhận điều đó, nhưng dần dần rồi em sẽ hiểu.

Hải San vẫn bướng bỉnh :

- Em cảnh báo cho anh biết, đó chỉ là điều ảo tưởng.

Lâm Khang không nói nữa, anh biết nếu còn tiếp tục thuyết phục cô, thì giữa hai người không tránh khỏi bất đồng, việc gì cũng cần có thời gian.

Hải San nhìn sự yên lặng trầm ngâm của anh, lòng chột trào nhẹ niềm hối hận vì thái độ gắt gỏng vừa qua của mình . Cô ngẩng đầu lên vai anh thấp giọng:

- Xin lỗi anh, em thật là vô lý.

Cọ cọ mũi mình lên mái tóc thơm hương bồ kết của cô, tiếng nói anh vẫn vô cùng bao dung :

- Em là người anh yêu, nhưng gia đình bác Thái với anh cùng là mối quan hệ mật thiết . Ai bị tổn thương cũng đều khiến anh đau lòng.

"Cách dàn hòa của anh bao dung đến tàn nhẫn " . Hải San nghĩ thầm như thế, nhưng cô đã kìm mím môi kèm giữ lại, không cho bật thốt thành lời . Vết thương trong dĩ vãng, từ lâu đã khiến trái tim cô ngập đầy niềm căm hận tui hổ, nó đã xóa mất dấu những sâu mọt, dấu ái của tuổi đời hoa bướm và ước mơ mất rồi . Tâm hồn cô chỉ còn là vùng hoang mạc, với những cơn bão cát nổi nhau theo từng ngày tháng.

- Nghĩ gì vậy Ốc Tiêu ?

Giọng cô nhỏ nhẹ buồn buồn :

- Bỗng dưng em nghĩ đến một ngày nào đó, chỉ còn một mình em, ngồi

nhìn bóng chiều đong đếm nỗi cô đơn. Mẹ cũng bỏ em, anh cũng bỏ em... Anh ghì nhẹ đầu cô vào lồng ngực mình, đôi tay anh xiết mạnh cái thân thể mảnh mai của cô và nói với giọng xúc động chân thành :

- Yêu nhau còn chưa đủ, sao đã vội nghĩ đến chuyện xa nhau. Em thật ngốc nghếch.

Hoàng hôn lạnh lạnh, thoáng về trong cơn gió, rưng rức hương thừa biển mặt.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 20

Đưa tay khơi lớn ngọn đèn dầu, căn phòng lại bùng lên một màu vàng buồn hiu hắt . Hải San ngồi bên giường của mẹ, bàn tay búp măng con gái đang lấy bàn tay gầy guộc xanh xao của mẹ . Và cứ thế cô như bất định . Đêm như cũng nao nao theo từng tiếng thở dài của cô.

Thình lình, người mẹ mở mắt ra, nhìn thật lâu vào gương mặt nghiêng nghiêng của con gái, trên đôi môi khô, có một nụ cười héo hắt vừa hiện lên. Con gái của bà vẫn đang ngồi đây canh giấc ngủ cho bà hằng đêm, hằng đêm... nhưng bà biết sẽ không còn lâu nữa đâu, sẽ không còn có thể nhìn thấy cái cảnh như vậy diễn ra nữa.

Trong vùng ánh sáng hiu hắt vàng bệch, dầu là không soi rõ gương mặt của con gái bà, nhưng bà vẫn có thể nhớ chính xác từng dấu ấn in khắc lên gương mặt nó . Mái tóc đen dài, nước da ngăm đen, khuôn mặt trái xoan, lông mày vòng nguyệt, cằm cong thon chẻ, mắt đen thẫm sắc sảo, mũi cao gọn. Ở phía dưới cằm có một nốt ruồi đen nhỏ xinh xinh. Nó là phiên bản mỗi tình đầu thời con gái của bà, hạnh phúc ngắn ngủi, buồn phiền mênh mênh.

Bà cất giọng gọi nhỏ :

- Ốc Tiêu.

Cô cúi người xuống, giọng ân cần :

- Má cần điều gì nói con làm cho.

Bà rùng người, lòng đau nhói :

- Má không ngủ được.

Cô định xô ghế đứng dậy :

- Vậy thì để con pha cho má ly sữa nóng.

Bà lắc đầu :

- Đừng đi, má muốn con ở đây với má.

Hải San nhìn mẹ, đôi mắt bà thật lạ, nó đầy linh động và sáng quắc trong đêm, lòng cô bất chợt có nỗi hoang mang sợ sệt hiện về.

Giọng nói người mẹ vẫn hiền hòa, nhưng buồn rượi như gió qua vườn khuya :

- Con có biết là con đẹp, rất đẹp không Ốc Tiêu ?

Hải San cười gượng, một nụ cười meo méo :

- Đẹp để làm gì hả má, nó đâu khiến cho con có được ngày tháng hạnh phúc.

Đôi mắt người mẹ long lanh hạt sương đêm :

- Con là bản sao vóc dáng, hình hài một thời thiếu nữ của mẹ . Đúng vậy đấy . Nhưng con lại có cá tính của ông ấy . Mạnh mẽ, kiêu ngạo, cố chấp và sắt đá.

Lần đầu tiên Hải San nghe mẹ nhận xét về mình, và cô ngồi yên lắng nghe :

- Má tự hào về con khi mang được cá tính đó, một cá tính giúp cho con có nghị lực vượt qua được mọi hoàn cảnh khốn khó thật kiên cường, điều đó má đã thấy bao nhiêu năm nay. Nhưng ngược lại cũng khiến má lo lắng cho con biết bao, nó sẽ khiến cho người khác có cái nhìn e dè, nghi ngại và khó gần con. Vì thế má không an lòng nếu có một ngày, con đường đời mà con đi sẽ thiếu vắng sự có mặt của má.

Trong cách nói của mẹ, cô biết rõ mẹ đang dọn sẵn cho mẹ một con đường để đi, một con đường mà mọi lo âu, buồn phiền đau xót, sẽ hóa thành gió mây lãng đãng và vô biên.

Tim cô đau thắt và cảm cảm niềm tủi phận mệnh mông thời thiếu nữ, cô thấy thương mẹ và thương cả cho chính bản thân mình . Cố giữ bình thản, để chặn đứng cơn ghen đang dầy vò lồng ngực mình, cô nói :

- Má đừng lo lắng nhiều như vậy . Tình yêu thương bao la của má, cũng đủ giúp con có một nghị lực tồn tại với cuộc đời rồi.

Bà mẹ đưa bàn tay dè lên ngực, bàn tay run run mệt mỏi :

- Cả cuộc đời má, má chỉ có được hai người để gởi gắm những yêu thương . Đó là con và ông ấy . Dẫu rằng ông ấy đã bỏ rơi má con mình . Nhưng suy cho cùng, dù có hận ông ấy bao nhiêu thì trong thâm tâm tình yêu mà má dành cho ông ấy cũng không thua kém . Cả hai, con và ông ấy là một người là tình yêu lớn, một người là nguồn an ủi to tát, nhưng định mệnh chỉ bắt má phải chọn một, dù má cần cả hai và má đã chọn con.

Hai mươi năm má chờ đợi sự trở về của ông ấy, bây giờ má đã toại nguyện dù đã muộn màng . Má chưa nói lời tha thứ, dù má đã thầm tha thứ cho ông ấy , từ cái ngày đầu tiên gặp lại và má rất mong con cũng sẽ làm như má, bởi dù sao thì đó cũng là cha con, nếu không có ông ấy thì cũng không có con hiện hữu giữa cuộc đời này . Nghe lời má cởi mở tấm lòng ra, hãy vị tha một chút, bao dung một chút . Cuộc đời đâu phải mọi ngã đường đều dẫn đến ngõ hẹp với gai chông đâu con.

Còn nữa, Lâm Khang là chàng trai tốt, má hay vọng nó sẽ là bóng lớn che mát đời con sau này.

Bà không nói nữa và cảm thấy kiệt sức, hơi thở nhọc nhằn, nhưng lòng thì vô cùng nhẹ nhõm . Hải San vẫn ngồi yên, đôi mắt đăm đìa đăm lẹ, lệ chảy tràn xuống má môi, mẩn mẫn chất đặng, mà chẳng buồn lau. Cô cảm thấy mình bé nhỏ giữa lòng đêm bao la Muốn nói với mẹ một câu gì đó, nhưng mọi ngôn ngữ bây giờ, cũng đã chìm tan vào sương lạnh . Thương mẹ vô cùng, yêu mẹ vô cùng và cũng tuyệt vọng vô cùng . Cô đau đớn nghĩ thầm : "Ngày mai, ngày mốt, ngày kia... cái ngày nào định mệnh sẽ dắt díu linh hồn mẹ tôi về vĩnh hằng ? "

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 21

- Kim Sa, hãy bình tĩnh một chút.

Lâm Khang đỡ lấy thân hình liêu xiêu của Kim Sa, dìu lại chiếc ghế sofa đặt cô ngồi xuống . Cả người Kim Sa toát ra hơi rượu nồng nặc, gương mặt đỏ gay, ánh mắt dài dại và loang lổ nước mắt . Lâm Khang không biết Kim Sa đã uống rượu ở đâu, nhưng chắc không uống ít và cô đã tìm đến nhà trọ của anh.

Giọng cô nhừa nhựa, líu ríu :

- Lâm Khang, em muốn say, rất muốn say... bởi vì em sợ, khi tỉnh... nhìn thấy cảnh đổ... vỡ của gia đình... thì càng náo nức... hơn.

- Ngồi đây nghỉ một chút đi, rồi anh đưa em về.

Kim Sa lúc lắc đầu lè nhè :

- Về à ? Về đâu ?

- Về nhà... nhà của em.

Kim Sa nghiêng người, cười cay đắng :

- Thương em... thì đừng đưa em về đó, ngôi nhà ấy, bây giờ có còn nguyên vẹn nữa đâu...

Lâm Khang thở dài sườn sượt :

- Kim Sa, em say quá rồi, hãy nghỉ mệt đi, nói nhiều làm chi, để anh pha cho em ly chanh nóng uống giải rượu.

Vừa đứng lên, anh đã bị Kim Sa níu lấy tay áo kéo mạnh vào người cô, bất thần Lâm Khang theo đà đổ té ngồi vào lòng Kim Sa, giữa lúc chưa kịp định người thì vòng tay Kim Sa bám vào bờ vai anh và cả thân thể cô ngã vật vào người anh, cô vừa khóc vừa cười như người mất trí :

- Xin đừng đi... Lâm Khang... Em bây giờ buồn lắm, em cần có anh, em cần có anh... để mà gởi gắm chút lòng tin còn sót lại . Em cần anh mà . Ngồi với em... ngồi một chút thôi.

Không đành lòng nhìn sự xuống dốc của Kim Sa, Lâm Khang đành ngồi im, giọng vỗ về, an ủi :

- Đừng quá bi quan, em còn có cha, có mẹ và có anh đây mà . Chúng mình luôn là bạn tốt của nhau...

Gục đầu trên vai Lâm Khang, Kim Sa vẫn nức nở, giọng nghèn nghẹn bi ai :

- Mẹ đồng lõa với anh Quốc Việt... cạy tủ lấy cặp nữ trang, tiền vàng . Bị cha phát hiện, mẹ thì đã bị cha nhốt kín trong phòng, anh Việt thì đang bị công an giam giữ, ông không bảo lãnh tùy nghi công an xử lý... Còn em ông không quan tâm gì nữa... Em biết làm sao bây giờ anh Lâm Khang ? Buồn quá anh ơi... hãy chỉ cách cho em biết làm sao để gia đình được trở về sự ấm cúng khi xưa. Hãy chỉ cho em đi Lâm Khang. Nếu không, chắc em điên mất, điên mất.

Lâm Khang để yên cho Kim Sa khóc, vai áo anh ướt đẫm nước mắt của cô Trí óc anh cũng mụ mị bần thần đi trước hoàn cảnh gia đình Kim Sa Anh không thể ngờ gia đình ông Thái lai có kết cục buồn như vậy, bất hạnh đổ úp xuống họ trong một thời gian quá ngắn đến khó tin. Tiền của mất có thể dễ dàng tìm kiếm lại, nhưng lòng tin mất, tình cảm mất, thật khó hàn gắn và gầy dựng lại . Anh thấy tội nghiệp lẫn thương cảm cho Kim Sa Mới ngày nào cô còn yêu đời, tươi vui, nhí nhảnh biết bao. Mới ngày nào cô còn tự hào lắm về gia thế, cha mẹ, anh chị... vậy mà nay ủ rũ, say sưa, buồn chán . Một thiếu nữ chưa lần biết đắng cay, đau khổ, thì sự đổ vỡ này quả là đã dễ dàng quật ngã cô, hỏi làm sao cô còn đủ sức chịu đựng một cú sốc lớn như thế chứ . Anh biết, bây giờ anh là chỗ dựa tinh thần cho cô, tiếp sức cho cô có thêm nghị lực để đứng vững với cuộc đời.

Vuốt nhẹ nhẹ mái tóc Kim Sa, Lâm Khang cất giọng trang trọng, nghiêm túc :

- Nghe đây Kim Sa, con người ta không phải ai cũng có một đời sống suông sẻ, bình an cả đâu, nếu em chịu khó quan sát cuộc sống, không cần ở đâu xa, chung quanh mình thôi, em sẽ thấy em không phải là duy nhất, vướng mắt vào những điều phiền muộn . Và nếu khi đã nhìn thấy được như vậy, em sẽ bớt bị lụy, tủi phận . Em biết không có người tưởng như ở dưới đáy bùn của xã hội kia, nhưng lại vẫn vươn lên làm lại cuộc đời và cuộc đời mỉm cười với họ . Nếu thử so sánh em với họ, thì em sẽ thấy, mình vẫn còn

quá nhiều may mắn . Hãy tự an ủi mình bằng sự so sánh đó đi Kim Sa.

Giọng Kim Sa hồ nghi :

- Vậy em sẽ làm gì đây Lâm Khang ?

- Trước hết em phải nên tôn trọng bản thân mình, phải vững vàng không được ủy mỵ . Một khi em đạt được sự phấn đấu đó rồi thì tinh thần sẽ trở lại tỉnh táo mà phán đoán sự việc . Lúc ấy anh chắc chắn em sẽ có hướng giải quyết đúng những rắc rối mà gia đình đã xảy ra.

Ngồi trong vòng tay Lâm Khang lắng nghe lời anh phân tích, Kim Sa thấy lòng mình ấm áp lạ, bình yên lạ . Chất giọng đều đều, êm ái ấy đánh thức lại niềm khát khao, tình yêu cháy bỏng mà cô dành cho anh tự bấy lâu nay. Kim Sa nhắm mắt lại, dựa hẳn thân thể vào Lâm Khang như một sự ký thác, phó mặc . Giây phút này đây, Kim Sa không muốn phải bận tâm, buồn phiền hay nghĩ ngợi một điều gì nữa cả, được nép người vào vòng tay anh thật là dễ chịu, thật là hạnh phúc.

Giọng Lâm Khang vẫn mang một âm vực đều đều... đều đều...

Hải San đứng trước cửa phòng Lâm Khang tự bao giờ chẳng rõ và cô bất động . Cảnh tượng trước mắt đập vào mắt, khiến cô chết điếng . Có một sợi dây nào đó rất mạnh, đang quất vào trái tim cô buốt nhức và tê dại cả ngũ quan. Bất giác môi cô bật lên tiếng rên. Lâm Khang sững người khi thấy cái bóng dáng sừng sững của Hải San, giọng anh chột khàn đục :

- Hải San... Hải San...

Đang ngồi bình yên trong lòng Lâm Khang, chột nghe tiếng kêu tên, Kim Sa mở bừng mắt, sự hiện diện không đúng lúc của Hải San, đã đánh thức phút giây yên tĩnh, bình lặng mà Kim Sa đang tận hưởng, đã làm Kim Sa như đổ khùng, chất men rượu cùng với cảm giác hụt hẫng cộng lại, đã khiến cho Kim Sa vốn đã căm ghét Hải San, giờ lại càng thêm thù địch hơn . Giữa lúc Lâm Khang còn chưa tìm được lời lẽ để thanh minh, giữa lúc Hải San còn chưa ý thức được hoàn cảnh bề bàng trước mắt, thì Kim Sa đã vùng khỏi tay Lâm Khang, bước sấn đến, mặt đối mặt với Hải San giọng cộc cằn :

- Là chị đây sao ? Chị đến đây để làm gì ? Để lấy nốt đi niềm hy vọng cuối cùng, lấy nốt đi tình yêu duy nhất của tôi sao ?

Lâm Khang thấy căng thẳng, anh níu lấy tay Kim Sa lên giọng can ngăn :

- Không nên như thế Kim Sa.

Không ngờ Hải San cất giọng nặng trĩu lạnh lùng :

- Cứ để cho nó nói , ai cũng có quyền tự do ngôn luận cả mà.

Mặt Kim Sa vốn đã đỏ hay vì rượu, giờ lại như tái tím thêm vì giận . Đôi mắt Kim Sa như có lửa, sẵn sàng thiêu cháy Hải San ra tro :

- Tôi biết từ lâu, cô căm ghét, hận thù mẹ con tôi như thế nào, nếu giết được, cô đã giết quách đi rồi, nhưng rất tiếc dù cô có thù hận đến thế nào, thì cô vẫn không có khả năng loại trừ được mẹ con tôi.

Ngày nay thì gió đã đổi hướng, xoay chiều, bằng cách nào đó, mẹ con cô đã kéo cha tôi về lại cạnh hai người , đến nỗi đối xử với mẹ tôi lạnh nhạt, khinh ghét hơn kẻ mang bệnh hủi, tổng anh Việt vào trại giam, không màng đếm xỉa đến đứa con gái vốn từ lâu ông rất cưng chiều . Gia đình tôi đang chiều xuống dốc một cách thê thảm, cha con vợ chồng bây giờ keo rã hồ tan rồi . Như vậy, đã vừa nư cô rồi, hài lòng cô rồi, cuộc chiến đã chấm dứt, cô là người chiến thắng, vậy thì cô còn muốn gì hơn nữa . Tôi chỉ còn mỗi một mình Lâm Khang là chỗ dựa tinh thần, vậy mà cô cũng định ra tay giật anh ấy nốt hay sao. Cô thật là bỉ ổi, tiểu nhân, ác độc...

Nhanh như ánh chớp, một tiếng chát đã được Hải San đốn thẳng vào má Kim Sa Lâm Khang kêu thốt lên, cùng lúc với sự nhanh nhẹn của mình, anh lao đến xô bật Hải San, khiến cô phải thốt lui vài bước chân :

- Sao em lại đánh Kim Sa, em không thấy là cô ấy đã say rồi hay sao ?

Hải San không ngờ Lâm Khang có phản ứng mạnh bạo và lại còn lên tiếng trách cứ cô nữa, cô thấy một nỗi hốt hoảng quá lớn đang đè nặng lên trái tim mình nhưng cô vẫn giữ được lý trí cất giọng lạnh tanh và dứt khoát :

- Anh nói sai rồi, cô ta đã lợi dụng một chút hơi men để mượn cớ chửi mắng tôi, dù trong cái đống vỡ của gia đình nó tôi là người ngoại cuộc.

Kim Sa run rẩy, đưa bàn tay xoa xoa lên má, vẫn rít giọng :

- Cô đừng cải chính bảo mình là người ngoại cuộc, vậy thì cứ gì cha tôi cứ luôn dẫn xác đến nhà cô Cô đánh tôi vì tôi đã nói đúng, tôi đã nói đúng . Thật là thô lỗ, dã man.

Hải San nheo lại một con mắt, bàn tay phải nắm chặt . Lâm Khang hốt

hoảng đứng án ngữ trước mặt cô tỏ ý muốn che chắn cho Kim Sa :

- Em còn muốn đánh cô ấy nữa sao Hải San ?

Vẻ mặt Hải San đầy nghiêm trang, oai vệ :

- Tôi sẽ làm như thế, nếu nó cứ tiếp tục nhục mạ tôi.

Lâm Khang bất bình :

- Bây giờ Kim Sa có khác gì như con rùa rử . Cô ấy nói nhưng anh tin chắc cũng không biết gì, đang nói gì, một tinh thần hoang mang đầy dao động như thế, đâu có gì phải là đối thủ của em. Đánh cô ấy như vậy em có thấy mình tàn nhẫn lắm không ? Kim Sa đâu phải như em. Em là một cô gái kiên cường, vững chãi, cứng rắn . Còn Kim Sa chưa quen với đặng cay, đau khổ, giờ gia đình đang đi đến hồi ly tán, đó là một cú sốc quá lớn . Sao em không rộng lòng vị tha, mà vẫn muốn hơn thua với một cô gái yếu đuối hơn mình.

Hải San trợn tròn mắt, nhìn Lâm Khang trừng trừng, đầu óc cô như muốn nổ tung, vì đón nhận tất cả những từ ngữ mà anh đang tuôn ra, dành cho cô nghe. Tim cô như vỡ nát, cảnh tượng âu yếm này giờ, cộng thêm sự bênh vực Kim Sa và lời nặng nề với cô, giờ đã vẽ ra trong trí não của cô một sự thật u ám, cay đắng, giá mà khóc được thì cô đã không ngần ngại gì mà không nhỏ tuôn nước mắt, có lẽ sẽ nhẹ lòng hơn, thế nhưng cô biết, nếu mình làm thế, thì quả thật là đơn hèn vô cùng, đần độn vô cùng.

Hít sâu vào luồng chân khí, cho căng đầy buồng phổi, Hải San nhìn xoáy vào mắt Lâm Khang, cất giọng lạnh tanh :

- Anh có cái lý do tuyệt vời để mà nhiếc mắng tôi đấy Lâm Khang. Nhưng tôi tự biết mình chẳng có tội tình gì với hành động mà tôi đã làm . Bởi vì tôi sống rất dứt khoát, kể cả yêu thương, ghen ghét hay hận thù với tôi đều có đường kẻ rạch ròi . Sự việc hôm nay, cộng với những gì mắt thấy, tai nghe đã giúp cho tôi hiểu được tôi nên làm gì . Anh hãy cứ làm người cao thượng, quân tử vì vẻ ủy mỵ, yếu đuối và những lời đường mật hoa mỹ của cô ta đi. Anh có thừa khả năng để đóng vai Từ Hải cứu nạn cho Thúy Kiều được đấy . Còn tôi xin vĩnh biệt.

Nhìn thẳng vào gương mặt anh lần cuối, một cái nhìn đầy ngất nổi thất vọng xong, cô quay người bước thẳng ra ngoài, không cần chờ đợi câu trả

lời của anh.

Lâm Khang chết lặng nhìn theo dáng đi đầy hiên ngang của Hải San. Tâm trạng anh giờ lại đầy mâu thuẫn, hoài nghi Anh đã sai hay anh đã đúng ? Hình như lòng thương cảm mà anh dành cho Kim Sa đi quá giới hạn cho phép ? Đã làm thương tổn Hải San ?

Kim Sa nở một nụ cười đầy ẩn ý khi nhìn thấy dáng đứng tư lự của Lâm Khang. Kim Sa đã đánh trúng vào yếu điểm Lâm Khang, là anh dễ bị mũi lòng và quá tốt.

Thật chẳng khó khăn gì cho lắm, chỉ cần đóng kịch khéo một chút, là đủ để gạt con Hải San ra xa Lâm Khang rồi . Hai chữ vĩnh biệt của nó thật có giá trị với mình làm sao.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 22

Đang cho xe chạy ngon trớn trên con đường lộ đỏ dẫn về làng chài, chợt Lâm Khang thẳng gấp và tấp nhanh vào lề, anh đã thấy Cu Đen đang tản bộ trên đường . Anh nhảy xuống xe và cất tiếng gọi :

- Đen ! Đen !

Cu Đen cũng đã nhìn thấy Lâm Khang, nó chỉ khẽ gật đầu chào, rồi lại cúi đầu lầm lũi đi tiếp . Thái độ xa lạ của nó làm anh thấy ngạc nhiên, anh nắm tay Đen hỏi :

- Chú nhỏ, không nhận ra sư huynh à ?

Nó mím môi nhìn anh rồi giật mạnh tay mình về . Lâm Khang nhíu mày :

- Sao vậy chú ? Anh hỏi sao không trả lời ?

Thằng bé cất tiếng ráo hoảnh :

- Tôi ghét anh.

- Sao lại ghét anh ?

-...

Lâm Khang vẫn mềm mỏng :

- Nói anh nghe, sao chú lại ghét anh ?

-...

- Nói đi Cu Đen !

Lần này thì thằng bé nói, nhưng chất giọng đầy giận hờn :

- Bởi vì anh sống không thành thật, bởi vì anh đã làm khổ sư tỷ tôi, bởi vì anh đã bỏ mặt sư tỷ tôi, trong lúc chỉ cần có anh nhất, để mà đi theo bà Kim Sa đồng đảng, bởi vì sư tỷ tôi nghèo đâu xứng đáng với anh. Vậy đó, tôi nói hết rồi, anh còn thắc mắc gì nữa hôn ?

Lâm Khang buông lỏng tay Cu Đen, anh thật sự bàng hoàng trước cái từ "bởi vì" mà thằng bé vừa lên án anh một cách gay gắt . Anh thật sự không biết phải giải thích sao cho Cu Đen hiểu được suy nghĩ của mình, với lứa tuổi trẻ nít như thế, đâu dễ dàng tiếp nhận được điều mà người lớn làm.

- Chú tìm ở đâu ra mấy chữ bởi vì ấy vậy Cu Đen ? Anh không tặc vậy đâu.

Cu Đen trề môi :

- Không tệ ư ? Tại sao giữa lúc chị Ốc Tiêu đến tìm anh, nhờ anh gọi giúp bác sĩ, vì dì út lại lên cơn đau bất thần, anh không giúp đỡ chị ấy thì thôi, lại còn bênh vực người khác nhiếc mắng này nọ, vậy nghĩa là gì ?

Lâm Khang lắc đầu ra vẻ khỗ sở :

- Chị ấy hiểu lầm anh thôi.

Thằng bé vẫn cho điều mình nói là đúng :

- Tôi không tin lời anh nói đâu.

Chỉ vậy thôi và nó cắt đứt câu chuyện bằng cách bỏ đi. Lâm Khang níu tay áo Cu Đen lại :

- Ê ! Chú giận anh thiệt sao ?

Gương mặt trẻ con ấy vênh lên :

- Tôi không thèm giận anh, mà tôi không còn muốn chơi chung với anh nữa.

- Thôi không chơi với anh nữa cũng được, nhưng lên xe anh cho quá giang về, trời trưa nắng như vậy mà đi bộ cực lắm.

Đôi mắt Cu Đen chột đỏ hoe, giọng mát mẻ :

- Không cần đâu.

Nhìn vào mắt Cu Đen, anh thấy có một sự uất ức nào đó cố kìm nén, hình như vấn đề đơn thuần không chỉ là sự hờn giận vu vơ của trẻ con, và với Lâm Khang muốn thằng bé nói không phải là điều khó :

- Bảo không thèm chơi với anh, mà xem ra chú nói dối . Ghét anh mà lại rưng rưng thế kia ư ?

Lập tức Cu Đen phản ứng ngay :

- Khóc vì anh ư ? Còn khuya. Tôi có rưng rưng nước mắt là cũng vì thương chị Ốc Tiêu thôi... từ rày về sau có lẽ chị ấy hiếm có dịp về đây chơi với tôi nữa . Tôi buồn bì sẽ nhớ chị ấy lắm lắm . Cả hết thầy mọi người trong làng chài này, chỉ có chị Ốc Tiêu là thương tôi, lo lắng cho tôi mà thôi.

Lâm Khang nhìn vào thằng bé, giọng anh không còn bình thản :

- Sao ? Chú nói sao ? Ốc Tiêu đi đâu ?

Lần này thì Cu Đen khóc thật :

- Chị Ốc Tiêu vào Sài Gòn rồi , tôi mới xách phụ đồ đạc giúp chị ấy ra lộ

đón xe đi.

Lâm Khang giật mình, tim anh như thót lại :

- Đi rồi à ? Sao lại đi ? Còn bác gái đang bệnh ai chăm sóc ?

- Dì Út chết rồi, hu... hu...

Giờ thì Lâm Khang run rẩy, giọng lắp bắp :

- Cu Đen nói anh nghe, mẹ Ốc Tiêu chết khi nào, bao giờ, sao anh không hay ?

- Dì Út chết vào lúc nửa đêm khuya, cùng cái ngày mà chị Ốc Tiêu đến tìm anh ở nhà trọ.

Mặt anh trắng bệch như sáp, nói lảm bảm :

- Trời ! Như vậy là đã một tuần.

Lâm Khang ngồi bệt luôn xuống mặt đường, anh không thể ngờ chỉ một tuần về lại Sài Gòn, mà nơi đây đã xảy ra chuyện buồn đến vậy . Sau buổi anh và Hải San cãi vã nhau, anh không còn kịp thời gian để làm hòa với cô, vì ngay sau đó anh phải về Sài Gòn để tập dợt cho chương trình biểu diễn của mình.

Trời ơi, không thể ngờ cách giảng hòa của anh đã vô tình đào sâu thêm nỗi đau trong tim Hải San, giữa lúc cô đang cần anh giúp đỡ cho bệnh tình của mẹ cô, thì cô lại phải đón nhận nơi anh những lời rao giảng về đức tính bao dung vị tha, giữa lúc mà một mình cô vật vã với đám tang của mẹ, thì anh lại đưa Kim Sa về Sài Gòn khuyên lơn, an ủi.

Trời ơi, anh đã tự chia rẽ tình yêu giữa anh và Hải San, bằng chính vì thói quân tử Tàu của mình mất rồi.

- Chị Ốc Tiêu có nói gì, nhắn gì cho anh không Cu Đen ?

Câu hỏi của anh rớt vào buổi trưa thình vảng và không có tiếng trả lời . Cu Đen đã đi mất từ lúc nào .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 23

Đưa chiếc xe đạp mi ni Trung Quốc vào bờ rào, Hải San lững thững bước vào nhà . Kim Thuyền đã đứng ngay bậc cửa chặn người cô lại, một tay đưa lên miệng với tiếng suýt nhỏ :

- Mi có khách Hải San.

Giọng Hải San cộc lốc :

- Biết.

- Sao mi biết ?

Hất đầu ra bờ rào, Hải San nói :

- Chiếc xe đạp chình ình ở ngoài.

- Mi biết ai không ? Đố mi đấy.

"Sao lại không biết kia chứ, mình nào có xa lạ gì " . Định trả lời với Kim Thuyền nhưng rồi Hải San lại lười biếng lắc đầu . Giọng của cô bạn ra vẻ trịnh trọng :

- Ngồi sao nhạt nhẹ trừ tình Lâm Khang đấy . Trời ơi, anh ấy hỏi ngay tên mi làm tao muốn rụng tim, sao mà mi quen anh ấy vậy...

Hải San bực dọc xẵng giọng :

- Mi nói quái gì mà nói nhiều vậy , không cho ta vào nhà à ?

- Í trời, quên.

Kim Thuyền lách người qua bên cho bạn bước vào . Trông cô luống cuống như gà mắc tóc khiến Hải San cũng phải lắc đầu.

Lâm Khang đã nhìn thấy Hải San từ lúc cô vừa ở ngoài đường đi vào cổng rào . Anh thực sự xúc động ghê gớm khi ngắm trộm cô Hải San xanh xao và gầy đi rất nhiều, gương mặt vốn lạnh lùng, giờ như càng khắc bạc thêm lên. Anh nghe tim mình nhói đau khi nghe tiếng chào của cô :

- Xin chào.

Kim Thuyền hích cùi chỏ vào hông Hải San :

- Anh Lâm Khang chờ mi lâu rồi đó.

- Thế à . Cám ơn.

Không khí chột nặng nề làm sao trước từ ngữ khô khan, khó gần của Hải San. Kim Thuyền như cảm nhận được giữa hai người, đã có mối quan hệ quen biết từ lâu và nay hình như đang xảy ra một điều gì thì phải. Kim Thuyền nở nụ cười xởi lởi:

- À thôi, anh Lâm Khang ngồi tiếp chuyện với Hải San nghe. Em phải đi công việc đây.

Nói xong, Kim Thuyền bỏ đi. Khi thật, vì lịch sự mà phải đi thôi, chứ ai ham phải đi rong ngoài đường, giữa trời trưa nắng gắt thế này. Ừ nhỉ, con Hải San làm sao mà quen được với anh ấy nhỉ. Thật là chuyện lạ với một con bạn cọc cằn, khô khan như nó. Tối nay phải hỏi nó mới được.

Không buồn nhìn vào mặt Lâm Khang, Hải San hỏi:

- Anh tìm tôi à? Có gì không?

Đôi mắt Lâm Khang dán chặt lên mảnh vải trắng nho nhỏ, ghim giữa ngực áo cô:

- Hải San à, anh thật lòng không hề hay biết chuyện buồn đã...

- Việc quái gì mà phải nói với tôi bằng lời lẽ áy náy thế. Tôi không phải là đứa con gái có thói quen vay mượn lòng thương hại ở ngoài.

- Em hãy cho anh giải thích chứ.

- Tôi cần quái gì sự giải thích của anh. Hãy để dành những lời hoa mỹ ấy cho việc vỗ về kẻ khác đi.

Ánh mắt cô tối sầm, thay cho nỗi nhức nhối đang cào xé tâm tư cô, "yêu nhau mà không hiểu nhau thì yêu làm quái gì". Cô cay đắng nghĩ thầm.

Lâm Khang nhìn vào mặt Hải San, anh quá biết bản tính của cô, những lúc mà cô đau khổ nhất, cô đơn nhất, chán chường nhất, là lúc cô cần trút tất cả vào những ngôn từ thô lỗ, cục mịch và băng bố. Hình như đó là cốt cách giúp cho cô nhẹ lòng hơn. Giọng anh thật buồn bã:

- Anh thật lòng yêu em, nhưng có lẽ anh chưa hiểu nhiều về em, cũng như quan điểm của hai đứa mình vẫn còn nhiều khác biệt. Anh chưa từng yêu một người con gái nào thật lòng như anh yêu em, anh đến đây là mong em hiểu và mình làm lành lại với nhau. Nếu sự lo lắng chăm sóc mà anh dành cho Kim Sa làm em bị xúc phạm thì anh hãy mong em bỏ qua cho cái khuyết điểm đó. Chỉ mong em hiểu, anh chỉ xem Kim Sa như một cô em

gái nhỏ và anh là người anh trai không hơn không kém . Anh thấy mình có trách nhiệm với cô ấy . Rất tiếc là anh không hề hay biết gì về sự trở bệnh đột ngột của bác gái... anh rất buồn.

Một khoảng yên lặng trùm kín căn phòng . Giây lâu sau mới nghe Hải San lên tiếng . Tuy không còn cục mịch, băng bó nhưng giọng cô vẫn lạnh băng :

- Anh không có trách nhiệm trong cái chết của mẹ tôi, cũng như trong số phận của tôi. Nhưng anh cũng không có quyền phê phán hay lên án tôi. Trước mặt một người vốn từ lâu chỉ còn dành cho nhau cái nhìn đầy rẫy hận thù . Thật là tàn nhẫn làm sao cho tôi. Trong cách giảng hòa của anh. Nếu tôi lúc đó cũng tỏ ra yếu đuối, ủy my, khóc lóc giống như cô ta, thì tôi cam đoan, anh sẽ thấy được giữa hai người con gái ai đau khổ hơn ai, ai nghiệt ngã hơn ai. Rất tiếc là tôi không bao giờ làm thế . Bởi vì trong cuộc đời của tôi, tôi ghét nhất là tỏ rõ cho người khác thấy nỗi chua chát, cay đắng hay nỗi đau của mình một cách cố tình, để chờ mong ở người một cái nhìn thương hại ban bố . Vì vậy thì anh hãy hiểu cho, dù tôi có hấp hối trong tuyệt vọng đi nữa, thì tôi vẫn hiên ngang với sự ngạo mạn của chính mình . Từ lâu nếu không sống như thế, có lẽ tôi đã chết rũ dưới gốc cây đời rồi.

Lâm Khang xúc động đến nhói tim . Cô cứng cỏi, góc cạnh và kiêu hãnh, và anh yêu cô vì những lẽ đó . Đưa tay anh định nắm lấy tay Hải San, nhưng anh đã bị cô từ khước bằng một cái rũ nhẹ, làm tay anh hụt hẫng trống không. Và anh thừa thông minh để hiểu rằng, đó là cách cô tỏ rõ cho anh thấy , cô không chấp nhận anh, cũng như không cần thiết anh trong cuộc đời cô nữa . Nói tóm lại là cô không cần anh. Cái ý nghĩ từ nay sẽ mất cô, làm anh nghe như con tim mình có hàng vạn cánh tay đang đâm vào, đau xé, nhức buốt . Nhìn cô, anh nói :

- Em có thể trút giận vào anh, anh chịu tất cả nhưng mình không thể dễ dàng mất nhau được . Nếu em có ý nghĩ như thế thì thật sai lầm , tại sao lại xảy ra việc đó, chỉ vì hai đứa chưa thấu hiểu hết về nhau...

Hải San lớn giọng :

- Tôi sai lầm ư ? Anh thật là cao ngạo thái quá, anh tưởng tôi cũng giống

như những đứa con gái khác, luôn theo sau bám đuôi anh chứ gì ? Vì vậy nên anh đã xem thường tôi, khinh miệt tôi...

- Em có ý nghĩ về anh tồi tệ vậy sao ?

- Đừng biện hộ cho mình nữa . Tôi không nghe đâu . Lẽ ra tôi không bao giờ nói ra những gì chất chứa trong lòng tôi cho anh nghe, bởi suy cho cùng sẽ chẳng có nghĩa lý gì với anh. Nhưng thôi, dù sao anh cũng đã đến đây, dù sự có mặt của anh hôm nay, giờ phút này đã hoàn toàn vô nghĩa với tôi. Thôi thì cứ nói ra một lần đi, có lẽ sẽ hay hơn cho cả anh và tôi.

- Anh sẵn sàng nghe em nói, nghe xong để hiểu nhau hơn, chứ không phải để xa nhau.

Hải San cười, nụ cười gai góc :

- Câu nói ấy bây giờ với tôi đã quá muộn rồi . Anh có biết không ? Ngày hôm ấy má tôi trở bệnh nặng, lòng tôi như vạc dầu sôi, vì không biết phải nhờ cậy ai gọi giúp bác sĩ . Ngay lúc ấy tôi nghĩ đến anh một cách tin tưởng rằng anh sẽ là cứu tinh giúp đỡ tôi trong lúc khốn khó này . Tôi đã gọi Cu Đen đến nhờ trông chừng giùm bệnh má tôi, vì cần anh để nhờ gọi bác sĩ , vì lo cho má tôi đang vật vã trên giường bệnh . Tôi đã chạy đến anh và tôi đã suýt bị chết ngất vì té va đầu vào một mốc cây số . Vậy mà khi đến nơi, tôi đã phải sững sờ khi đứng nhìn cái cảnh người yêu mình đang âu yếm ngọt ngào với kẻ thù của mình . Thật là mâu thuẫn mai mỉa làm sao. Khi anh nặng nề, trách cứ . Thậm chí lại còn có thể xô đẩy tôi như con hủi, vì tôi đánh cô ta một bạt tai khi đã xúc phạm đến tôi, xác xược đến má tôi.

Rồi đến khi má tôi ngã xuống . Anh ở đâu ? Sao anh không đến bên tôi, giữa lúc tôi rất cần có một người bên cạnh tiếp sức cho tôi, giá mà lúc ấy có anh, sẽ không còn đọng lại trong tôi một chút gì, tôi sẽ quên và cũng lại sẽ yêu anh như đã từng yêu anh.

Rất tiếc là lúc đó anh đang có mặt ở Sài Gòn, đang đóng vai người hùng, cùng mỹ nhân dung dăng dung dẻ ngọt bùi tình tứ . Như vậy thì còn có gì để buồn phiền, áy náy mà anh lại tìm đến đây ?

Lâm Khang cứng họng, đờ người và cứ thế đôi mắt đau đáu nhìn cô không chớp . Anh còn biết tìm ở đâu những ngôn từ có thể giải thích, thanh minh hộ anh đây ? Khi chính anh là kẻ dự phần đẩy rời cô ra xa tình yêu của hai

người . Lời cáo buộc của cô tất cả đều đúng, tất cả đều hợp lý . Hải San như không chịu đựng nổi cái nhìn mà Lâm Khang dành cho mình, cái nhìn vừa tiếc thương, vừa ân hận, vừa tự trách, vừa đớn đau. Cô quay lưng lại phía anh, để giấu vội sự rã rời cùng cực đang dâng lên đầy ngập tâm tư cô Thật đau lòng làm sao, khi lời thốt xong mà trái tim vẫn còn nặng trĩu một niềm đau.

Hít mạnh không khí vào buồng phổi để kìm nén niềm xúc cảm, Hải San nói tiếp :

- Xin anh đừng tìm đến đây nữa, tôi đang rất cần yên tĩnh, ngày tháng này tôi không còn đủ tâm trí để mà nhớ nhung hay tiếc nuối chuyện gì, ngoài sự mất mát quá lớn của tâm hồn trong cái chết má tôi. Anh về đi.

Lâm Khang nhìn Hải San chết lặng .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 24

Lâm Khang ngồi chết dí trong lòng ghế salon, cứ thế đốt hết điếu thuốc này, sang qua điếu khác, mắt nhìn đăm đăm vào cành hoa hồng nhung đang đặt nằm trên bàn . Đây là cành hoa duy nhất anh mang về, từ những cành hoa mà khán giả đã dành tặng riêng anh. Chỉ cần anh nhìn vào phong cách thắt dây nơ, là anh đủ hiểu người khán giả tặng anh, đã mua nó từ tay người bán là Hải San. Đã ba tháng trời rồi anh nhớ cô ghê gớm . Sau lần gặp gỡ ấy, cô đã tự động di chuyển sang nhà khác để thuê ở, cô không hề để lại một dòng địa chỉ hay một tin nhắn gì cho anh. Cô bạn cùng ở chung với Hải San cũng biến mất . Cánh cổng rào đã được khóa lại và trên thân cây bàng có biển "cần cho thuê nhà" đã được ai đó đóng đinh lên đó.

Ý nghĩ thật sự sẽ mất nhau cứ luôn ám ảnh và dày vò anh từng ngày . Anh không biết phải tìm cô ở đâu trong thành phố mênh mông rộng lớn này . Rồi anh tự xỉ vả mình, rằng sao lại có thể rộng lượng, hào phóng đem tình cảm ra mà bán đứng cho Kim Sa thế không biết nữa . Sao anh có thể ngốc nghếch đến thế không biết nữa . Cả mấy chục trường đại học, biết cô đang ngồi ở giảng đường của trường nào để tìm gặp cô đây, sao anh yêu cô mà lơ đãng, hời hợt đến nỗi bỏ quên cả cái địa chỉ cần thiết ấy nhỉ ? Lâm Khang ngồi thẩn người đến nỗi Kim Sa bước đi vào mà anh vẫn không hay biết . Chỉ đến khi Kim Sa lên tiếng, anh mới giật mình tỉnh thần lại :

- Tâm trí anh đi hoang ở đâu vậy ?

Lâm Khang nhìn Kim Sa . Tối nay cô mặc y phục màu xác pháo, ôm sát lấy người . Lâm Khang tự hỏi thầm : "Một người con gái đang nản chí, buồn bực, phiền não vì gia đình phân tán mà lại có thể chăm chút áo quần, trang điểm phấn son làm đẹp cho mình kỹ lưỡng như thế này sao".

- Giờ này em còn tìm đến anh làm chi nữa, em không thấy đã quá khuya rồi sao ?

Thấy chiếc ví đầm lên bàn, Kim Sa ngồi xuống kề bên Lâm Khang trả lời :

- Nhưng em buồn bã quá, mỗi khi buồn em chỉ nghĩ đến anh, em cần anh an

úi biết bao.

Giọng nói Kim Sa thoang thoảng mùi bia, Lâm Khang thoáng nhú mào :

- Kim Sa, lại uống rượu nữa phải không ?

- Chỉ chút đỉnh với bạn bè thôi.

- Sao em không về thăm bác Thái ? Em có biết là dạo này bác ấy tiêu tụy và suy sụp tinh thần nhiều lắm không ?

- Nếu cha em có bị thế thì cũng không phải lỗi nơi em.

- Nhưng em là con của bác ấy, em cũng có trách nhiệm lo lắng, chăm sóc cho cha mình chứ.

- Đâu phải cha em thiếu người chăm sóc . Tự cha muốn cô lập với mọi người kia mà . Mẹ em thì bây giờ có khác gì người đưng. Từ một bà chủ cai quản đất đai, nhà cửa, công việc làm ăn bỗng chốc bị rơi đài tay trắng, giờ như một kẻ sống bám dư thừa . Còn anh Quốc Việt bị kêu án sáu tháng tù giam ngon lành . Bây giờ thì người cha em cần là Ốc Tiêu kia kìa . Em về thì cũng vô nghĩa thôi.

- Nhưng em thừa hiểu vì sao mà xảy ra chuyện như thế . Nói như em thì mọi chuyện ví như do bác Thái mà nên.

- Nếu cha đừng quá câu nệ và quan trọng vấn đề . Mẹ em dẫu có lỗi thì chuyện cũng đã qua hai mươi năm rồi.

- Hai mươi năm hay năm mươi năm cũng thế thôi, người ta chỉ thực sự tha thứ khi kẻ lầm lỗi thành tâm nhận lỗi.

Giọng Kim Sa có vẻ buồn bực :

- Em đến đây là để mong tìm kiếm nơi anh một sự cảm thông, an ủi chớ có phải đến để nghe anh thuyết giáo đâu.

Tiếng nói Lâm Khang bỗng trở nên buồn rười :

- Em hãy tự lo chăm sóc cho bản thân mình đi, đừng nên hy vọng ở anh điều gì nữa.

- Anh độ rày sao thế ? Anh quên lúc trước anh đã hứa trước mặt gia đình em là sẽ lo lắng chăm sóc cho em kia mà.

- Anh không quên, nhưng anh cũng không có trách nhiệm gì trong những hành động em làm.

- Anh nói vậy là nghĩa gì ?

- Anh bao giờ cũng yêu thương quý mến em như đứa em gái của mình . Nhưng dù có thế nào thì ở giới hạn nhất định em cũng chưa phải là người em ruột thịt của anh. Vì thế anh cũng chỉ cho em lời khuyên hoặc an ủi, vỗ về . Nhưng suy cho cùng, chính bản thân em phải có sự quyết tâm, phấn đấu.

- Em chỉ thực sự có ý chỉ khi có anh bên cạnh.

- Em không thấy như vậy là quá đáng sao ?

- Không quá đáng chút nào . Bởi vì em yêu anh.

- Vậy em có hỏi ngược lại lòng mình là anh có yêu em không ?

Kim Sa lắc đầu trả lời bướng bỉnh :

- Em không cần điều đó, chỉ một mình em yêu anh là cũng đủ lắm rồi.

Kim Sa ngả đầu lên vai Lâm Khang, nhưng anh đã khéo léo nhích người sang bên. Bây giờ thì anh thận trọng lắm rồi mỗi khi giao tiếp với Kim Sa, bài học ngày ấy khiến cho anh và Hải San phải hiểu lầm nhau, đã đủ đầy kinh nghiệm rồi, giờ biết chắc rằng sẽ không có mặt Hải San, anh cũng không muốn đóng vai quân tử nữa, anh nhận thấy lòng tốt của mình đã bị Kim Sa lợi dụng và quấy rầy ngày một nhiều hơn. Lâm Khang đứng lên bước đến cửa sổ, dựa lưng vào đấy, hai tay thọc sâu vào túi quần nhìn Kim Sa thật nghiêm túc, anh cất giọng rành rọt, rõ ràng :

- Kim Sa, nếu em cần lời an ủi, cần lời động viên hay bất cứ điều gì thì anh sẽ sẵn sàng . Nhưng nếu em mang ý nghĩ lợi dụng điều này hầu trời buộc anh vào đời em thì em sẽ thất vọng đấy.

- Anh không thể nói những lời như thế với em được . Chẳng phải là chúng mình đã từng thân thiết nhau đó sao ?

- Thân nhau là một lẽ, yêu nhau lại là một lẽ khác . Không lý nà hai điều đơn giản đến như thế mà em lại lầm lẫn được sao ?

- Anh Lâm Khang, con Ốc Tiêu có gì để mà anh yêu được chứ ? Anh hãy nghĩ kỹ lại đi.

- Tình yêu mà so đo, suy tính được sao ?

- Một ca sĩ có tên tuổi như anh, không sợ sẽ khiến cho người ái mộ thất vọng vì anh đã chọn phải một đối tượng quá tương phản, cách biệt với danh phận của anh sao ?

Lâm Khang nghe giọng mình bắt đầu bực bội :

- Em vẫn không bỏ được bản tính khinh khi người ư ?
  - Anh không hài lòng vì em nói đúng sự thật chứ gì ?
  - Ốc Tiêu có một đời sống đáng để bọn đàn ông như anh khâm phục đấy.
  - Đừng ca ngợi cô ta như thế.
  - Em có bao giờ cảm tình với Ốc Tiêu đâu.
  - Tại sao em lại phải như thế với một kẻ đã cướp mất người em yêu chứ ?
- Nếu không có cô ta xen vào thì hôm nay anh đâu ghẻ lạnh với em thế này.

Lâm Khang lại đến gần Kim Sa, ngồi vào ghế salon đối diện, mắt nhìn thẳng vào cô :

- Ngay từ đầu anh đã không yêu em, thì mãi về sau điều đó cũng sẽ chẳng bao giờ xảy ra đâu, dẫu là có Ốc Tiêu hay không có cô ấy đến trong cuộc đời anh.

Câu nói làm Kim Sa bị thương tổn, cô đứng phắt dậy, lạc giọng :

- Anh nói láo, em không bao giờ tin đâu. Em nhất định là anh có yêu em, chẳng qua là vì anh không nhận ra sai lầm của mình thôi.
- Đừng tự huyễn hoặc mình nữa Kim Sa.
- Nhất định anh sẽ hối hận với sai lầm của anh. Không bao giờ em chịu để mất anh vào tay con ranh ấy đâu. Không bao giờ...

Kim Sa bật khóc nức nở và vùng chạy ra khỏi nhà Lâm Khang. Anh chỉ đứng nhìn theo thấy lòng nặng trĩu niềm ưu tư.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 25

Xoay chiếc mũ jean còn mới toanh mà Hải San đã mua cho trên tay, Cu Đen nhìn cô hỏi giọng buồn buồn :

- Chừng nào sư tử về lại trông ?

Hải San vừa chăm chú xây lâu đài bằng cát vừa trả lời thằng bé :

- Ngày một chị đi.

- Sư tử mới về sao đi nhanh vậy ?

- À, vì ở trông còn quá nhiều việc đang chờ chị . Chị gần tốt nghiệp rồi, bảovở nhiều lắm.

- Rồi chừng nào sư tử về lại ?

- Không biết nữa . Chắc lâu lắm.

Thằng Cu Đen làm thỉnh không hỏi nữa . Nó đội chiếc mũ jean lên đầu, hai tay ôm lấy gối và tựa cằm vào mắt nhìn ra biển với dáng điệu buồn hiu. Thái độ của Cu Đen làm Hải San hơi ngạc nhiên. Nhìn nó, cô hỏi :

- Đen sao vậy ?

Giọng Cu Đen trống không :

- Hồng sao cả.

- Hồng sao mà lại không muốn nói chuyện với chị vậy ?

Hải San đưa tay xoay đầu Cu Đen bắt nó phải nhìn mình, nhưng thằng bé đã giấu vội gương mặt vô hai đầu gối . Giờ thì Hải San đã hiểu vì sao nó có thái độ đó . Nhìn đôi vai run run kia, thì cô biết chắc là Cu Đen đang khóc . Thay vì phải dỗ dành, dịu ngọt thì cô lại gắt nhỏ :

- Nín chưa Đen. Con trai gì mà khóc thế kia, không sợ tụi con gái nó cười hí ?

Giọng Cu Đen ỉu xìu :

- Nhưng chị vô Sài Gòn, ở đây em nhớ chị ghê lắm.

Thương Cu Đen lắm, vậy mà cô vẫn cứ nạt bừa :

- Vậy cái rồi khóc hà . Đi học hành rồi cũng về lại nơi đây chứ có phải đi nước ngoài đâu. Có chịu nín hay không ?

Cu Đen trả treo :

- Em khóc là quyền của em, mặc mớ chi đến chị mà cấm chứ.
- Bữa ni trở chứng trả treo nữa hỉ ? Được, muốn khóc cứ việc khóc, nhưng chị nói cho Đen biết, chị là chúa ghét mít ướt, ai mà có cái tính đó kể như chị không chơi đấy.

Câu hù dọa có hiệu lực hơn thuốc tiên, Cu Đen vội quệt nhanh nước mắt vào tay áo . Nó ngẩng lên nhìn Hải San cười, nụ cười meo méo chẳng giống ai. Nó lý sự :

- Em đâu muốn khóc, chẳng qua tại nước mắt nó cứ rơi đấy chứ.

Hải San nhìn nó trừng mắt :

- Nước mắt có muốn rơi cũng phải nuốt ngược cho nó chảy trở lại lồng ngực, như vậy mới tỏ rõ là người cứng rắn không dễ yếu lòng nghe chưa. Dù không hiểu hết đầy đủ ý nghĩa trong câu sư tử nói, nhưng Cu Đen vẫn gật đầu :

- Em xin nghe.

- Nhớ đấy.

Rồi Hải San lại cảm cú với trò chơi xây dựng lâu đài của mình . Có ai biết cô đang cố gắng gom góp hết tâm trí của mình vào trò chơi, để không phải nghĩ đến những nỗi đau, để không phải nhớ đến hình bóng một người...

Thằng Cu Đen nhặt lấy những vỏ ốc nhỏ đủ màu sắc, trang trí hoa văn trên lâu đài mà Hải San vừa hoàn tất . Hải San lại tiếp tục lấy những cọng rong biển, những cành san hô trắng, bị sóng đánh xô dạt vào bờ, làm thành một vườn hoa kiếng đẹp xinh vô cùng.

Hai thầy trò ngồi ngắm tác phẩm của mình đầy thích thú . Bất chợt Cu Đen bỗng lên tiếng nói :

- Em muốn kể cho chị nghe chuyện này quá nhưng lại sợ bị chị mắng.
- Kể đi !

Giọng Cu Đen vẫn ngập ngừng :

- Chị không mắng em chứ ?
- Khi gió, Đen dài dòng quá . Kể đi !

Có vẻ lưỡng lự khi không nghe sư tử hứa hẹn gì về chuyện mắng mỏ, nên tiếng nói Cu Đen xem ra có phần sợ sệt :

- Em nghe nói là ông ấy đã làm di chúc giao toàn bộ tài sản lại cho chị, chỉ một số tí để cho má ghè của chị thôi.

Hải San hoàn toàn bị bất ngờ trước cái tin này . Tuy nhiên cô vẫn nói với Cu Đen bằng giọng hù dọa :

- Cần thận ghen Đen, không phải là chuyện đùa đâu.

- Thật một trăm phần trăm đó chị.

Cô hỏi thẳng bé bằng gương mặt nghiêm túc :

- Đen lấy tin ở đâu vậy ?

- Cô ba Quang sang nhà em kể với mẹ như vậy . Cô Ba còn bảo giấy tờ hồ sơ đã hoàn tất xong xuôi về pháp lý rồi.

Hải San lăm băm một mình :

- Không lẽ là thật ?

- Chị quên chú Năm Đánh là em ruột cô Ba Quang hiện đang làm ở ủy ban xã mình hỉ ?

Hải San im lặng, dăm chiêu. Cu Đen nói tiếp :

- Sắp tới chị trở thành giàu có rồi . Chắc chị vui lắm đây.

Cô lắc đầu :

- Không phải vậy đâu Đen. Chị không thèm của cải của đảng biệt thự Thù Dương kia. Chị quen sống nghèo nàn rồi . Vả lại, nhận lấy gia tài ấy thì chẳng hay ho gì.

- Lần này chắc ông ấy thương chị thiệt rồi đó Ốc Tiêu. Cái hôm dì Út chết, em thấy ông ấy đi sau quan tài, mặt buồn rười, sao mà tội nghiệp quá . Chị vô Sài Gòn lại nên chị không biết là ngày nào ông ấy cũng đến nhà chị, đốt nhang cho dì Út hết á.

Lần đầu tiên, không hiểu sao Hải San lại chịu khó ngồi nghe nói về ông ấy nhiều đến vậy . Cô không lý giải được mình, dù trong tận cùng ngõ ngách tâm tư, ký ức tủi buồn của ngày tháng bị bỏ rơi, sống trong cảm hận của người con côی cút vẫn không dễ xóa nhòa . Cô nhớ đến mẹ cùng với những lời trăng trối kèm theo. Mẹ gọi ông ấy là tình yêu lớn của mẹ và suốt hai mươi năm mẹ khép đời trong sầu mộng, cũng bởi vì mẹ không thể quên, hoặc đúng hơn là mẹ không muốn quên, dù tình yêu lớn đó đã phản bội mẹ, đã dồn mẹ vào khổ đau, cay đắng . Hạnh phúc đẹp đẽ nhất nhưng cũng

ngắn ngủi nhất trong đời mẹ, là ngày mẹ về làm vợ Ông ấy, nhưng chỉ có vón vẹn vài tháng, còn sau khi mang thai cô, thì hạnh phúc đã hóa thành khổ đau, nụ cười đã được thay bằng nước mắt, tình yêu đã trở nên bão giông. Đôi khi Hải San có ý nghĩ điên khùng rằng có lẽ bởi vì lỗi nơi cô thật, nếu không có cô hiện diện trên cõi đời này, thì đời mẹ vẫn hạnh phúc, vẫn bình yên, vẫn tràn ngập tiếng cười. Thỉnh thoảng, ý nghĩ ấy lại hiện về, gặm nhấm con tim cô đau nhức khôn cùng, để rồi cô thấy thương mẹ và hận chính cả bản thân mình.

Mẹ bảo hãy cởi mở tấm lòng ra, bao dung một chút, vị tha một chút... Vậy mà với cô điều đó thật là khó khăn khi nghĩ về ông ấy, có lẽ từ rất lâu rồi, cảm giác mình không có cha đã trở thành quen thuộc với cô cũng nên.

- Sao chị thần người ra vậy ?

Hải San nhìn Cu Đen cười buồn :

- Chị đang nhớ đến má chị ghê gớm. Đen biết không, mất đi một người mẹ thật là một điều cay nghiệt...

Cô không nói nữa, trong tim lại có một nỗi đau nữa len vào, khi bắt gặp câu nói này có một lần cô đã nói với một người...

- Ở Sài Gòn chị có gặp anh Lâm Khang không vậy chị Ốc Tiêu ? Hôm chị đi, anh ấy có về kiểm chị, nghe tin dì Út chết, mặt ảnh tái ngắt. Buổi chiều đi thả trâu bò đi ăn, em thấy ảnh mang hoa quả, nhang đèn ra cúng ở mộ dì Út. Trông ảnh buồn hiu hà. Dù đang giận ảnh nhưng thấy vậy em lại tội tội.

Hải San nghe giọng mình không buồn không vui :

- Rốt cuộc thì Đen thương ai ? Thương chị Ốc Tiêu hay thương cái người bạc bẽo ?

Cu Đen cười khoe chiếc răng sún, trông đến ngộ nghĩnh :

- Sư tử nè !

- Gì ?

- Lá thư sư huynh gửi cho chị cái hôm nhờ em đưa giùm đó. Ảnh viết gì ở trong vậy ?

Hải San trợn mắt nhìn nó :

- Bữa nay Đen chỉ có mỗi cái người đó để hỏi chuyện hả ? Chị bảo là cấm

tiệt mà . Mới hồi nãy giờ lại trở chứng...

Cu Đen đưa tay bịt miệng mình, nói ỉu xiu :

- Em quên.

- Hừm...

- Thôi trưa rồi, lùa bò đi uống nước đi rồi về cõm nước . Buổi chiều chờ chị Ở đại bản doanh nghen. Chị em mình đi bẫy đông.

- Dạ !

Thằng bé đứng dậy phúi cát bám trên người, rồi tung tăng vừa chạy vừa nhảy đến vô tự Chỉ một lúc sau bóng dáng nó chỉ còn là chấm nhỏ ở phía xa.

Còn lại một mình, Hải San ngồi bó gối nhìn tòa lâu đài của mình, đang dần dần sụp đổ bởi thủy triều nước lên. Lòng cô gờn gợn một nỗi xót xa mênh mông như biển xanh và cô cảm thấy bất lực với cả chính mình . Gương mặt của ông Thái, của Lâm Khang mấy lúc gần đây cứ ám ảnh mãi trong tâm trí cô, không tan biến.

"Lá thư sư huynh gửi chị . Ảnh viết gì ở trong vậy ?". Cô nhớ đến câu hỏi của Cu Đen. Viết gì ư ? Chỉ là một tờ giấy trắng, phác họa lên đó một trái tim với chữ Ốc Tiêu, thế thôi. Cách tỏ tình đầy lãng mạn như thơ tranh, nhưng thực tế thì cứ hằn lên đau xót .

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương 26

Buổi xế chiều, khi đi bẫy dông với Cu Đen về xong, Hải San đi thăm mộ mẹ. Cô hoàn toàn bất ngờ khi trông thấy ông Thái đang chăm bón những cụm hoa nhỏ trồng quanh mộ mẹ. Niềm xót xa tủi hổ lại mang ngợp trong hồn, khiến cô cứ bất động đôi mắt nhìn, hình ảnh ông Thái lặng thầm bên mộ mẹ, đã gợi nhớ trong cô một đoạn văn, mà có lần cô được đọc trong quyển "Sau những cuộc tình" của một tác giả nữ nào đó mà cô không còn nhớ tên. "Sự thiêng liêng đâu phải lúc nào cũng dễ nhận ra. Nó tiềm ẩn đâu đó, nó mất hút trong ngày thường, không ai nhận diện được nó. Nó hiện ra bằng máu, mà cũng chỉ bằng cái chết mới gọi nó về được".

Hôm nay có phải chăng, bằng cái chết của mẹ, đã gợi mời trái tim ông sự ân hận, ray rứt đau xót?

Khi ông Thái ngẩng mặt lên, cô thấy được trong đôi mắt mệt mỏi của ông lóng lánh giọt nước mắt. Nhìn thấy cô, ông gượng cười khẽ khàng hỏi:

- Con về bao giờ vậy?

Cô trả lời thật khiên cưỡng, trống không:

- Chiều qua.

Đưa tay chỉ những cụm hoa nhỏ, ông lại tiếp:

- Tên gọi của nó là "Forget me not".

- "Forget me not" ư? Xin đừng quên tôi ư? Thực chất thì mẹ đã bị lãng quên hơn hai mươi năm trời rồi còn gì nữa. Còn có ý nghĩa gì nữa không khi giờ ông trồng nó ở đây?

- Trong từ điển thì người ta gọi nó như thế, nhưng với mẹ của con, thì bà đã đặt lại cho nó một tên khác: "Hoa băng khuâng".

"Hoa băng khuâng", cái tên gợi đầy chất thơ lãng mạn và buồn như màu tím của bản thân nó vậy, buồn như cuộc tình ngắn ngủi của bản thân mẹ vậy.

Hải San đột thoại thầm trong đau xót.

Ông Thái húng hắng ho vài tiếng rồi lại nói tiếp với Hải San:

- Bao giờ con vô Sài Gòn học tiếp ?

Hải San vẫn giữ nguyên ngữ điệu cũ :

- Ngày một.

- Trước khi đi, con có thể đến nhà ta một lần được không ? Ta có chuyện cần nói.

- Tôi không thể.

- Ta biết con có thể.

- Không !

Giọng ông Thái vẫn kiên nhẫn :

- Ta biết con rất hận ta, vì ta mà con và mẹ con phải sống trong đau khổ, vì ta mà mẹ con sống với nỗi cô đơn triền miên và chết vì buồn phiền . Giờ đây ta không mong, không phải nói là không dám cầu mong con sẽ tha thứ cho ta, khi giờ sự ăn năn với những lầm lỗi của ta đã muộn màng . Ta chỉ cầu xin con, cho ta được làm một việc gì đó giúp con.

- Ông...

- Đừng hiểu lầm ý tạ Ta biết con rất là giàu lòng tự trọng, con làm sao chấp nhận được việc này . Ta chỉ mong con hiểu, ta làm việc đó không dễ mua chuộc nơi con sự tha thứ mà hãy hiểu ta làm việc đó vì bản thân tạ Ta muốn tìm thấy ở lương tâm ta sẽ bớt sự dày vò, ray rứt, trong những ngày tháng còn lại của đời ta.

- Nếu ông cảm thấy muốn lòng mình thanh thản thì hãy tìm đến với những công việc từ thiện xã hội, những trại dưỡng lão, những nhà trẻ mồ côi.

- Ta sẽ làm việc đó theo gợi ý của con. Nhưng ta mong con cho ta một lời hứa là sẽ đến nhà ta.

- Tôi không thể hứa với ông một điều gì, khi lòng tôi chưa quyết.

Ông Thái thở dài, đôi mắt sụp xuống :

- Có lẽ ta lại đòi hỏi điều quá đáng rồi, thôi đến hay không là quyền con. Dù sao thì ta cũng cảm ơn con.

- Sao lại cảm ơn ?

- Vì con đã không còn đuổi xua ta nữa, vì con đã chịu khó tiếp chuyện với ta này giờ.

-... !

- Thôi ta về đây . Mong con sẽ đạt được kết quả khả quan cho đợt thi tốt nghiệp.

Ông Thái quay người đi nhưng chỉ vài bước chân, ông dừng lại bật thốt một câu.

- Lâm Khang là một chàng trai tốt . Nó rất yêu con.

Lần này ông đi thẳng, để lại Hải San một khoảng không gian trầm mặc, não lòng . Có nỗi cô đơn nào ngày càng một trĩu nặng trong tâm tư đến như thế.

Gió lành lạnh từ ngoài biển đưa vào . Cô kéo cao thêm cổ áo, lặng lẽ nhìn đi ảnh mẹ thêm một lần nữa trong đôi mắt nhập nhòa lệ, rồi cất bước quay về . Trái tim cô đắm đầy nỗi chia lìa . Chiều rưng rưng.

Hai người đàn ông, một già, một trẻ đang ngồi đối ẩm cùng nhau trong căn nhà mát của khuôn viên biệt thự Thùy Dương. Họ ngồi đối diện với nhau vừa nói chuyện vừa uống rượu, dáng vẻ thật trầm ngâm. Hai người đó là ông Hồ Khắc Thái và chàng trai Lâm Khang.

-... Nó là đứa con gái thật sự có bản lĩnh, nhưng cũng đầy kiêu ngạo, dễ coi khinh. Lỗi này là do tự bác mà ra. Nếu xưa kia bác đừng nông nổi hồ đồ...

- Cháu nghĩ, hiện giờ Ốc Tiêu chưa chấp nhận bác là vì tinh thần cô ấy vẫn chưa lấy lại được thăng bằng sau cái chết của bác gái . Cô ấy cần có thời gian bác à.

- Càng lớn Ốc Tiêu càng giống mẹ, đẹp xinh, sắc sảo, nhưng Mây thì dịu dàng, đằm thắm, còn nó lại cứng cỏi, góc cạnh.

- Cháu mong một ngày rất gần hai cha con bác sẽ hóa giải được mọi điều.

- Ta rất hy vọng như thế.

Ông Thái nhìn Lâm Khang hồi lâu rồi lên tiếng nói tiếp :

- Lúc xưa ta vẫn nghĩ cháu và Kim Sa sẽ là một cặp xứng đôi, nhưng từ khi ta thấy được cái nhìn của cháu dành cho Ốc Tiêu, thì ta đã hiểu người cháu thật sự yêu thương là Ốc Tiêu. Dẫu sao thì đứa nào cũng đều là con gái bác, vì thế cháu đừng nên lo lắng rằng ta sẽ phản đối.

- Cháu cảm ơn bác.

- Mong rằng cháu sẽ mang đến cho nó thật trọn vẹn hạnh phúc lẫn bình an.

- Cháu tin tưởng là cháu sẽ làm được vì cháu rất yêu Ốc Tiêu, thừa bác.

Người quản gia bước đến bên ông Thái giọng lễ phép :

- Thưa ông, cô Ốc Tiêu đến tìm.

Đôi mắt ông Thái lấp lánh niềm vui :

- Được, ta ngồi đợi ở đây, người ra đi.

- Vâng ạ.

- À khoan, ông quản gia nè !

- Thưa ông, còn điều gì nữa ạ ?

- Từ bây giờ và sau này phải gọi là cô Hai nghe rõ chưa ? Ốc Tiêu sẽ là chủ của các người trong tương lai đó . Hãy nhớ ! Thôi đi đi.

- Thưa ông rõ !

Vài phút sau, Hải San đã đến trước mặt ông, gương mặt cô im lìm khép kín không biểu lộ một điều gì ra ngoài . Cô cất giọng bình thản :

- Con ngồi xuống đi.

Nghĩ rằng hai cha con ông Thái có chuyện phải nói với nhau, Lâm Khang đứng dậy cáo từ.

- Cháu đến thăm bác đã lâu, giờ cháu thấy đến lúc phải xin phép bác cháu về.

Nhưng ông Thái đã đưa tay cản người Lâm Khang lại và cất giọng rành rọt :

- Không cần cháu phải tế nhị như thế, cứ ở lại đây, chúng ta đều là người nhà cả.

Lâm Khang đành miễn cưỡng ngồi lại vị trí cũ, anh liếc nhanh sang Hải San đang ngồi gần bên, lòng cứ không an. Từ lúc vào đến giờ cô chưa lần nhìn vào mặt anh, thái độ của cô khiến anh cảm thấy khổ sở . Làm sao cô biết được anh đã bỏ dở mất buổi ca nhạc có qui mô lớn chỉ cốt ý về đây để tìm gặp cô, bởi anh biết chắc ngày cúng kỵ tang một trăm ngày chẵn, Hải San sẽ về thập nhang cho mẹ.

- Ốc Tiêu ! Cám ơn con đã vì ta mà đến.

- Tôi không phải vì ông đâu. Tôi chỉ vì lời trăng trối của má tôi mà đến thôi.

- Nhưng dù sao con cũng đã đến.

- Tôi đến đây không phải mong được nghe những từ ngữ sáo rỗng ấy.

Ông Thái thấp giọng :

- Ta biết . Con an tâm, ta không làm phỉ phạm thời giờ của con đâu.

Hải San rút gọn câu nói :

- Vậy ông hãy vào đề chính đi.

Ngôn ngữ khô khan, lạnh băng ấy vẫn không khiến ông Thái dễ dàng giận dữ như bao lần trước, Lâm Khang thầm ngạc nhiên, trước biến chuyển nhanh chóng trong con người ông Thái . Tuy vậy anh vẫn ngồi im lặng nghe. Ông Thái nhìn Hải San giây lâu, rồi cất tiếng nói rõ ràng, chậm rãi :

- Ta đã lập di chúc xong trước đây cả tháng rồi.

- Điều đó đâu có liên quan đến tôi.

- Mong con đừng cố chấp, hãy để ta nói hết.

-... !

- Toàn bộ số cổ phần trong công ty mà ta góp vốn vào đó, đó là công ty mà cha Lâm Khang đang điều hành sẽ là của phần con. Số đất đai cùng với tiền mặt ta đang ký gửi trong ngân hàng công thương thì sáu mươi phần trăm ta để tên con, mười phần trăm là bà Kim Lan, mười phần trăm là cho Kim Sa, mười phần trăm để cho công ích xã hội, mười phần trăm ta cho những người giúp việc trong gia đình đã theo ta bao năm qua.

- Tôi không màng tiền tài của cải ấy đâu...

- Ta đã nói rồi, ta làm thế là vì muốn tìm thấy chút thanh thản, chứ không phải là vì đem những thứ vật chất ấy mua lấy sự tha thứ nơi con.

Giọng Hải San vẫn khô khan cục mịch :

- Dù có bất cứ lý do nào ông nói ra cũng không làm tôi chấp nhận đâu.

- Cô treo giá như vậy cũng đủ rồi, không lẽ cô còn muốn thâm tóm hết gia tài này mới vừa lòng sao ?

Chất giọng the thé chua ngoa vang lên, cùng lúc với gương mặt giận dữ của bà Kim Lan đã xuất hiện, theo sau bà là Kim Sa với nụ cười nửa miệng khinh bỉ.

Bà Kim Lan đối diện cùng ông Thái, ngữ điệu đầy cảm tức :

- Ông Thái, ông nói đi, tại sao ông có thể đối xử bất công với mẹ con tôi đến thế ?

Sự điềm đạm, ân cần mới đó của ông Thái đã bay hơi, thay vào đấy là nét mặt nghiêm lạnh của kẻ có quyền thế, kèm theo tiếng nói lạnh lùng :

- Không lý bà muốn gia tài này tôi giao lại cho thằng tiểu tử không phải là con ruột của tôi ư ? Đừng đòi hỏi quá đáng.

- Nó không phải con ông nhưng nó đã được sinh ra, lớn lên, mang họ của Hồ Khắc trong ngôi nhà này.

- Hừm . Bà thật trơ trẽn, chai lì nên phút này còn đủ hơi sức để cãi lý với tôi. Dù sao thì số mười phần trăm gia tài ba được chia cũng đủ để bà sống đến cuối đời rồi.

- Thằng Quốc Việt không phải là con ruột ông, thì còn Kim Sa nữa mà . Sao ông không để gia sản lại cho nó ?

- Ba mẹ con bà suốt bao năm, chỉ có biết tiêu phí tiền bạc của tôi, chớ không biết giữ gìn, tôi không thể để tiền bạc của tôi, sẽ cứ phải trượt dài theo sự hoang phí đó.

- Ông thật độc ác, vô lương tâm.

Ông Thái đứng bật dậy, nhanh như ánh chớp tát thẳng vào mặt bà Kim Lan, khiến bà bị bất ngờ lão đảo suýt té, ông rít giọng :

- Câm ngay, đến hôm nay mà bà vẫn không hề tỏ ra ăn năn, hối hận với trò gian xảo của mình . Suốt mấy tháng qua tôi những tưởng để cho bà được sống yên ổn trong ngôi nhà này là bà sẽ có thời gian nhận ra lỗi lầm, sai phạm, nhưng bản chất vẫn là bản chất thật khó lòng thay đổi . Trời ơi ! Tại sao hai mươi năm qua, tôi sống chung được với một người đàn bà đầy ngoa ngụy như vậy suốt, mà không nhận ra chân tướng được kia hử trời ?

Hai mươi năm qua, sao tôi lại có thể ghét bỏ con mình, thương yêu con người . Để rồi cuối cùng nó phản bội tôi, a tòng với con đàn bà đê tiện kia, cạy tú sắt định trộm cắp tài sản của tôi, phải chăng đây là quả báo . Mây ơi, tôi hối hận vô cùng...

Ông ôm ngực ngã ngòi xuống ghế như cố kìm chế xúc động, đau lòng . Mọi người trong cuộc bàng hoàng chết lặng . Từ sự giận dữ không kìm nén, ông lại bước sang trạng thái bị thương khổ não và cuối cùng ông lại bật lên tên gọi một người . Ông đã thực sự bị kích động . Có lẽ là do tình trạng bị dồn nén những nỗi ray rứt, hối hận, giận dữ từ bấy lâu, nay đã không còn giữ bịt được nữa, nên ông đã buông thả tâm trạng thực của mình ra cho kẻ khác soi thấy.

Kim Sa bước đến bên cha, đôi mắt rưng rưng :

- Cha, xin cha bớt giận . Dẫu gì chẳng nữa thì mẹ cũng đã gắn bó với ngôi nhà này bao năm. Hãy tha lỗi cho mẹ con một lần đi cha.

- Một lần đến cả hơn hai mươi năm thật là kinh khủng, đáng sợ.

- Không thể vì cha giận mẹ mà ghét bỏ cả con, bên cha vẫn còn có con. Con hứa, con sẽ không làm cha phải lo lắng nữa, xin cha hãy tin tưởng con gái cha, sửa lại di chúc cho con được nắm giữ gia tài cha nhé . Con xin cha. Không ngờ Kim Sa bị Ông Thái cố gạt cánh tay ra khỏi người :

- Rốt cuộc thì mẹ con mày cũng một bụng như nhau. Cũng chỉ vì tiền tài mà ra.

- Nhưng con là con của cha kia mà.

- Ta không thay đổi quyết định đâu.

Bà Kim Lan run giọng :

- Ông...

- Nếu còn lải nhải bên tai nữa thì số phần trăm trong di chúc của mấy người ta cũng sẽ xóa tên đấy . Đi đi.

- Cha...

- Đi đi.

Không thể lay chuyển được ông Thái, nên mọi tức tối, căm hờn của mẹ con bà Kim Lan bỗng chạy sang Hải San. Gương mặt bà Kim Lan tím tái nhợt nhạt nhìn xoáy vào Hải San mà gầm gừ :

- Mày đúng là quỷ cái, yêu tinh . Mày đã hả hê chưa khi thấy mẹ con tao như thế này ?

Gương mặt bà thật dữ dằn, hung hăng đã khiến cho Hải San phải lùi sau vài bước chân. Lâm Khang đến sát bên Hải San như sẵn sàng bảo vệ cô :

- Bác gái hãy bình tĩnh . Hải San đâu có lỗi gì trong vấn đề này . Quyền quyết định là do bác trai cơ mà.

Kim Sa nói lẩn vào :

- Nếu nó không lờ ra tiếng vào thì cha tôi đâu đến nỗi ghét bỏ mẹ con tôi. Anh còn bênh vực ư ?

Giá như lúc xưa thì Hải San đã ăn miếng trả miếng ngay, nhưng từ lúc chứng kiến thấy sự suy sụp xuống dốc của ông Thái, cũng với sự trân tráo,

đáng sợ của mẹ con bà Kim Lan, Hải San như quên mất đi nỗi căm hận, tủi hờn mà mình mang lấy bấy lâu nay, thay vào đó là lòng tội nghiệp cho ông Thái và nỗi mệt mỏi khôn cùng trong chuyện ân oán giữa người với người.

Nhìn vào hai mẹ con bà Kim Lan, cô trả lời đầy lãnh đạm :

- Tôi không hề dự phần trong vấn đề này . Mẹ con bà đừng nên gắp lửa bỏ tay người . Xin chào mọi người tôi về.

Chỉ một cái ghệt tay của Kim Sa đủ buộc Hải San phải đứng lại :

- Sao có thể về dễ dàng như vậy . Nếu muốn về thì hôm nay cũng nên ân oán phân minh chứ.

Hải San nói ơ hờ :

- Tôi mệt mỏi quá rồi, đừng lôi tôi vào cuộc nữa.

Kim Sa nhột nhật cả gương mặt, giọng rít qua kẽ răng, nét đẹp xinh giờ như tô thêm vẻ đanh ác :

- Mày giỏi và thâm hiểm thật đó Hải San. Sự trả thù của mày độc chiêu vô cùng . Cùng một lúc mày lôi kéo được cha tao, hưởng gần trọn gia sản, giành giật cả Lâm Khang của tao nữa . Mày được cả chì lẫn chài.

Lâm Khang bực mình gắt nhỏ :

- Em bớt hồ đồ đi được không Kim Sạ Anh đâu phải là đồ vật để em dùng từ giành giật.

Ông Thái đứng dậy nói chán nản :

- Đưa Hải San về giùm bác đi Lâm Khang. Kim Sa, nếu mày còn lải nhải ta sẽ đập cho đấy.

Nhưng Kim Sa đâu dễ dàng nghe lời, cơn tức giận còn đang sôi trong lồng ngực :

- Anh Lâm Khang. Anh không được đưa nó về . Nếu anh bước giết được anh thì em sẽ tự tử, để cho anh thấy anh đã phụ bạc tình em đến nỗi anh đã làm chết một người . Rồi đây người đời sẽ nguyên rửa anh, ca thán anh. Anh sẽ sống trong sự ray rứt ân hận . Anh hãy dứt khoát đi Lâm Khang.

- Mày làm trò điên khùng gì đây Kim Sa ?

Ông Thái gằn giọng với Kim Sa, trong khi bà Kim Lan đứng chống hai tay lên ngang hông, như khuyến con gái mình.

Lâm Khang đứng giữa hai người con gái, thái độ đường hoàng, khẳng khái,

vẻ mặt nghiêm trang, tiếng nói mạch lạc, dứt khoát :

- Kim Sa, có phải tôi đã từng bảo với em rằng tôi chỉ xem em như một người em gái, có đúng không ?

Kim Sa cắn môi gật đầu.

- Chưa bao giờ tôi hứa hẹn hay có điều gì không phải với em, đúng không ?

Kim Sa lại gật đầu.

- Vậy thì lý do gì em lại muốn trói buộc cuộc đời tôi vào em ? Còn muốn lấy sinh mạng ra để làm áp lực với tôi ư ? Tôi tình gì phải như thế . Em thừa biết là tôi rất nghiêm túc trong tình yêu, tôi không bao giờ lẫn lộn hoặc lập lờ trong những mối quan hệ . Tôi không hề yêu em, như vậy thì dù em có giết tôi, tôi cũng sẵn sàng chấp nhận . Nhưng mong níu kéo tôi về với em thì không thể . Cũng như em muốn tự tử để cho đời nguyên rửa tôi ư ? Để cho tôi sống trong ân hận ư ? Tôi chưa bao giờ nói yêu em hay tỏ tình với em để dẫn đến sự phụ bạc em hôm nay. Vậy thì có gì đòi họ nguyên rửa tôi, và tại sao tôi phải ân hận kia chứ ? Em nên bình tâm mà suy nghĩ lại chuyện hai chúng ta đi.

Gương mặt Kim Sa cứ tím tái dần theo từng lời Lâm Khang. Đến khi anh ngừng nói giây lâu, thì Kim Sa mới lên tiếng, giọng cô ta đanh gọn, nghiêm nghị :

- Ý anh đã quyết rồi chứ Lâm Khang ?

Lâm Khang thật khẳng khái :

- Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm những gì mình đã nói.

Nhìn xoáy vào Hải San, cô ta hỏi :

- Mày đã nghe rõ chưa ? Cuối cùng thì anh ấy cũng chọn mày, dù cho tao có chết hay anh ấy có chết anh ấy không hề màng . Vậy thì tao sẽ không chết cũng như anh ấy sẽ không chết bởi nguyên do mọi rắc rối là do mày . Bởi thế người chết sẽ là mày.

Khi câu nói dứt, khi Lâm Khang và Hải San chợt ý thức được điều gì sẽ xảy đến . Trước ánh mắt đùng đục sự ghen hờn ấy, thì nhanh như tên bắn, Kim Sa đã chụp ngay ly rượu chân cao đang ở trên bàn, mà Lâm Khang và ông Thái đã uống khi nãy đánh mạnh vào mặt Hải San. Có phòng bị trước nên Hải San đưa tay lên đỡ, cái ly đập vào tay Hải San vỡ vụn rớt rơi xuống

đất và cánh tay đỏ đặc máu . Hải San bàng hoàng trở cứng người mắt cứ nhìn cánh tay mình . Lâm Khang chớp lấy tay cô, gương mặt anh cũng nhợt nhạt, nhưng miệng thì lại quát lớn :

- Kim Sa, cô thật là mù quáng . Sao lại có thể độc ác đến thế chứ ?

Anh nắm chặt tay cô, đau xót khi nhìn những mảnh thủy tinh đang cắm trong đó, giọng anh như lạc đi :

- Đau không em ? Để anh cầm máu cho.

Đang lúc Lâm Khang mãi lo chăm sóc cho Hải San thì anh lại quên khuấy mất Kim Sa Nhìn anh hết hoảng lo lắng cho Hải San, cô ta như càng tuyệt vọng thêm lên. Tuyệt vọng đến mức đã không còn làm chủ được bản thân mình nữa . Kim Sa thấy lửa nóng ở đâu cứ hừng hực cháy trong trái tim mình và đôi mắt dần có nhìn trừng trừng, chỉ thấy mồn một gương mặt của Hải San với vẻ đắc thắng, trêu ngươi. Như không còn chịu đựng nổi, Kim Sa nghiến cứng đôi hàm răng, quơ tay lên bàn, bàn tay chạm phải cổ chai rượu ngoại và cô ta chồm người về phía Hải San, lần này nhắm ngay đầu mà quát . Cả Lâm Khang và Hải San vẫn không hề hay biết, nhưng ông Thái thì nhìn thấy, giữa lúc cấp bách ấy, ông chỉ bật lên tiếng thét : "Hải San..." và phóng người ôm tới chụp lấy tay Kim Sa gạt mạnh, chai rượu rớt mau xuống đất . Nhưng ông Thái cũng mất thăng bằng nên té nhủi theo sau đó, đầu ông đập xuống ngay bãi thủy tinh của chai rượu . Màu đỏ hổ phách của rượu, cộng với màu đỏ lỏm từ trán ông chảy ra, làm thành những dòng suối nhỏ có từng nhánh rẽ.

Bà Kim Lan, Hải San và Lâm Khang cùng kêu lên kinh hãi . Trong lúc đó Kim Sa đứng sững như tượng đồng, đôi mắt sợ hãi nhìn vào ông Thái, không còn thấy hùng hổ, không còn thấy căm tức, chỉ còn thấy trí óc mình như trống rỗng mụ mị . Tiếng thét làm những người làm công chạy đến, Lâm Khang xộc đến, Hải San cũng quên đau cùng lao theo với tiếng gọi "Cha ơi" bật thốt khỏi đôi môi. Lâm Khang đỡ ông lên, mặt ông ướm dầm những máu, nhưng lạ thay đôi môi ông lại lấp lánh nụ cười nhẹ nhàng, đôi mắt ông lại lấp lánh hạnh phúc, nhìn Hải San đầy yêu thương, ông cất tiếng gọi thều thào :

- Cuối cùng con cũng chịu gọi ta là cha Ta vui mừng quá Hải San !

Chỉ nói được thế thôi, rồi ông ngã vào lòng của Lâm Khang ngất lịm.
Có tiếng la đầy hối hoảng của người quản gia :
- Đưa ông chủ vào nhà thương mau.

Đỗ Huỳnh Châu

Ước Mơ Xanh

Chương Kết

Một năm sau...

Hoàng hôn dịu dịu, thả trùm lên mặt biển mênh mông màu ngọc bích, những con sóng bạc đầu đang mơn trớn, vỗ về bãi cát trắng, cùng lời ru si mê tình biển.

Có một cô gái đi dọc theo mé nước với dáng điệu thanh thản, chốc chốc lại cúi người xuống đưa tay nhặt lấy vài con ốc nhỏ lên ngắm nghía và quăng ra xa biển . Cứ thế cô gái đi mãi đến bãi dương, và xoải người ngồi xuống.

Đằng xa có tiếng gọi văng vẳng lại.

- Ốc Tiêu ơi... ! Em ở đâu ?

Không thấy cô gái trả lời, chỉ thấy miệng cô tủm tỉm nụ cười . Tiếng gọi mỗi lúc một gần rồi im bật . Một lát sau có một vòng tay rắn chắc, khỏe mạnh ôm siết lấy thân thể cô :

- Ối trời ! Nhớ em không chịu được, mới vắng em có ba ngày mà vậy, vắng thêm một ngày nữa chắc anh điên quá Ốc Tiêu ơi.

Ốc Tiêu nheo mắt nhìn người vừa mới đến :

- Xạo thấy trời, ở Sài Gòn anh đi đâu mà lại không có nữ khán giả ái mộ, say mê.

- Nhưng trái tim anh thì em cất giữ mất rồi.

- Đừng nịnh đầm em nữa Lâm Khang, xấu hổ !

Lâm Khang hôn nhẹ vào má Hải San nói xuề xòa :

- Vợ tui thì tui nịnh, chớ có nịnh vợ ai đâu mà xấu hổ.

Hải San lườm người yêu :

- Vợ hồi nào mà vợ ?

Lâm Khang nhướn hàng chân mày giả vờ hỏi nghiêm trang :

- Còn mười ngày nữa là đám cưới, gọi bây giờ cho nó quen.

- Trời, anh tính kỹ ghê.

Lâm Khang véo nhẹ vào vành tai cô, anh không liếng thoảng nữa mà cất giọng chân thành :

- Anh ở Sài Gòn vừa ra tới đã vội tìm em ngay.

- Sao biết em ở đây mà tìm ?

- Em đã từng bảo mỗi lần em vui, buồn hoặc lòng bình yên thì đều tìm ra biển để tâm sự với nó hay sao ?

Hải San dài giọng :

- Hiểu lòng em ghê hén.

Lâm Khang vân vê bàn tay có những ngón thon nhỏ xinh xinh của cô, âu yếm nói :

- Cha bảo anh gọi em về nhà.

- Anh có nghe cha nói chuyện gì không ?

- Hình như muốn hỏi về chuyện thiệp mời đám cưới đấy . Cha muốn biết em mời đã xong chưa ?

Hải San phì cười nói tỉnh rụi :

- Chưa.

- Trời ạ, em sao vậy ?

- Em bù đầu vào công trình xây dựng trường học cho trẻ khuyết tật của cha lập nên, còn có thì giờ đâu mà gởi thiệp.

Cô dụi đầu vào ngực anh nũng nịu :

- Hơn nữa em chờ anh ra, hai đứa mình đi mời chung cho vui.

Lâm Khang ngắm nghía Hải San hồi lâu không trả lời, khiến cô lấy làm lạ :

- Gì mà nhìn em ghê vậy ?

Anh vắn vẹo :

- Sao độ rày em chăm chút nhan sắc quá vậy ? Anh nghe Cu Đen học lại, là cái thằng cha kỹ sư kiến trúc công trình và em thường hay đi chung với nhau lắm phải không ?

- Ở hay, anh này kỳ chưa ? Người ta cùng làm việc với nhau mà . Ghen gì lạ.

Búng tay vào mũi cô, giọng anh rắn đê :

- Liệu hồn đó, anh mà nghe rục rịch cái gì là anh giết em chết ngay.

- Trời ! Nói nghe kinh khủng.

- Hơn kinh khủng nữa đó em của tôi.

Cô le lưỡi, rùng vai trông thật tiếu lâm, rồi cất giọng nửa đùa, nửa thật :

- Nói cho anh biết, em yêu ai thì yêu chết sống đến cuối đời, sợ là sợ cho anh kìa.

- Sao lại sợ anh ?

- Tháng rồi Kim Sa cùng chồng nó từ Đài Loan về thăm cha Em thấy con mắt anh cứ nhìn nó không chớp . Em cũng cảnh báo anh cho rõ, thằng chồng tướng như hộ pháp của con Kim Sa sẽ quay anh như quay dế đấy.

Lâm Khang bật cười ha hả, đầy sáng khoái và rồi anh ôm Hải San kéo ngã xuống nền cát, khiến cô phải la chói lói.

Biển bây giờ đã xanh màu ngọc thạch, trong bóng tối mờ sương, có mùi hương đồng gió nội lãnh đăng bay. Trong không gian mênh mêng, bao la với biển, với trời, với tình yêu, có đôi bạn tình đang nằm cạnh nhau. Đã xa rồi những khổ đau, mất mát, đã xa rồi một quá khứ đầy buồn thương. Hiện tại bây giờ, lẫn tương lai ngày mới, mãi mãi sẽ nối kết họ lại với nhau, không còn rời xa.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: mydream

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: Tommyboy đưa lên

vào ngày: 20 tháng 3 năm 2004